Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

L 123

Anul 58

Ediția în limba română **Legislație**

19 mai 2015

Cuprins

I *Acte legislative*

REGULAMENTE

★ **Regulamentul (UE) 2015/751 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind comisioanele interbancare pentru tranzacțiile de plată cu cardul** [1] 1

★ **Regulamentul (UE) 2015/752 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind anumite proceduri de aplicare a Acordului de stabilizare și de asociere între Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Republica Muntenegru, pe de altă parte** 16

★ **Regulamentul (UE) 2015/753 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind importul în cadrul Uniunii al produselor agricole provenite din Turcia** 23

★ **Regulamentul (UE) 2015/754 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind deschiderea și modul de gestionare a anumitor contingente tarifare ale Uniunii pentru carnea de mânzat de calitate superioară, carnea de porc, carnea de pasăre, grâu, borceag și tărâțe, brizuri și alte reziduuri** 27

★ **Regulamentul (UE) 2015/755 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind regimul comun aplicabil importurilor din anumite țări terțe** 33

★ **Regulamentul (UE) 2015/756 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 de suspendare a anumitor concesii privind importul în cadrul Uniunii al produselor agricole provenite din Turcia** 50

★ **Regulamentul (UE) 2015/757 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind monitorizarea, raportarea și verificarea emisiilor de dioxid de carbon generate de transportul maritim și de modificare a Directivei 2009/16/CE** [1] 55

★ **Regulamentul (UE) 2015/758 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind cerințele de omologare de tip pentru instalarea sistemului eCall bazat pe serviciul 112 la bordul vehiculelor și de modificare a Directivei 2007/46/CE** 77

[1] Text cu relevanță pentru SEE

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

★ **Regulamentul (UE) 2015/759 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 223/2009 privind statisticile europene** [1] 90

★ **Regulamentul (UE) 2015/760 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind fondurile europene de investiții pe termen lung** [2] 98

Rectificări

★ **Rectificare la Regulamentul (UE) nr. 375/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 3 aprilie 2014 de instituire a Corpului voluntar european de ajutor umanitar (inițiativa „Voluntari UE pentru ajutor umanitar”)** (JO L 122, 24.4.2014) 122

[1] Text cu relevanță pentru SEE și Elveția
[2] Text cu relevanță pentru SEE

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) 2015/751 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 29 aprilie 2015

privind comisioanele interbancare pentru tranzacțiile de plată cu cardul

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([2]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([3]),

întrucât:

(1) Fragmentarea pieței interne aduce atingere competitivității, creșterii economice și creării de locuri de muncă în Uniune. Eliminarea obstacolelor directe și indirecte din calea bunei funcționări și a finalizării unei piețe integrate a plăților electronice, fără a se face distincție între plățile naționale și cele transfrontaliere, este necesară pentru buna funcționare a pieței interne.

(2) Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([4]) a oferit temeiul juridic pentru crearea unei piețe interne a plăților la nivelul întregii Uniuni, deoarece a facilitat în mod substanțial activitatea prestatorilor de servicii de plată, creând norme uniforme în ceea ce privește furnizarea de servicii de plată.

(3) Regulamentul (CE) nr. 924/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ([5]) a stabilit principiul conform căruia comisioanele achitate de utilizatori pentru o plată transfrontalieră în euro sunt identice cu cele pentru o plată similară în interiorul unui stat membru, inclusiv pentru tranzacțiile de plată cu cardul care fac obiectul prezentului regulament.

(4) Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ([6]) a stabilit normele privind operațiunile de transfer credit și de debitare directă în euro pe piața internă, dar a exclus din domeniul său de aplicare tranzacțiile de plată cu cardul.

([1]) JO C 193, 24.6.2014, p. 2.
([2]) JO C 170, 5.6.2014, p. 78.
([3]) Poziția Parlamentului European din 10 martie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 20 aprilie 2015.
([4]) Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 97/7/CE, 2002/65/CE, 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 97/5/CE (JO L 319, 5.12.2007, p. 1).
([5]) Regulamentul (CE) nr. 924/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind plățile transfrontaliere în Comunitate și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2560/2001 (JO L 266, 9.10.2009, p. 11).
([6]) Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 martie 2012 de stabilire a cerințelor tehnice și comerciale aplicabile operațiunilor de transfer de credit și de debitare directă în euro și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 924/2009 (JO L 94, 30.3.2012, p. 22).

(5) Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]) urmărește armonizarea anumitor norme privind contractele încheiate între consumatori și comercianți, inclusiv regulile privind comisioanele pentru utilizarea mijloacelor de plată, pe baza cărora statele membre interzic comercianților să perceapă consumatorilor, în ceea ce privește utilizarea unui anumit mijloc de plată, comisioane care depășesc costul suportat de comerciant pentru utilizarea unor astfel de mijloace.

(6) Plățile electronice sigure, eficiente, competitive și inovatoare sunt esențiale pentru ca consumatorii, comercianții și întreprinderile să poată beneficia pe deplin de avantajele pieței unice, în special în contextul actual de orientare către comerțul electronic.

(7) Unele state membre au adoptat sau pregătesc legislație pentru a reglementa, direct sau indirect, comisioanele interbancare și care abordează o serie de aspecte, inclusiv plafoanele pentru comisioanele interbancare la diferite niveluri, comisioanele percepute comercianților, regula privind acceptarea tuturor cardurilor și măsurile de orientare. Deciziile administrative existente în unele state membre variază în mod semnificativ. Pentru ca nivelul comisioanelor interbancare să devină mai coerent, se anticipează că, la nivel național, vor fi introduse măsuri de reglementare suplimentare menite să abordeze nivelurile sau discrepanțele dintre respectivele comisioane. Astfel de măsuri naționale ar putea să genereze obstacole semnificative în calea finalizării pieței interne în domeniul plăților cu cardul și plăților bazate pe card efectuate pe internet și pe dispozitive mobile și ar obstrucționa, prin urmare, libertatea de a presta servicii.

(8) Cardurile de plată reprezintă instrumentul de plată electronică utilizat cel mai frecvent pentru achizițiile cu amănuntul. Cu toate acestea, integrarea pieței Uniunii în domeniul cardurilor de plată este departe de a fi finalizată, întrucât multe soluții de plată nu se pot dezvolta dincolo de frontierele naționale și noii actori la nivelul întregii Uniuni sunt împiedicați să intre pe piață. Este necesar să se înlăture obstacolele din calea funcționării eficiente a pieței cardurilor, inclusiv în domeniul plăților cu cardul și plăților bazate pe card efectuate pe internet și pe dispozitive mobile.

(9) Pentru ca piața internă să poată funcționa în mod eficace, utilizarea plăților electronice ar trebui să fie promovată și facilitată în beneficiul comercianților și al consumatorilor. Cardurile și alte mijloace de plată electronică pot fi folosite cu o mai mare flexibilitate, oferind posibilitatea de a plăti online pentru a profita de piața internă și de comerțul electronic, plățile electronice fiind, de asemenea, potențial sigure pentru comercianți. În consecință, înlocuirea plăților în numerar cu tranzacțiile de plată cu cardul ar putea să genereze beneficii pentru comercianți și consumatori, în cazul în care comisioanele pentru utilizarea schemelor de plată cu cardul sunt stabilite la un nivel eficient din punct de vedere economic, contribuind, în același timp, la o concurență loială, la inovare și la intrarea pe piață a unor noi operatori.

(10) Comisioanele interbancare sunt comisioane care se aplică de obicei între prestatorii de servicii de plată care acceptă cardul, pe de o parte, și prestatorii de servicii de plată care emit cardul și care aparțin unei anumite scheme de plată cu cardul, pe de altă parte. Comisioanele interbancare reprezintă partea cea mai importantă a comisioanelor percepute comercianților de către prestatorii de servicii de plată acceptanți pentru fiecare tranzacție de plată cu cardul. La rândul lor, comercianții includ respectivele costuri legate de carduri, așa cum fac cu restul costurilor pe care le suportă, în prețurile generale ale bunurilor și serviciilor. Concurența dintre schemele de plată cu cardul pentru a convinge prestatorii de servicii de plată să emită cardurile lor duce la creșterea comisioanelor interbancare pe piață, mai degrabă decât la scăderea acestora, situație care contrastează cu efectul obișnuit de disciplină a prețurilor pe care îl produce concurența într-o economie de piață. În plus față de aplicarea coerentă a normelor în materie de concurență comisioanelor interbancare, reglementarea acestor taxe ar îmbunătăți funcționarea pieței interne și ar contribui la reducerea costurilor de tranzacționare pentru consumatori.

(11) Larga varietate a comisioanelor interbancare existente și nivelul acestora împiedică apariția unor noi actori la nivelul întregii Uniuni pe baza unor modele de afaceri cu comisioane interbancare mai scăzute sau fără comisioane interbancare, în detrimentul potențialelor economii de scară și de gamă și al creșterilor aferente în materie de eficiență. Aceasta are un impact negativ asupra comercianților și consumatorilor și împiedică inovarea. Întrucât actorii la nivelul întregii Uniunii ar trebui să ofere băncilor emitente cel puțin nivelul cel mai ridicat al comisionului interbancar practicat pe piața pe care doresc să intre, rezultatul este, de asemenea, menținerea fragmentării pieței. Sistemele interne existente în cadrul cărora comisioanele interbancare sunt mai scăzute sau nule pot, de asemenea, să fie forțate să iasă de pe piață din cauza presiunii exercitate de bănci pentru a obține venituri mai mari din comisioanele interbancare. În consecință, consumatorii și comercianții se confruntă cu o situație în care posibilitatea de alegere este limitată, cu prețuri mai mari și cu o calitate mai scăzută a serviciilor de plată, în timp ce capacitatea lor de a utiliza soluții de plată la nivelul întregii Uniuni este, de asemenea, limitată. În plus, comercianții nu pot depăși diferențele dintre comisioane recurgând la serviciile de acceptare a cardurilor oferite de bănci în alte state membre. Regulile specifice ale schemelor de plată cu cardul necesită aplicarea comisionului interbancar al „punctului de vânzare” (țara comerciantului) pentru fiecare tranzacție de plată, în conformitate cu politica de licențe teritoriale. Această cerință împiedică acceptanții să își ofere cu succes

([1]) Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 304, 22.11.2011, p. 64).

serviciile la nivel transfrontalier. De asemenea, acest fapt îi poate împiedica pe comercianți să își diminueze costurile legate de plăți în beneficiul consumatorilor.

(12) Aplicarea legislației existente de către Comisie și de către autoritățile naționale din domeniul concurenței nu a permis remedierea acestei situații.

(13) Prin urmare, pentru a se evita fragmentarea pieței interne și apariția unor denaturări semnificative ale concurenței ca urmare a unor legi și decizii administrative divergente, este necesar, în conformitate cu articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, să se ia măsuri în vederea soluționării problemei comisioanelor ridicate și diferite, pentru a permite prestatorilor de servicii de plată să ofere servicii la nivel transfrontalier, iar consumatorilor și comercianților să utilizeze serviciile transfrontaliere.

(14) Aplicarea prezentului regulament nu ar trebui să aducă atingere aplicării normelor existente în materie de concurență la nivelul Uniunii și la nivel național. Aceasta nu ar trebui să împiedice statele membre să mențină sau să introducă plafoane mai scăzute sau măsuri cu obiect sau efect echivalent prin intermediul legislației naționale.

(15) Pentru a facilita buna funcționare pentru consumatori și pentru comercianți a unei piețe interne a plăților cu cardul și plăților bazate pe card efectuate pe internet și pe dispozitive mobile, prezentul regulament ar trebui să se aplice emiterii și acceptării transfrontaliere și interne a tranzacțiilor de plată cu cardul. Dacă comercianții au posibilitatea de a opta pentru un acceptant din afara propriului stat membru („acceptare transfrontalieră”), fapt favorizat de impunerea aceluiași nivel maxim al comisioanelor interbancare interne și transfrontaliere pentru tranzacțiile acceptate și de interzicerea licențelor teritoriale, ar trebui să se poată furniza claritatea juridică necesară și să se prevină denaturări ale concurenței în rândul schemelor de plată cu cardul.

(16) Ca urmare a acțiunilor și a angajamentelor unilaterale acceptate în cadrul procedurilor în materie de concurență, multe tranzacții transfrontaliere de plată cu cardul în Uniune se efectuează deja respectându-se comisioanele interbancare maxime. Pentru a asigura o concurență loială pe piața serviciilor de acceptare, dispozițiile care privesc tranzacțiile interne și transfrontaliere ar trebui să se aplice simultan și într-un termen rezonabil după intrarea în vigoare a prezentului regulament, date fiind dificultățile și complexitatea migrării schemelor de plată cu cardul impuse prin prezentul regulament.

(17) Există două categorii principale de carduri de credit disponibile pe piață. În cazul cardurilor de debit cu plată amânată, titularului cardului i se debitează contul cu valoarea totală a tranzacțiilor la o anumită dată convenită în prealabil, de obicei o dată pe lună, fără a plăti dobândă. În cazul altor carduri de credit, titularul cardului poate utiliza o facilitate de credit și poate rambursa o parte din sumele scadente la o dată ulterioară celei stabilite, împreună cu dobânda sau cu alte costuri.

(18) Toate tranzacțiile de plată cu cardul de debit și cu cardul de credit ar trebui să fie supuse unui nivel maxim al comisionului interbancar.

(19) Evaluarea impactului indică faptul că interzicerea aplicării comisioanelor interbancare pentru tranzacțiile cu carduri de debit ar fi avantajoasă pentru acceptarea cardurilor, pentru utilizarea cardurilor și pentru dezvoltarea pieței unice și ar genera mai multe beneficii pentru comercianți și pentru consumatori decât un plafon stabilit la orice nivel mai ridicat. În plus, s-ar evita efectele negative generate de stabilirea unui plafon mai ridicat în acele scheme naționale care aplică comisioane interbancare foarte scăzute sau nule pentru tranzacțiile de debitare, ca urmare a extinderii la nivel transfrontalier sau ca urmare a majorării nivelului comisioanelor până la nivelul plafonului de către noii participanți pe piață. Interzicerea aplicării comisioanelor interbancare pentru tranzacțiile cu carduri de debit oferă, de asemenea, o soluție pentru riscul exportării modelului comisioanelor interbancare către noile servicii de plată inovatoare, cum ar fi sistemele de pe dispozitive mobile și online.

(20) Plafoanele din prezentul regulament se bazează pe așa-numitul „test de indiferență a comerciantului” elaborat în literatura de specialitate din domeniul economic, care identifică nivelul comisionului pe care un comerciant ar fi dispus să îl plătească dacă ar compara costul utilizării de către client a unui card de plată cu costul plăților fără card (în numerar) (luând în considerare comisionul pentru servicii plătit băncii acceptante, și anume comisionul de servicii perceput comerciantului și comisionul interbancar). Prin urmare, acestea stimulează utilizarea de instrumente de plată eficiente prin promovarea cardurilor care oferă beneficii mai mari în ceea ce privește tranzacțiile, împiedicând în același timp perceperea de comisioane disproporționate comercianților, ceea ce ar impune costuri ascunse pentru alți consumatori. Comisioanele excesive percepute comercianților ar putea fi generate, de asemenea, de acordurile colective privind comisioanele interbancare, deoarece comercianții sunt reticenți să refuze instrumente de plată costisitoare de teamă să nu piardă clienți. Experiența a arătat că nivelurile respective sunt proporționale, deoarece nu pun sub semnul întrebării funcționarea sistemelor internaționale de carduri și nici activitatea prestatorilor internaționali de servicii de plată. Acestea aduc, de asemenea, beneficii pentru comercianți și pentru consumatori și oferă securitate juridică.

(21) Cu toate acestea, așa cum s-a arătat în evaluarea impactului, în anumite state membre comisioanele interbancare s-au dezvoltat într-un mod care permite consumatorilor să beneficieze de piețele cardurilor de debit eficiente din punctul de vedere al acceptării cardurilor și al utilizării cardurilor, cu comisioane interbancare mai mici decât nivelul de indiferență a comerciantului. Prin urmare, statele membre ar trebui să poată stabili comisioane interbancare mai scăzute pentru tranzacțiile interne cu cardul de debit.

(22) În plus, pentru a se asigura că, pentru cardurile de debit, comisioanele se stabilesc la un nivel eficient din punct de vedere economic, ținând seama de structura piețelor interne de carduri de debit, ar trebui păstrată posibilitatea ca plafoanele aferente comisioanelor interbancare să fie exprimate printr-o rată forfetară. O rată forfetară poate, de asemenea, să stimuleze utilizarea plăților pe bază de card de mică valoare („microplăți"). Ar trebui să fie posibilă aplicarea unei astfel de rate forfetare și în combinație cu o rată procentuală, cu condiția ca suma acestor comisioane interbancare să nu depășească procentul specific din valoarea de tranzacție anuală totală la nivel intern în cadrul fiecărei scheme de plată cu cardul. În plus, ar trebui să fie posibilă definirea unui plafon mai mic al comisionului interbancar procentual per tranzacție și să se impună o valoare maximă a comisionului, stabilită ca limită a valorii comisionului care rezultă din rata procentuală per tranzacție aplicabilă.

(23) De asemenea, luând în considerare faptul că prezentul regulament realizează pentru prima dată armonizarea comisioanelor interbancare într-un context în care schemele de carduri de debit existente și comisioanele interbancare sunt foarte diferite, este necesar să se prevadă o anumită flexibilitate pentru piețele interne de carduri de plată. Prin urmare, pe o perioadă de tranziție rezonabilă, în ceea ce privește tranzacțiile cu carduri de debit interne, statele membre ar trebui să poată aplica tuturor tranzacțiilor cu carduri de debit interne din cadrul fiecărei scheme de plată cu cardul un comision interbancar bazat pe o medie ponderată de maximum 0,2 % din valoarea de tranzacție medie anuală a tuturor tranzacțiilor interne cu cardul de debit din cadrul fiecărei scheme de plată cu cardul. În ceea ce privește plafonul comisionului interbancar, calculat pe baza valorii de tranzacție medii anuale în cadrul unei anumite scheme de plată cu cardul, este suficient ca un prestator de servicii de plată să participe la o schemă de plată cu cardul (sau la alt tip de acord între prestatorii de servicii de plată) în care se aplică un comision interbancar bazat pe o medie ponderată de cel mult 0,2 % pentru toate tranzacțiile interne cu cardul de debit. Și aici se poate aplica un comision forfetar, unul procentual sau o combinație a celor două, cu condiția respectării plafonului maxim al mediei ponderate.

(24) În vederea definirii plafoanelor relevante aferente comisioanelor interbancare pentru tranzacțiile interne cu carduri de debit, este oportun ca autoritățile naționale competente abilitate să asigure respectarea prezentului regulament să aibă posibilitatea să colecteze informații privind volumul și valoarea tuturor tranzacțiilor cu cardul de debit în cadrul unei scheme de plată cu cardul sau a tranzacțiilor cu cardul de debit care aparțin unuia sau mai multor prestatori de servicii de plată. În consecință, schemele de plată cu cardul, precum și prestatorii de servicii de plată ar trebui să fie obligați să furnizeze autorităților naționale competente datele relevante precizate de respectivele autorități, în conformitate cu termenele stabilite de acestea. Obligațiile de raportare ar trebui extinse pentru a include prestatorii de servicii de plată precum emitenții sau acceptanții, și nu numai schemele de plată cu cardul, în scopul de a asigura faptul că toate informațiile relevante sunt puse la dispoziția autorităților competente care ar trebui să poată impune, în orice caz, ca aceste informații să fie colectate prin intermediul schemei de plată cu cardul. În plus, este important ca statele membre să asigure un nivel adecvat de divulgare a informațiilor relevante privind plafoanele aplicabile aferente comisioanelor interbancare. Având în vedere faptul că, în general, schemele de plată cu cardul nu sunt prestatori de servicii de plată care fac obiectul supravegherii prudențiale, autoritățile competente pot solicita ca aceste entități să transmită informații certificate de un auditor independent.

(25) Unele instrumente de plată la nivel intern permit plătitorului să inițieze tranzacții de plată cu cardul care, pentru schema de plată cu cardul, nu se diferențiază ca operațiuni cu cardul de debit sau de credit. Opțiunile exprimate de titularul cardului nu sunt cunoscute nici schemei de plată cu cardul, nici acceptantului; în consecință, schema de plată cu cardul nu are posibilitatea de a aplica diferitele plafoane impuse prin prezentul regulament pentru tranzacțiile cu carduri de debit și de credit care se diferențiază în funcție de calendarul convenit pentru debitarea tranzacțiilor de plată. Ținând seama de necesitatea de a menține funcționalitatea modelelor de afaceri existente, evitând costurile nejustificate sau excesive ale conformității juridice, și, în același timp, având în vedere importanța asigurării unor condiții adecvate de concurență echitabilă între diferitele categorii de carduri de plată, este oportun ca tranzacțiilor de plată interne cu „carduri universale" să li se aplice aceeași regulă prevăzută de prezentul regulament pentru tranzacțiile cu carduri de debit. Cu toate acestea, ar trebui permisă o perioadă mai lungă de adaptare pentru instrumentele de plată respective. Prin urmare, prin excepție și pe o perioadă de tranziție de 18 luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament, statele membre ar trebui să poată defini o cotă maximă de tranzacții de plată interne cu carduri universale care sunt considerate ca fiind echivalente tranzacțiilor cu cardurile de credit. De exemplu, plafonul pentru cardul de credit ar putea fi aplicat cotei stabilite pentru comercianți sau acceptanți din valoarea totală a tranzacțiilor. În acest caz, rezultatul matematic al dispozițiilor ar fi echivalent cu aplicarea unui singur plafon al comisioanelor interbancare pentru tranzacțiile de plată interne efectuate cu cardurile universale.

(26) Prezentul regulament ar trebui să acopere toate tranzacțiile în cadrul cărora prestatorul de servicii de plată al plătitorului și prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății se situează în Uniune.

(27) În conformitate cu principiul neutralității tehnologice prevăzut în Agenda digitală pentru Europa, prezentul regulament ar trebui să se aplice tranzacțiilor de plată cu cardul, indiferent de mediul în care are loc această tranzacție, inclusiv prin instrumente și servicii pentru plăți de mică valoare care pot fi offline, online sau de pe dispozitive mobile.

(28) Tranzacțiile de plată cu cardul se efectuează, în general, pe baza a două modele de afaceri principale, și anume schemele tripartite de plată cu cardul (titularul cardului – sistemul emitent și acceptant – comerciant) și schemele cvadripartite de plată cu cardul (titularul cardului – banca emitentă – banca acceptantă – comerciant). Multe dintre sistemele cvadripartite de carduri de plată folosesc un comision interbancar explicit, în majoritatea cazurilor multilateral. Pentru a recunoaște existența comisioanelor interbancare implicite și a contribui la crearea unor condiții de concurență echitabile, schemele tripartite de plată cu cardul care folosesc prestatori de servicii de plată ca emitenți sau acceptanți ar trebui considerate drept scheme cvadripartite de plată cu cardul și ar trebui să respecte aceleași reguli, în timp ce normele privind transparența și alte măsuri legate de regulile comerciale ar trebui să se aplice tuturor prestatorilor. Cu toate acestea, ținând seama de particularitățile existente pentru astfel de scheme tripartite, este oportun să se permită statelor membre ca, pe o perioadă de tranziție, să poată decide să nu aplice regulile privind plafonul aferent comisionului interbancar în cazul în care astfel de scheme au o cotă de piață foarte restrânsă în statul membru în cauză.

(29) Serviciul emitent se bazează pe o relație contractuală între emitentul instrumentului de plată și plătitor, indiferent dacă emitentul deține sau nu fonduri în numele plătitorului. Emitentul pune la dispoziția plătitorului carduri de plată, autorizează tranzacții la terminale sau la dispozitive echivalente acestora și poate garanta plata către acceptant pentru tranzacții conforme cu regulile schemei relevante. Prin urmare, simpla distribuție a cardurilor de plată sau a serviciilor tehnice, cum ar fi simpla prelucrare și stocare de date, nu constituie o emitere.

(30) Serviciul de acceptare constituie un lanț de operațiuni, de la inițierea tranzacției de plată cu cardul până la transferul de fonduri în contul de plăți al beneficiarului plății. În funcție de statul membru și de modelul de afaceri, serviciul de acceptare este organizat diferit. Prin urmare, prestatorul de servicii de plată care achită comisionul interbancar nu încheie întotdeauna un contract direct cu beneficiarul plății. Totuși, intermediarii care prestează o parte a serviciilor de acceptare fără a avea relații contractuale directe cu beneficiarii ar trebui să fie incluși în definiția acceptantului în temeiul prezentului regulament. Serviciul de acceptare se prestează indiferent dacă acceptantul deține sau nu fonduri în numele beneficiarului plății. Serviciile tehnice, precum simpla prelucrare și stocare de date sau operarea terminalelor, nu constituie o acceptare.

(31) Este important să se asigure faptul că dispozițiile privind comisioanele interbancare ce urmează să fie plătite sau încasate de către prestatorii de servicii de plată nu sunt eludate prin fluxuri alternative de comisioane către emitenți. Pentru a evita acest lucru, „compensarea netă” a comisioanelor plătite sau încasate de către emitent, inclusiv a eventualelor comisioane pentru acordarea autorizațiilor, de la sau către o schemă de plată cu cardul, un acceptant sau orice alt intermediar ar trebui să fie considerată drept comision interbancar. La calcularea comisionului interbancar, pentru a verifica dacă există sau nu o eludare, ar trebui să se ia în considerare suma totală a plăților sau a stimulentelor primite de către un emitent de la o schemă de plată cu cardul în ceea ce privește tranzacțiile reglementate, din care să se scadă comisioanele plătite de către emitent schemei de plată cu cardul. Plățile, stimulentele și comisioanele luate în considerare ar putea fi directe (și anume în funcție de volum sau în funcție de tranzacție) sau indirecte (inclusiv stimulentele de piață, bonusurile, rabaturile pentru atingerea anumitor volume ale tranzacțiilor). Atunci când se verifică dacă sunt eludate dispozițiile prezentului regulament, ar trebui să se țină cont, în special, de profiturile emitenților care rezultă din programe speciale desfășurate în comun de emitenți și schemele de plată cu cardul, precum și de veniturile din procesare, din acordarea licenței și alte comisioane care constituie venituri pentru schemele de plată cu cardul. După caz și dacă este însoțită de alte elemente obiective, emiterea de carduri de plată în țări terțe ar putea fi, de asemenea, luată în considerare atunci când se evaluează potențialul de eludare a prezentului regulament.

(32) Consumatorii nu sunt în general conștienți de comisioanele plătite de comercianți pentru instrumentul de plată pe care îl utilizează. În același timp, o serie de practici de stimulare aplicate de către emitenți (cum ar fi vouchere de călătorie, bonusuri, rabaturi, refuzuri la plată, asigurări gratuite etc.) pot să îi orienteze pe consumatori către utilizarea instrumentelor de plată, generând astfel comisioane cu o valoare ridicată pentru emitenți. Pentru a contracara acest fenomen, măsurile care impun restricții privind comisioanele interbancare ar trebui să se aplice doar cardurilor de plată care au devenit produse de masă și pe care comercianților le este greu, în general, să le refuze, întrucât sunt emise și utilizate pe scară largă (și anume, cardurile de debit și de credit de consum). Pentru a favoriza funcționarea eficace a pieței în segmentele nereglementate ale sectorului și a limita transferul activităților dinspre segmentele reglementate ale sectorului către cele nereglementate, este necesar să se adopte o serie de măsuri, inclusiv privind separarea sistemului și a infrastructurii, orientarea plătitorului de către beneficiarul plății și acceptarea selectivă de instrumente de plată de către beneficiarul plății.

(33) Separarea schemei de infrastructură ar trebui să permită tuturor entităților de prelucrare să fie în concurență pentru clienții schemelor. Întrucât costurile de procesare reprezintă o parte semnificativă din costul total de acceptare a cardurilor, este important ca această parte a lanțului valoric să fie deschisă concurenței efective. Pe baza separării sistemului și a infrastructurii, schemele de carduri și entitățile de prelucrare ar trebui să fie independente în ceea ce privește contabilitatea, organizarea și procesul de luare a deciziilor. Acestea nu ar trebui să facă discriminări, de exemplu prin acordarea reciprocă a unui tratament preferențial sau prin furnizarea reciprocă de informații privilegiate care nu sunt disponibile concurenților lor de pe respectivul segment de piață, prin impunerea respectării unor cerințe excesive privind informațiile de către concurenții lor de pe respectivul segment de piață, prin subvenționarea încrucișată a activităților lor în cauză sau prin mecanisme de guvernanță comune. Astfel de practici discriminatorii contribuie la fragmentarea pieței, au un impact negativ asupra intrării pe piață a unor noi actori și împiedică apariția unor actori la nivelul întregii Uniuni, obstrucționând, prin urmare, finalizarea pieței interne în domeniul plăților cu cardul și plăților bazate pe card efectuate pe internet și de pe dispozitive mobile, în detrimentul comercianților, al întreprinderilor și al consumatorilor.

(34) Regulile aplicate de schemele de plată cu cardul și practicile puse în aplicare de prestatorii de servicii de plată tind să mențină situația în care comercianții și consumatorii nu sunt conștienți de diferențele între comisioane și să reducă transparența pieței, de exemplu prin combinarea comisioanelor sau prin interzicerea posibilității comercianților de a alege o marcă de card mai ieftină pentru cardurile coeticheteate (co-badged) sau de a-i orienta pe consumatori către utilizarea unor astfel de carduri mai ieftine. Chiar și atunci când comercianții sunt conștienți de diferențele de costuri, regulile aplicate de sistem îi împiedică adesea pe aceștia să ia măsuri pentru reducerea comisioanelor.

(35) Instrumentele de plată presupun costuri diferite pentru beneficiarul plății, anumite instrumente fiind mai costisitoare decât altele. Cu excepția cazului în care un anumit instrument de plată este impus prin lege pentru anumite categorii de plăți sau nu poate fi refuzat din cauza statutului său de mijloc legal de plată, beneficiarul plății ar trebui, în conformitate cu Directiva 2007/64/CE, să aibă libertatea de a-i orienta pe plătitori către utilizarea unui anumit instrument de plată. În această privință, schemele de carduri și prestatorii de servicii de plată impun beneficiarilor plăților mai multe restricții, printre care se numără cele privind refuzarea de către beneficiarul plății a anumitor instrumente de plată pentru sume mici, furnizarea de informații către plătitor privind comisioanele suportate de beneficiarul plății pentru anumite instrumente de plată sau pentru limitarea impusă beneficiarului plății în privința numărului de case din magazinul său care acceptă anumite instrumente de plată. Aceste restricții ar trebui să fie eliminate.

(36) În situațiile în care beneficiarul plății îl orientează pe plătitor către utilizarea unui anumit instrument de plată, beneficiarul plății nu ar trebui să perceapă nicio taxă de la plătitor pentru utilizarea instrumentelor de plată ale căror comisioane interbancare sunt reglementate de prezentul regulament, întrucât, în astfel de situații, avantajele aferente suprataxării sunt limitate, iar situația de pe piață devine complexă.

(37) Regula privind acceptarea tuturor cardurilor este o dublă obligație impusă de emitenți și schemele de plată cu cardul beneficiarilor plăților pentru ca aceștia să accepte toate cardurile aceleiași mărci, oricare ar fi diferențele de costuri dintre aceste carduri (componenta „acceptarea tuturor produselor”) și oricare ar fi banca emitentă a acestora (componenta „acceptarea tuturor emitenților”). Este în interesul consumatorului ca, pentru aceeași categorie de carduri, beneficiarii plăților să nu poată face nicio discriminare între emitenții sau titularii cardurilor și ca schemele de plată cu cardul și prestatorii de servicii de plată să poată impune beneficiarilor plăților o astfel de obligație. Prin urmare, elementul referitor la „acceptarea tuturor emitenților” din regula privind acceptarea tuturor cardurilor este o regulă care poate fi justificată în cadrul unei scheme de plată cu cardul, deoarece împiedică beneficiarii plății să facă discriminare între diferitele bănci care au emis un anumit card. Elementul „acceptarea tuturor produselor” este, în esență, o practică de legare care are ca efect legarea acceptării cardurilor cu comisioane scăzute de acceptarea cardurilor cu comisioane mari. Eliminarea componentei „acceptarea tuturor produselor” din regula privind acceptarea tuturor cardurilor ar permite comercianților să limiteze posibilitatea de alegere a cardurilor de plată pe care le oferă doar la cele cu costuri (mai) reduse, demers care ar fi, de asemenea, în beneficiul consumatorilor prin reducerea costurilor comercianților. În această situație, comercianții care acceptă carduri de debit nu ar fi obligați să accepte și carduri de credit, iar cei care acceptă carduri de credit nu ar fi constrânși să accepte carduri comerciale. Cu toate acestea, pentru protecția consumatorilor și a capacității consumatorilor de a utiliza carduri de plată cât mai des posibil, comercianții ar trebui să aibă obligația de a accepta cardurile care fac obiectul aceluiași comision interbancar reglementat numai dacă sunt emise în cadrul aceleiași mărci și fac parte din aceeași categorie (carduri preplătite, carduri de debit sau de credit). O astfel de limitare ar avea drept rezultat, de asemenea, creșterea competitivității pentru cardurile cu comisioane interbancare care nu sunt reglementate în temeiul prezentului regulament, întrucât comercianții ar avea o mai mare putere de negociere în ceea ce privește condițiile de acceptare a cardurilor respective. Aceste restricții ar trebui să fie limitate și considerate acceptabile numai pentru a spori protecția consumatorilor, oferind acestora un nivel adecvat de certitudine cu privire la acceptarea de către comercianți a cardurilor lor de plată.

(38) O distincție clară între cardurile de consum și cardurile comerciale ar trebui să fie asigurată de prestatorii de servicii de plată atât la nivel tehnic, cât și comercial. Este important, prin urmare, să fie definite cardurile comerciale drept instrumente de plată utilizate numai pentru cheltuieli profesionale, percepute direct în contul întreprinderii sau al entității din sectorul public sau al persoanei fizice care desfășoară activități independente.

(39) Beneficiarii plăților și plătitorii ar trebui să dispună de mijloace pentru identificarea diferitelor categorii de carduri. Prin urmare, diferitele mărci și categorii ar trebui să fie identificabile prin mijloace electronice, iar în cazul instrumentelor de plată pe bază de card nou-emise, acestea ar trebui să fie vizibile pe dispozitiv. În plus, plătitorul ar trebui să fie informat cu privire la acceptarea instrumentului său (instrumentelor sale) de plată la un anumit punct de vânzare. Este necesar ca orice limitare privind utilizarea unei anumite mărci să fie anunțată plătitorului de către beneficiarul plății în același timp și în aceleași condiții ca și informația referitoare la acceptarea unei anumite mărci.

(40) Pentru a asigura o concurență efectivă între mărci, este important ca aplicația de plată să fie aleasă de utilizatori, nu impusă de piața din aval, care include schemele de carduri de plată, prestatorii de servicii de plată sau entitățile de procesare. Un astfel de acord nu ar trebui să îi împiedice pe plătitori și pe beneficiari să seteze o opțiune automată pentru aplicație, dacă acest lucru este fezabil din punct de vedere tehnic, cu condiția ca această opțiune să poată fi schimbată pentru fiecare tranzacție.

(41) În vederea asigurării posibilității de exercitare a unei căi de atac în cazul în care prezentul regulament a fost aplicat incorect sau în cazul apariției unor litigii între utilizatorii serviciilor de plată și prestatorii de servicii de plată, statele membre ar trebui să instituie proceduri extrajudiciare adecvate și eficace de contestare și de introducere a unor căi de atac sau să ia măsuri echivalente. Statele membre ar trebui să stabilească norme privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării prezentului regulament și ar trebui să se asigure că sancțiunile respective sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare și că acestea sunt aplicate.

(42) Comisia ar trebui să prezinte un raport care să studieze diversele efecte ale prezentului regulament asupra funcționării pieței. Este necesar ca Comisia să aibă posibilitatea de a colecta informațiile necesare pentru a redacta acest raport și ca autoritățile competente să coopereze îndeaproape cu Comisia pentru colectarea de date.

(43) Deoarece obiectivele prezentului regulament de stabilire a unor cerințe uniforme referitoare la tranzacțiile de plată cu cardul și la plățile bazate pe card efectuate pe internet și pe dispozitive mobile nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre, dar, având în vedere amploarea acestora, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor respective.

(44) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, mai ales dreptul la o cale de atac eficientă sau la un proces echitabil, libertatea de a desfășura o activitate comercială, protecția consumatorilor, și trebuie aplicat în conformitate cu aceste drepturi și principii,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Domeniul de aplicare

(1) Prezentul regulament stabilește cerințe uniforme tehnice și comerciale aplicabile tranzacțiilor de plată cu cardul efectuate în Uniune, în cazul în care atât prestatorul de servicii de plată al plătitorului, cât și cel al beneficiarului plății se situează în Uniune.

(2) Prezentul regulament nu se aplică serviciilor bazate pe instrumente de plată specifice care pot fi utilizate numai într-un mod limitat, care îndeplinesc una dintre următoarele condiții:

(a) instrumente care îi permit titularului să achiziționeze bunuri sau servicii numai în incintele emitentului sau în cadrul unei rețele limitate de prestatori de servicii în temeiul unui acord comercial direct cu un emitent profesionist;

(b) instrumente care pot fi utilizate numai pentru achiziționarea unei game foarte limitate de bunuri sau servicii;

(c) instrumente valabile numai într-un singur stat membru, furnizate la solicitarea unei întreprinderi sau a unei entități din sectorul public, și reglementate de o autoritate publică națională sau regională în anumite scopuri sociale sau fiscale specifice pentru a achiziționa bunuri sau servicii specifice de la furnizori care au un acord comercial cu emitentul.

(3) Capitolul II nu se aplică în cazul:

(a) tranzacțiilor cu carduri comerciale;

(b) retragerilor de numerar de la bancomate sau de la ghișeul unui prestator de servicii de plată; și

(c) tranzacțiilor cu carduri de plată emise de scheme tripartite de plată cu cardul.

(4) Articolul 7 nu se aplică schemelor tripartite de plată cu cardul.

(5) Atunci când o schemă tripartită de plată cu cardul acordă o licență altor prestatori de servicii de plată pentru emiterea de instrumente de plată cu cardul sau acceptarea tranzacțiilor de plată cu cardul, sau pentru ambele operațiuni, sau emite instrumente de plată cu cardul împreună cu un partener de comarcare sau prin intermediul unui agent, acesta este considerat ca fiind o schemă cvadripartită de plată cu cardul. Cu toate acestea, până la 9 decembrie 2018 în ceea ce privește operațiunile de plată interne, o astfel de schemă tripartită de plată cu cardul poate fi exceptată de la obligațiile stabilite în temeiul capitolului II, cu condiția ca tranzacțiile de plată cu cardul efectuate într-un stat membru în temeiul unei astfel de scheme tripartite de plată cu cardul să nu depășească anual 3 % din valoarea tuturor tranzacțiilor de plată cu cardul efectuate în respectivul stat membru.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „acceptant” înseamnă un prestator de servicii de plată care încheie un contract cu un beneficiar al plății privind acceptarea și prelucrarea tranzacțiilor de plată cu cardul, care duc la transferul fondurilor către beneficiar;

2. „emitent” înseamnă un prestator de servicii de plată care încheie un contract conform căruia îi furnizează plătitorului un instrument de plată pentru a iniția și a prelucra tranzacțiile de plată cu cardul ale plătitorului;

3. „consumator” înseamnă o persoană fizică care, în cadrul contractelor de servicii de plată care fac obiectul prezentului regulament, acționează în alte scopuri decât cele legate de activitatea sa comercială, de afaceri sau profesională;

4. „tranzacție cu card de debit” înseamnă o tranzacție de plată cu cardul, inclusiv cu carduri preplătite, care nu este o tranzacție cu card de credit;

5. „tranzacție cu card de credit” înseamnă o tranzacție de plată cu cardul în cadrul căreia valoarea tranzacției se debitează integral sau parțial din contul plătitorului, la o anumită dată din luna calendaristică convenită în prealabil, în conformitate cu o facilitate de credit prestabilită, cu sau fără dobândă;

6. „card comercial” înseamnă orice instrument de plată cu cardul emis unor întreprinderi, unor entități din sectorul public sau unor persoane fizice care desfășoară activități independente, a cărui utilizare se limitează la cheltuieli profesionale atunci când plățile efectuate cu aceste carduri sunt percepute, în mod direct, în contul întreprinderii, al entității din sectorul public sau al persoanei fizice care desfășoară activități independente;

7. „tranzacție de plată cu cardul” înseamnă un serviciu bazat pe infrastructura unei scheme de plată cu cardul și pe reguli comerciale pentru efectuarea unei tranzacții de plată prin intermediul oricărui card, dispozitiv de telecomunicații, digital sau informatic ori software, care are drept rezultat o tranzacție de plată cu cardul de debit sau de credit. Nu constituie tranzacții de plată cu cardul tranzacțiile bazate pe alte tipuri de servicii de plată;

8. „tranzacție de plată transfrontalieră” înseamnă o tranzacție de plată cu cardul în cadrul căreia emitentul și acceptantul se situează în state membre diferite sau în care instrumentul de plată cu cardul este emis de un emitent situat într-un stat membru diferit de cel al punctului de vânzare;

9. „tranzacție de plată internă” înseamnă orice tranzacție de plată pe bază de card care nu este o tranzacție de plată transfrontalieră;

10. „comision interbancar” înseamnă un comision plătit pentru fiecare tranzacție directă sau indirectă (prin intermediul unei terțe părți) între emitentul și acceptantul implicați într-o tranzacție de plată cu cardul. Compensarea netă sau altă remunerație convenită face parte din comisionul interbancar;

11. „compensare netă” înseamnă cuantumul total net al plăților, rabaturilor sau stimulentelor primite de către un emitent de la schema de plată cu cardul, de la acceptant sau de la orice alt intermediar în legătură cu tranzacții de plată cu cardul sau activități conexe;

12. „comision de servicii perceput comercianților" înseamnă un comision plătit acceptantului de către beneficiarul plății în legătură cu tranzacții de plată cu cardul;

13. „beneficiar al plății" înseamnă o persoană fizică sau juridică căreia îi sunt destinate fondurile care au făcut obiectul unei tranzacții de plată;

14. „plătitor" înseamnă o persoană fizică sau juridică titulară a unui cont de plăți, care autorizează un ordin de plată din contul de plăți respectiv sau, în absența unui cont de plăți, o persoană fizică sau juridică care emite un ordin de plată;

15. „card de plată" înseamnă o categorie de instrumente de plată care permite plătitorului să inițieze o tranzacție cu card de debit sau de credit;

16. „schemă de plată cu cardul" înseamnă un set unic de reguli, practici, standarde și/sau orientări de punere în aplicare privind executarea tranzacțiilor de plată cu cardul care este separat de orice infrastructură sau sistem de plată care asigură funcționarea sa și care include orice organism decizional, organizație sau entitate anume răspunzătoare pentru funcționarea schemei;

17. „schemă cvadripartită de plată cu cardul" înseamnă o schemă de plată cu cardul în care tranzacțiile de plată cu cardul se execută din contul de plăți al unui plătitor către contul de plăți al unui beneficiar al plății prin intermediul schemei, al emitentului (din partea plătitorului) și al acceptantului (din partea beneficiarului plății);

18. „schemă tripartită de plată cu cardul" înseamnă o schemă de plată cu cardul în care sistemul însuși prestează servicii de acceptare și de emitere și tranzacțiile de plată cu cardul sunt efectuate din contul de plăți al unui plătitor către contul de plăți al unui beneficiar al plății din cadrul schemei. Atunci când o schemă tripartită de plată cu cardul acordă o licență altor prestatori de servicii de plată pentru emiterea instrumentelor de plată cu cadrul sau acceptarea tranzacțiilor de plată cu cardul sau pentru ambele operațiuni, sau emite instrumente de plată cu cardul împreună cu un partener de comarcare sau prin intermediul unui agent, aceasta este considerată ca fiind o schemă cvadripartită de plată cu cardul;

19. „instrument de plată" înseamnă orice dispozitiv(e) personalizat(e) și/sau orice serie de proceduri convenite între utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul serviciilor de plată și utilizat pentru a iniția un ordin de plată;

20. „instrument de plată cu cardul" înseamnă orice instrument de plată, inclusiv un card, telefon mobil, calculator sau orice alt dispozitiv tehnologic care conține o aplicație de plată adecvată care permite plătitorului să inițieze o tranzacție de plată cu cardul care nu este nici un transfer de credit, nici o debitare directă, astfel cum sunt definite la articolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 260/2012;

21. „aplicație de plată" înseamnă un software sau un program echivalent încărcat pe un dispozitiv care permite inițierea tranzacțiilor de plată cu cardul și emiterea de ordine de plată de către plătitor;

22. „cont de plăți" înseamnă un cont deținut în numele unuia sau al mai multor utilizatori ai serviciilor de plată și care este folosit pentru executarea tranzacțiilor de plată, inclusiv prin intermediul unui cont special pentru monedă electronică astfel cum este definită la articolul 2 punctul 2 din Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]);

23. „ordin de plată" înseamnă orice dispoziție a plătitorului către prestatorul său de servicii de plată prin care se solicită executarea unei tranzacții de plată;

24. „prestator de servicii de plată" înseamnă orice persoană fizică sau juridică autorizată să furnizeze serviciile de plată enumerate în anexa la Directiva 2007/64/CE sau recunoscută ca emitent de monedă electronică în conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2009/110/CE. Un prestator de servicii de plată poate să fie un emitent sau un acceptant ori poate avea ambele calități;

25. „utilizator al serviciilor de plată" înseamnă o persoană fizică sau juridică care folosește un serviciu de plată în calitate de plătitor, de beneficiar al plății sau în ambele calități;

26. „tranzacție de plată" înseamnă acțiunea de transferare de fonduri, inițiată de plătitor sau în numele acestuia ori de beneficiarul plății, indiferent de eventualele obligații subiacente existente între plătitor și beneficiarul plății;

27. „prelucrare" înseamnă prestarea serviciilor de prelucrare a tranzacțiilor de plată, prin efectuarea acțiunilor necesare pentru gestionarea unei dispoziții de plată între acceptant și emitent;

28. „entitate de prelucrare" înseamnă orice persoană fizică sau juridică care furnizează servicii de prelucrare a tranzacțiilor de plată;

([1]) Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).

29. „punct de vânzare" înseamnă adresa spațiului fizic al unui comerciant la care se inițiază tranzacția de plată. Cu toate acestea:

    (a) în cazul vânzărilor la distanță și al contractelor la distanță (comerț electronic), astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 7 din Directiva 2011/83/UE, punctul de vânzare este adresa sediului comercial fix unde își desfășoară activitatea comerciantul, indiferent de locația site-ului sau a serverului, și prin intermediul căreia este inițiată tranzacția de plată;

    (b) în cazul în care comerciantul nu are un sediu comercial fix, punctul de vânzare este adresa pentru care comerciantul deține o licență comercială valabilă și prin intermediul căreia este inițiată tranzacția de plată;

    (c) în cazul în care comerciantul nu are un sediu comercial fix și nu deține o licență comercială valabilă, punctul de vânzare este adresa de corespondență pentru plata taxelor aferente activității sale comerciale și prin intermediul căreia este inițiată tranzacția de plată;

30. „marcă de plată" înseamnă orice denumire, termen, semn, simbol sau o combinație a acestora în formă materială sau digitală, capabilă să desemneze schema de plată cu cardul în care sunt efectuate tranzacțiile de plată cu cardul;

31. „coetichetare (co-badging)" înseamnă includerea a două sau a mai multe mărci de plată sau aplicații de plată ale aceleiași mărci pe același instrument de plată cu cardul;

32. „comarcare (co-branding)" înseamnă includerea a cel puțin unei mărci de plată și a cel puțin unei mărci, alta decât de plată, pe același instrument de plată cu cardul;

33. „card de debit" înseamnă o categorie de instrumente de plată care permite plătitorului să inițieze o tranzacție cu card de debit, cu excepția celor cu carduri preplătite;

34. „card de credit" înseamnă o categorie de instrumente de plată care permite plătitorului să inițieze o tranzacție cu card de credit;

35. „card preplătit" înseamnă o categorie de instrumente de plată pe care se stochează monedă electronică, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 2 din Directiva 2009/110/CE.

CAPITOLUL II

COMISIOANE INTERBANCARE

Articolul 3

Comisioanele interbancare pentru tranzacțiile cu cardul de debit de consum

(1) Prestatorii de servicii de plată nu oferă și nici nu solicită un comision interbancar per tranzacție mai mare de 0,2 % din valoarea tranzacției pentru orice tranzacție cu card de debit.

(2) Pentru tranzacțiile interne cu cardul de debit, statele membre pot fie:

(a) să definească un plafon al comisionului interbancar procentual per tranzacție mai scăzut decât cel prevăzut la alineatul (1) și să impună un cuantum maxim fix al comisionului ca limită a cuantumului comisionului care rezultă din rata procentuală aplicabilă; fie

(b) să permită prestatorilor de servicii de plată să aplice un comision interbancar per tranzacție care să nu depășească 0,05 EUR sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, valoarea corespunzătoare în moneda națională la 8 iunie 2015, care va fi revizuită o dată la cinci ani sau ori de câte ori există o variație semnificativă a cursului de schimb. De asemenea, comisionul interbancar per tranzacție poate fi combinat cu o rată procentuală maximă de cel mult 0,2 %, cu condiția ca suma comisioanelor interbancare ale schemei de plată cu cardul să nu depășească niciodată 0,2 % din valoarea de tranzacție anuală totală a tranzacțiilor interne cu cardul de debit din cadrul fiecărei scheme de plată cu cardul.

(3) Până la 9 decembrie 2020, în legătură cu tranzacțiile interne cu cardul de debit, statele membre pot permite prestatorilor de servicii de plată să aplice un comision interbancar bazat pe o medie ponderată care să nu depășească echivalentul a 0,2 % din valoarea de tranzacție medie anuală a tuturor tranzacțiilor interne cu cardul de debit din cadrul fiecărei scheme de plată cu cardul. Statele membre pot defini un plafon mai scăzut al comisionului interbancar bazat pe o medie ponderată care să se aplice tuturor tranzacțiilor interne cu cardul de debit.

(4) Valorile de tranzacție anuale menționate la alineatele (2) și (3) se calculează de la data de 1 ianuarie și până la data de 31 decembrie și se aplică începând de la data de 1 aprilie a anului următor. Perioada de referință pentru primul calcul al acestei valori începe cu 15 luni calendaristice înainte de data aplicării alineatelor (2) și (3) și se încheie cu trei luni calendaristice înainte de data respectivă.

(5) Prin solicitare scrisă, autoritățile competente menționate la articolul 13 impun schemelor de plată cu cardul și prestatorilor de servicii de plată să furnizeze toate informațiile necesare pentru verificarea aplicării corecte a alineatelor (3) și (4) din prezentul articol. Aceste informații sunt transmise autorității competente înainte de data de 1 martie a anului următor perioadei de referință menționate în prima teză din alineatul (4). Orice alte informații care permit autorităților competente să verifice respectarea dispozițiilor din prezentul capitol se trimit autorităților competente, la cererea scrisă a acestora, în termenul stabilit. Autoritățile competente pot solicita ca astfel de informații să fie certificate de un auditor independent.

Articolul 4

Comisioanele interbancare pentru tranzacțiile cu cardul de credit de consum

Prestatorii de servicii de plată nu oferă și nici nu solicită un comision interbancar per tranzacție mai mare de 0,3 % din valoarea tranzacției pentru nicio tranzacție cu cardul de credit. Pentru tranzacțiile interne cu cardul de credit, statele membre pot defini un plafon mai mic pentru comisionul interbancar per tranzacție.

Articolul 5

Interzicerea eludării

În sensul aplicării plafoanelor menționate la articolele 3 și 4, orice remunerație convenită, inclusiv compensația netă, cu un obiect sau efect echivalent al comisionului interbancar, primită de emitent de la o schemă de plată cu cardul, de la acceptant sau de la orice alt intermediar în legătură cu tranzacții de plată sau activități conexe, este considerată ca făcând parte din comisionul interbancar.

CAPITOLUL III

REGULI COMERCIALE

Articolul 6

Acordarea de licențe

(1) Se interzice orice restricție teritorială în cadrul Uniunii sau orice regulă cu efect echivalent din acordurile pentru acordarea licenței sau din regulile schemelor de plată cu cardul în scopul emiterii de carduri de plată sau al acceptării tranzacțiilor de plată cu cardul.

(2) Se interzice orice cerință sau obligație de a obține o licență sau o autorizație specifică unei țări pentru a desfășura activități la nivel transfrontalier sau orice regulă cu efect echivalent din acordurile pentru acordarea licenței sau din regulile schemelor de plată cu cardul în scopul emiterii de carduri de plată sau al acceptării tranzacțiilor de plată cu cardul.

Articolul 7

Separarea schemei de plată cu cardul și a entităților de prelucrare

(1) Schemele de plată cu cardul și entitățile de prelucrare:

(a) sunt independente în ceea ce privește contabilitatea, organizarea și procesele de luare a deciziilor;

(b) nu prezintă prețurile pentru schemele de plată cu cardul și activitățile de prelucrare în mod grupat și nu subvenționează încrucișat astfel de activități;

(c) nu fac niciun fel de discriminare între filialele lor sau între acționari, pe de o parte, și utilizatorii schemelor de plată cu cardul și alți parteneri contractuali, pe de altă parte, și, în special, nu condiționează în niciun fel prestarea vreunui serviciu pe care îl oferă de acceptarea de către partenerul contractual a oricărui alt serviciu pe care îl oferă.

(2) Autoritatea competentă a statului membru în care se află sediul social al sistemului poate impune unei scheme de plată cu cardul să furnizeze un raport independent care să certifice respectarea de către aceasta a alineatului (1).

(3) Schemele de plată cu cardul oferă posibilitatea ca mesajele de autorizare și de compensare ale fiecăreia dintre tranzacțiile de plată cu cardul să fie separate și prelucrate de entități de prelucrare diferite.

(4) Este interzisă orice discriminare teritorială în regulile de prelucrare operate de schemele de plată cu cardul.

(5) Entitățile de prelucrare din Uniune se asigură că sistemul lor este interoperabil din punct de vedere tehnic cu alte sisteme ale entităților de prelucrare din Uniune prin utilizarea de standarde elaborate de organisme de standardizare internaționale sau europene. În plus, schemele de plată cu cardul nu adoptă și nici nu aplică reguli comerciale care să limiteze interoperabilitatea cu alte entități de prelucrare din Uniune.

(6) După consultarea unui comitet consultativ conform articolului 41 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), Autoritatea Bancară Europeană (ABE) poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare prin care se stabilesc cerințele care trebuie respectate de schemele de plată cu cardul și de entitățile de prelucrare pentru a asigura aplicarea alineatului (1) litera (a) din prezentul articol.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 9 decembrie 2015.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf din prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 8

Coetichetare și alegerea mărcii de plată sau a aplicației de plată

(1) Se interzice orice regulă a unei scheme de plată cu cardul și orice regulă din acordurile pentru acordarea licenței sau orice măsură cu efect echivalent care constituie un obstacol pentru un emitent sau care îl împiedică pe acesta să cupleze două sau mai multe mărci de plată sau aplicații de plată diferite pe un instrument de plată cu cardul.

(2) La încheierea unui acord contractual cu un prestator de servicii de plată, consumatorul poate solicita să dețină două sau mai multe mărci de plată diferite pe un instrument de plată cu cardul, cu condiția ca un astfel de serviciu să fie oferit de prestatorul de servicii de plată. Într-un termen rezonabil premergător semnării contractului, prestatorul de servicii de plată furnizează consumatorului informații clare și obiective cu privire la toate mărcile de plată disponibile și cu privire la caracteristicile acestora, inclusiv cu privire la funcționalitatea, costul și securitatea acestora.

(3) Orice diferență de tratament al emitenților sau al acceptanților în regulile sistemelor și în regulile din acordurile pentru acordarea licenței în ceea ce privește coetichetarea diferitelor mărci de plată sau aplicații de plată pe un instrument de plată cu cardul se justifică în mod obiectiv și este nediscriminatorie.

(4) Schemele de plată cu cardul nu impun cerințe de raportare, obligații de plată a unor comisioane sau obligații similare cu același obiect sau efect prestatorilor de servicii de plată emitenți și acceptanți pentru tranzacțiile efectuate cu orice dispozitiv pe care marca de plată a acestora este prezentă în ceea ce privește tranzacțiile pentru care schema lor nu este utilizată.

(5) Orice principiu de rutare sau orice măsură echivalentă care are drept obiectiv direcționarea tranzacțiilor printr-un anumit canal sau proces și alte standarde și cerințe tehnice și de siguranță referitoare la gestionarea a două sau a mai multe mărci de plată și aplicații de plată diferite pe un instrument de plată cu cardul este nediscriminatorie și se aplică în mod nediscriminatoriu.

(6) Schemele de plată cu cardul, emitenții, acceptanții, entitățile de prelucrare și alți prestatori de servicii tehnice nu inserează mecanisme automate, software sau dispozitive în instrumentul de plată sau echipamentul instalat la punctul de vânzare care limitează posibilitatea de alegere a mărcii de plată sau a aplicației de plată, sau a ambelor, de către plătitor sau de către beneficiarul plății atunci când utilizează un instrument de plată coetichetat.

Beneficiarii plăților își păstrează opțiunea de a instala mecanisme automate pe echipamentele utilizate la punctul de vânzare care selectează cu prioritate o anumită marcă de plată sau o anumită aplicație de plată, dar beneficiarii plăților nu împiedică plătitorul să anuleze o astfel de selectare prioritară automată făcută de beneficiarul plății pe echipamentul său pentru categoriile de carduri sau de instrumente de plată conexe acceptate de către beneficiarul plății.

Articolul 9

Diferențierea comisioanelor

(1) Acceptanții oferă și facturează beneficiarului plății comisioane de servicii percepute comercianților, specificate individual pentru diferite categorii și diferite mărci de carduri de plată cu niveluri diferite ale comisioanelor interbancare, cu excepția cazului în care beneficiarii plăților solicită în scris acceptantului să le perceapă comisioane de servicii nediferențiate.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

(2) Acceptanții includ, în acordurile lor cu beneficiarii plății, informații care precizează în mod individual cuantumul comisioanelor de servicii percepute comercianților, al comisioanelor interbancare și al comisioanelor de sistem aplicabile pentru fiecare categorie și marcă de carduri de plată, cu excepția cazului în care beneficiarul plății face ulterior o solicitare diferită în scris.

Articolul 10

Regula privind acceptarea tuturor cardurilor

(1) Schemele de plată cu cardul și prestatorii de servicii de plată nu aplică nicio regulă care să îi oblige pe beneficiarii plății care acceptă un instrument de plată cu cardul emis de un emitent să accepte și alte instrumente de plată cu cardul emise în cadrul aceleiași scheme de plată cu cardul.

(2) Alineatul (1) nu se aplică instrumentelor de plată cu cardul ale consumatorilor aparținând aceleiași mărci și aceleiași categorii de carduri preplătite, carduri de debit sau de credit care fac obiectul comisioanelor interbancare din capitolul II din prezentul regulament.

(3) Alineatul (1) nu aduce atingere posibilității pe care o au schemele de plată cu cardul și prestatorii de servicii de plată de a prevedea că nu se pot refuza cardurile pe baza identității emitentului sau a titularului cardului.

(4) Beneficiarii plăților care decid să nu accepte toate cardurile sau alte instrumente de plată ale unei scheme de plată cu cardul îi informează cu privire la aceasta pe consumatori în mod clar și neechivoc, în același timp în care le comunică informații cu privire la acceptarea altor carduri și instrumente de plată ale schemei de plată cu cardul. Informațiile respective sunt afișate în mod vizibil la intrarea în magazin și la casă.

În cazul vânzărilor la distanță, aceste informații sunt afișate pe site-ul internet al beneficiarului plăților ori pe orice alt suport electronic sau mobil utilizat. Informațiile sunt furnizate plătitorului în timp util și înainte ca plătitorul să încheie un contract de cumpărare cu beneficiarul plății.

(5) Emitenții se asigură că instrumentele lor de plată sunt identificabile electronic și, în cazul instrumentelor de plată cu cardul nou-emise, că sunt, de asemenea, identificabile în mod vizibil, astfel încât beneficiarii plății și plătitorii să poată identifica în mod neechivoc ce mărci și ce categorii de carduri preplătite, carduri de debit, carduri de credit sau carduri comerciale sunt alese de către plătitor.

Articolul 11

Reguli privind orientarea clienților

(1) Se interzice orice regulă din acordurile pentru acordarea licenței, oricare dintre regulile sistemului aplicate de schemele de plată cu cardul și orice regulă din acordurile încheiate între prestatorii de servicii de plată acceptanți ai cardurilor și beneficiarii plății care îi împiedică pe beneficiarii plăților să îi orienteze pe consumatori către utilizarea oricărui instrument de plată pe care beneficiarii respectivi îl preferă. Această interdicție se referă, de asemenea, la orice regulă care interzice beneficiarilor plăților să privilegieze în mai mare măsură instrumentele de plată cu cardul ale unei anumite scheme de plată cu cardul, în raport cu cele ale altor scheme.

(2) Se interzice orice regulă din acordurile pentru acordarea licenței, oricare dintre regulile sistemului aplicate de schemele de plată cu cardul și orice regulă din acordurile încheiate între acceptanți și beneficiarii plății care îi împiedică pe beneficiarii plăților să îi informeze pe plătitori cu privire la comisioanele interbancare și comisioanele de servicii percepute comercianților.

(3) Alineatele (1) și (2) din prezentul articol nu aduc atingere regulilor privind taxele, reducerile sau alte mecanisme de orientare prevăzute în Directiva 2007/64/CE și în Directiva 2011/83/UE.

Articolul 12

Informarea beneficiarului plății cu privire la tranzacțiile individuale de plată cu cardul

(1) După executarea unei tranzacții individuale de plată cu cardul, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății îi furnizează acestuia următoarele informații:

(a) referința care îi permite beneficiarului plății să identifice tranzacția de plată cu cardul;

(b) valoarea tranzacției de plată în moneda în care este creditat contul de plăți al beneficiarului plății;

(c) valoarea oricăror comisioane pentru tranzacția de plată cu cardul, indicând separat comisionul de servicii perceput comercianților și valoarea comisionului interbancar.

Cu acordul prealabil și explicit al beneficiarului plății, informațiile menționate la primul paragraf pot fi grupate în funcție de marcă, aplicație, categorii de instrumente de plată și rate ale comisioanelor interbancare aplicabile operațiunii.

(2) Contractele încheiate între acceptanți și beneficiarii plății pot cuprinde o dispoziție conform căreia informațiile menționate la alineatul (1) primul paragraf sunt furnizate sau puse la dispoziție periodic, cel puțin o dată pe lună, și în forma convenită, care permite beneficiarilor plății să stocheze și să reproducă informațiile fără a le modifica.

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 13

Autorități competente

(1) Statele membre desemnează autoritățile competente care sunt împuternicite să asigure punerea în aplicare a prezentului regulament și cărora le sunt acordate competențe de investigare și de punere în aplicare.

(2) Statele membre pot desemna organisme existente să acționeze în calitate de autorități competente.

(3) Statele membre pot desemna una sau mai multe autorități competente.

(4) Statele membre informează Comisia cu privire la autoritățile competente respective până la 9 iunie 2016. Acestea transmit fără întârziere Comisiei o notificare cu privire la orice modificare ulterioară care are legătură cu autoritățile respective.

(5) Autoritățile competente desemnate menționate la alineatul (1) dispun de resurse corespunzătoare pentru îndeplinirea îndatoririlor lor.

(6) Statele membre solicită autorităților competente să monitorizeze cu eficacitate conformitatea cu prezentul regulament, inclusiv să contracareze încercările prestatorilor de servicii de plată de a eluda prezentul regulament, și să ia toate măsurile necesare pentru a asigura respectarea acestuia.

Articolul 14

Sancțiuni

(1) Statele membre stabilesc norme privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării prezentului regulament și iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora.

(2) Statele membre notifică dispozițiile respective Comisiei până la 9 iunie 2016 și îi comunică de îndată orice modificări ulterioare aduse acestora.

Articolul 15

Soluționarea litigiilor, proceduri extrajudiciare de contestare și de introducere a unor căi de atac

(1) Statele membre asigură și promovează proceduri extrajudiciare adecvate și eficace de contestare și de introducere a unor căi de atac sau iau măsuri echivalente pentru soluționarea litigiilor care decurg din prezentul regulament între beneficiarii plăților și prestatorii lor de servicii de plată. În acest sens, statele membre desemnează organisme existente, dacă este cazul, sau instituie organisme noi. Organismele sunt independente față de părți.

(2) Statele membre informează Comisia cu privire la organismele respective până la 9 iunie 2017. Statele membre transmit fără întârziere Comisiei o notificare a oricărei modificări ulterioare care are legătură cu organismele respective.

Articolul 16

Cardurile universale

(1) În sensul prezentului regulament, în ceea ce privește tranzacțiile de plată interne care nu sunt diferențiate de schema de plată cu cardul drept tranzacții cu cardul de debit sau de credit, se aplică dispozițiile privind tranzacțiile cu carduri de debit sau de credit.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), până la 9 decembrie 2016, statele membre pot defini o cotă care să nu depășească 30 % din tranzacțiile de plată interne menționate la alineatul (1) din prezentul articol, care sunt considerate ca fiind echivalente tranzacțiilor cu carduri de credit cărora li se aplică plafonul comisionului interbancar stabilit la articolul 4.

Articolul 17

Clauza de revizuire

Până la 9 iunie 2019, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea prezentului regulament. Raportul Comisiei analizează, în special, caracterul adecvat al nivelurilor comisioanelor interbancare și mecanismele de orientare, cum ar fi comisioanele, ținând seama de gradul de utilizare și de costurile aferente diferitelor mijloace de plată și de măsura în care au intrat pe piață noi actori, noi tehnologii și modele de afaceri inovatoare. Evaluarea ia în considerare, în special:

(a) evoluția comisioanelor percepute plătitorilor;

(b) nivelul concurenței între furnizorii de carduri de plată și schemele de plată cu cardul;

(c) efectele asupra costurilor pentru plătitor și pentru beneficiarul plății;

(d) gradul de repercutare a reducerii nivelurilor comisioanelor interbancare asupra comercianților;

(e) cerințele de natură tehnică și implicațiile acestora pentru toate părțile interesate;

(f) efectele coetichetării asupra facilității în utilizare, în special pentru utilizatorii vârstnici și pentru utilizatorii cei mai vulnerabili;

(g) efectul asupra pieței al excluderii cardurilor comerciale de la capitolul II, comparând situația din acele state membre în care suprataxarea este interzisă cu situația din statele membre în care aceasta este permisă;

(h) efectul asupra pieței al dispozițiilor speciale privind comisioanele interbancare pentru operațiunile interne cu cardul de debit;

(i) dezvoltarea acceptării transfrontaliere și efectele acesteia asupra pieței unice, comparând situația cardurilor cu comisioane plafonate cu cea a cardurilor ale căror comisioane nu sunt limitate, pentru a lua în considerare posibilitatea de a clarifica ce comision interbancar se aplică acceptării transfrontaliere;

(j) aplicarea în practică a regulilor privind separarea dintre schema de plată cu cardul și prelucrare, precum și necesitatea de a reconsidera separarea juridică;

(k) eventuala necesitate, în funcție de efectul articolului 3 alineatul (1) asupra valorii reale a comisioanelor interbancare pentru tranzacțiile cu carduri de debit cu valoare medie și ridicată, de a revizui respectivul alineat prevăzând că plafonul ar trebui să fie limitat la cuantumul cel mai mic dintre 0,07 EUR și 0,2 % din valoarea tranzacției.

Raportul Comisiei este urmat, dacă este necesar, de o propunere legislativă care poate include o revizuire propusă a plafonului maxim al comisioanelor interbancare.

Articolul 18

Intrarea în vigoare

(1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(2) Se aplică de la 8 iunie 2015, cu excepția articolelor 3, 4, 6 și 12, care se aplică de la 9 decembrie 2015, și a articolelor 7, 8, 9 și 10, care se aplică de la 9 iunie 2016.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 29 aprilie 2015.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

REGULAMENTUL (UE) 2015/752 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 29 aprilie 2015

privind anumite proceduri de aplicare a Acordului de stabilizare și de asociere între Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Republica Muntenegru, pe de altă parte

(text codificat)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 140/2008 al Consiliului ([3]) a fost modificat în mod substanțial ([4]). Este necesar, din motive de claritate și de raționalizare, să se codifice regulamentul menționat.

(2) Un Acord de stabilizare și de asociere între Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Republica Muntenegru, pe de altă parte ([5]) („ASA") a fost semnat la 15 octombrie 2007 și a intrat în vigoare la 1 mai 2010.

(3) Este necesar să se stabilească procedurile de aplicare a anumitor dispoziții ale ASA.

(4) ASA prevede că produsele pescărești originare din Muntenegru pot fi importate în Uniune cu taxe vamale reduse, în limitele contingentelor tarifare. Prin urmare, este necesar să se stabilească dispoziții care să reglementeze gestionarea acestor contingente tarifare.

(5) În cazul în care devin necesare măsuri de protecție comercială, acestea ar trebui să fie adoptate în conformitate cu dispozițiile generale stabilite în Regulamentul (UE) 2015/478 al Parlamentului European și al Consiliului ([6]), Regulamentul (UE) 2015/479 al Parlamentului European și al Consiliului ([7]), Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului ([8]) sau, după caz, Regulamentul (CE) nr. 597/2009 al Consiliului ([9]).

(6) Atunci când un stat membru furnizează informații Comisiei cu privire la o posibilă fraudă sau lipsă a cooperării administrative, se aplică legislația relevantă a Uniunii, în special Regulamentul (CE) nr. 515/97 al Consiliului ([10]).

([1]) Avizul din 10 decembrie 2014 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).
([2]) Poziția Parlamentului European din 11 martie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 20 aprilie 2015.
([3]) Regulamentul (CE) nr. 140/2008 al Consiliului din 19 noiembrie 2007 privind anumite proceduri de aplicare a Acordului de stabilizare și de asociere între Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Republica Muntenegru, pe de altă parte, și de aplicare a Acordului interimar dintre Comunitatea Europeană, pe de o parte, și Republica Muntenegru, pe de altă parte (JO L 43, 19.2.2008, p. 1).
([4]) A se vedea anexa I.
([5]) JO L 108, 29.4.2010, p. 3.
([6]) Regulamentul (UE) 2015/478 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2015 privind regimul comun aplicabil importurilor (JO L 83, 27.3.2015, p. 16).
([7]) Regulamentul (UE) 2015/479 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2015 privind instituirea unui regim comun aplicabil exporturilor (JO L 83, 27.3.2015, p. 34).
([8]) Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 343, 22.12.2009, p. 51).
([9]) Regulamentul (CE) nr. 597/2009 al Consiliului din 11 iunie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unor subvenții din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 188, 18.7.2009, p. 93).
([10]) Regulamentul (CE) nr. 515/97 al Consiliului din 13 martie 1997 privind asistența reciprocă între autoritățile administrative ale statelor membre și cooperarea dintre acestea și Comisie în vederea asigurării aplicării corespunzătoare a legislației din domeniile vamal și agricol (JO L 82, 22.3.1997, p. 1).

(7) În scopul punerii în aplicare a dispozițiilor relevante ale prezentului regulament, Comisia ar trebui să fie asistată de Comitetul Codului Vamal instituit prin articolul 285 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

(8) Punerea în aplicare a clauzelor bilaterale de salvgardare din ASA necesită condiții uniforme de adoptare a măsurilor de salvgardare. Măsurile respective ar trebui adoptate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]).

(9) Comisia ar trebui să adopte acte de punere în aplicare imediat aplicabile atunci când, în cazuri justificate în mod corespunzător privind circumstanțe excepționale și grave în sensul articolului 41 alineatul (5) litera (b) și al articolului 42 alineatul (4) din ASA, acestea sunt necesare din motive imperioase de urgență,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiect

Prezentul regulament stabilește anumite proceduri pentru adoptarea normelor detaliate de punere în aplicare a anumitor dispoziții ale Acordului de stabilizare și de asociere între Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de o parte, și Republica Muntenegru, pe de altă parte („ASA”).

Articolul 2

Concesii privind peștele și produsele pescărești

Normele detaliate de punere în aplicare a articolului 29 din ASA, privind contingentele tarifare pentru pește și produse pescărești, se adoptă de către Comisie în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 9 alineatul (3) din prezentul regulament.

Articolul 3

Reduceri tarifare

(1) Sub rezerva alineatului (2), nivelul taxelor preferențiale se rotunjește la prima zecimală inferioară.

(2) Atunci când calculul nivelului taxei preferențiale efectuat potrivit alineatului (1) are ca rezultat una dintre următoarele, nivelul preferențial în cauză este asimilat unei exceptări totale:

(a) 1 % sau mai puțin în cazul taxelor *ad valorem*; sau

(b) mai mic sau egal cu 1 EUR pentru fiecare valoare individuală în cazul taxelor specifice.

Articolul 4

Adaptări tehnice

Modificările și adaptările tehnice aduse dispozițiilor adoptate în temeiul prezentului regulament care sunt necesare în urma modificărilor codurilor Nomenclaturii combinate și ale subdiviziunilor TARIC sau a încheierii de acorduri, protocoale, schimburi de scrisori noi sau modificate sau alte acte între Uniune și Muntenegru se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 9 alineatul (3).

([1]) Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului Vamal al Uniunii (JO L 269, 10.10.2013, p. 1).

([2]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

Articolul 5

Clauza de salvgardare generală

În cazul în care Uniunea trebuie să adopte o măsură astfel cum se prevede la articolul 41 din ASA, măsura respectivă se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 9 alineatul (3) din prezentul regulament, cu excepția cazului în care se dispune altfel la articolul 41 din ASA.

Articolul 6

Clauza de penurie

În cazul în care Uniunea trebuie să adopte o măsură astfel cum se prevede la articolul 42 din ASA, măsura respectivă se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 9 alineatul (3) din prezentul regulament.

Articolul 7

Circumstanțe excepționale și grave

În caz de circumstanțe excepționale și grave, în sensul articolului 41 alineatul (5) litera (b) și al articolului 42 alineatul (4) din ASA, Comisia poate lua măsuri imediate, astfel cum se prevede la articolele 41 și 42 din ASA.

În cazul în care Comisia primește o solicitare din partea unui stat membru, aceasta ia o decizie cu privire la solicitarea în cauză în termen de cinci zile lucrătoare de la data primirii solicitării.

Comisia adoptă măsurile menționate la primul paragraf în conformitate cu procedura de examinare prevăzută la articolul 9 alineatul (3) din prezentul regulament. În caz de urgență, se aplică dispozițiile de la articolul 9 alineatul (4) din prezentul regulament.

Articolul 8

Clauză de salvgardare pentru produse agricole și pescărești

(1) Fără a aduce atingere procedurilor prevăzute la articolele 5 și 6 din prezentul regulament, în cazul în care Uniunea trebuie să adopte o măsură de salvgardare, astfel cum este prevăzută la articolul 41 din ASA, privind produse agricole și pescărești, Comisia decide, la solicitarea unui stat membru sau din proprie inițiativă, cu privire la măsurile necesare după ce a recurs, după caz, la procedura de sesizare prevăzută la articolul 41 din ASA.

În cazul în care Comisia primește o solicitare din partea unui stat membru, aceasta ia o decizie în privința solicitării:

(a) în termen de trei zile lucrătoare de la primirea solicitării, în cazul în care nu se aplică procedura de sesizare prevăzută la articolul 41 din ASA; sau

(b) în termen de trei zile de la expirarea termenului de treizeci de zile menționat la articolul 41 alineatul (5) litera (a) din ASA, în cazul în care se aplică procedura de sesizare prevăzută la articolul 41 din ASA.

Comisia notifică măsurile pe care le-a hotărât Consiliului.

(2) Comisia adoptă astfel de măsuri în conformitate cu procedura de examinare prevăzută la articolul 9 alineatul (3). În caz de urgență, se aplică dispozițiile de la articolul 9 alineatul (4).

Articolul 9

Procedura comitetului

(1) În sensul articolului 4 din prezentul regulament, Comisia este asistată de Comitetul Codului Vamal instituit prin articolul 285 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013. Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În sensul articolelor 5-8 din prezentul regulament, Comisia este asistată de Comitetul pentru măsuri de salvgardare instituit prin articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2015/478. Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(3) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(4) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 8 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, coroborat cu articolul 5 din respectivul regulament.

Articolul 10

Dumping și subvenții

În cazul în care o practică poate justifica aplicarea de către Uniune a măsurilor prevăzute la articolul 40 alineatul (2) din ASA, introducerea unor măsuri antidumping și/sau compensatorii se decide în conformitate cu dispozițiile stabilite în Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 și/sau, respectiv, în Regulamentul (CE) nr. 597/2009.

Articolul 11

Concurența

(1) În cazul în care o practică poate justifica aplicarea de către Uniune a măsurilor prevăzute la articolul 73 din ASA, Comisia decide, după examinarea cazului, din proprie inițiativă sau la solicitarea unui stat membru, dacă o astfel de practică este compatibilă cu acordul.

Măsurile prevăzute la articolul 73 alineatul (10) din ASA se adoptă în cazul ajutoarelor în conformitate cu procedurile stabilite în Regulamentul (CE) nr. 597/2009 și, în alte cazuri, în conformitate cu procedura stabilită la articolul 207 din tratat.

(2) În cazul în care o practică poate conduce la aplicarea de către Muntenegru față de Uniune a unor măsuri în temeiul articolului 73 din ASA, Comisia decide, după examinarea cazului, dacă practica este compatibilă cu principiile prevăzute de ASA. În cazul în care este necesar, Comisia adoptă decizii corespunzătoare pe baza criteriilor care rezultă din aplicarea articolelor 101, 102 și 107 din tratat.

Articolul 12

Frauda sau lipsa cooperării administrative

În cazul în care Comisia, pe baza informațiilor furnizate de un stat membru sau din proprie inițiativă, constată că sunt îndeplinite condițiile stabilite la articolul articolul 46 din ASA, aceasta, fără întârziere nejustificată:

(a) informează Consiliul; și

(b) adresează o notificare Comitetului de stabilizare și de asociere cu privire la constatarea sa, împreună cu informațiile obiective, și inițiază consultări în cadrul Comitetului de stabilizare și de asociere.

Orice publicare în temeiul articolului 46 alineatul (5) din ASA se efectuează de către Comisie în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Comisia poate decide, în conformitate cu procedura de examinare stabilită la articolul 9 alineatul (3) din prezentul regulament, să suspende temporar tratamentul preferențial corespunzător al produselor, în conformitate cu articolul 46 alineatul (4) din ASA.

Articolul 13

Notificarea

Comisia, acționând în numele Uniunii, este responsabilă cu notificarea Consiliului de stabilizare și de asociere și, respectiv, a Comitetului de stabilizare și de asociere, în conformitate cu dispozițiile ASA.

Articolul 14

Abrogare

Regulamentul (CE) nr. 140/2008 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat se înțeleg ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

Articolul 15

Intrare în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 29 aprilie 2015.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

ANEXA I

Regulamentul abrogat și modificarea sa

Regulamentul (CE) nr. 140/2008 al Consiliului (JO L 43, 19.2.2008, p. 1)	
Regulamentul (UE) nr. 37/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 18, 21.1.2014, p. 1)	Numai punctul 15 din anexă

ANEXA II

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 140/2008	Prezentul regulament
Articolele 1-8	Articolele 1-8
Articolul 8a	Articolul 9
Articolul 9	Articolul 10
Articolul 10	Articolul 11
Articolul 11	Articolul 12
Articolul 13	Articolul 13
—	Articolul 14
Articolul 14	Articolul 15
—	Anexa I
—	Anexa II

REGULAMENTUL (UE) 2015/753 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 29 aprilie 2015

privind importul în cadrul Uniunii al produselor agricole provenite din Turcia

(text codificat)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 779/98 al Consiliului ([3]) a fost modificat în mod substanțial ([4]). Este necesar, din motive de claritate și de raționalizare, să se codifice regulamentul menționat.

(2) Decizia nr. 1/98 a Consiliului Asociației CE- Turcia ([5]) înființează sistemul de preferințe care se aplică importurilor în Uniune a produselor agricole provenite din Turcia.

(3) În cazul produselor pentru care reglementările Uniunii solicită respectarea unui anumit preț de import, aplicarea sistemului tarifar preferențial se face sub rezerva respectării acestui preț.

(4) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([6]),

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, normele necesare pentru aplicarea regimului de import pentru produsele enumerate în anexa I la Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene care sunt originare din Turcia și care sunt importate în Uniune conform condițiilor stabilite în Decizia nr. 1/98 a Consiliului de asociere CE-Turcia. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 3 alineatul (2) din prezentul regulament.

Articolul 2

(1) În cazul produselor pentru care reglementările Uniunii solicită respectarea unui anumit preț de import, aplicarea sistemului tarifar preferențial se face sub rezerva respectării acelui preț.

(2) În cazul produselor piscicole pentru care este stabilit un preț de referință, aplicarea sistemului tarifar preferențial se face sub rezerva respectării acelui preț.

([1]) Avizul din 10 decembrie 2014 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).
([2]) Poziția Parlamentului European din 11 martie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 20 aprilie 2015.
([3]) Regulamentul (CE) nr. 779/98 al Consiliului din 7 aprilie 1998 privind importul în cadrul Comunității al produselor agricole provenite din Turcia, de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 4115/86 și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 3010/95 (JO L 113, 15.4.1998, p. 1).
([4]) A se vedea anexa I.
([5]) Decizia nr. 1/98 a Consiliului Asociației CE- Turcia din 25 februarie 1998 privind regimul comerțului pentru produsele agricole (JO L 86, 20.3.1998, p. 1).
([6]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

Articolul 3

(1) Comisia este asistată de Comitetul de gestionare a organizării comune a pieţelor agricole, instituit prin articolul 229 din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European şi al Consiliului ([1]). Respectivul comitet este un comitet în înţelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) În cazul în care avizul comitetului urmează să fie obţinut prin procedură scrisă, respectiva procedură se încheie fără rezultat atunci când, în termenul stabilit pentru emiterea avizului, preşedintele comitetului decide în acest sens sau cel puţin un sfert dintre membrii comitetului solicită acest lucru.

Articolul 4

Regulamentul (CE) nr. 779/98 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat se înţeleg ca trimiteri la prezentul regulament şi se citesc în conformitate cu tabelul de corespondenţă din anexa II.

Articolul 5

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale şi se aplică direct în statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 29 aprilie 2015.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Preşedintele	*Preşedintele*
M. SCHULZ	Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

([1]) Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European şi al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a pieţelor produselor agricole şi de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/2001 şi (CE) nr. 1234/2007 ale Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 671).

ANEXA I

Regulamentul abrogat și modificarea sa

Regulamentul (CE) nr. 779/98 al Consiliului (JO L 113, 15.4.1998, p. 1)	
Regulamentul (UE) nr. 255/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 84, 20.3.2014, p. 57)	Numai articolul 2

ANEXA II

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 779/98	Prezentul regulament
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2, primul paragraf	Articolul 2 alineatul (1)
Articolul 2, al doilea paragraf	Articolul 2 alineatul (2)
Articolul 2a	Articolul 3
Articolul 3	—
Articolul 4	—
—	Articolul 4
Articolul 5	Articolul 5
—	Anexa I
—	Anexa II

REGULAMENTUL (UE) 2015/754 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 29 aprilie 2015

privind deschiderea și modul de gestionare a anumitor contingente tarifare ale Uniunii pentru carnea de mânzat de calitate superioară, carnea de porc, carnea de pasăre, grâu, borceag și tărâțe, brizuri și alte reziduuri

(text codificat)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ parlamentelor naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 774/94 al Consiliului ([3]) a fost modificat de mai multe ori și în mod substanțial ([4]). Este necesar, din motive de claritate și de raționalizare, să se codifice respectivul regulament.

(2) Uniunea a negociat concesii tarifare în temeiul articolului XXVIII din Acordul General pentru Tarife și Comerț (GATT) și în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay. În urma acelor negocieri s-au încheiat acorduri care au fost aprobate prin Decizia 94/87/CE a Consiliului ([5]) și Decizia 94/800/CE a Consiliului ([6]).

(3) Respectivele acorduri prevăd deschiderea unor contingente tarifare anuale în anumite condiții pentru carnea de vită și mânzat de calitate superioară din codurile NC 0201 30 00, 0202 30 90, 0206 10 95 și 0206 29 91, pentru carnea de porc din codurile NC 0203 19 13 și 0203 29 15, pentru carnea de pasăre din codurile NC 0207 14 10, 0207 14 50, 0207 14 70, 0207 27 10, 0207 27 20 și 0207 27 80, pentru grâul și borceagul din codurile NC 1001 11 00, 1001 19 00 și 1001 99 00, precum și pentru tărâțe, brizuri și alte reziduuri din codurile NC 2302 30 10, 2302 30 90, 2302 40 10 și 2302 40 90.

(4) Acordurile respective se referă la o perioadă nedeterminată. Prin urmare, ar trebui să se deschidă contingente pe o bază multianuală, din motive de raționalizare și eficiență.

(5) Un sistem care să garanteze natura, proveniența și originea produselor se poate dovedi oportun. În această privință, importurile efectuate în cadrul concesiilor tarifare convenite ar trebui condiționate, dacă este cazul, de prezentarea unui certificat de autenticitate.

(6) Se poate dovedi oportună eșalonarea respectivelor importuri pe parcursul unui an în funcție de nevoile pieței Uniunii. În această privință, pare oportun un sistem de utilizare a contingentelor bazat pe prezentarea unui certificat de import.

(7) În vederea completării sau a modificării anumitor elemente neesențiale ale prezentului regulament, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din tratat ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește adoptarea de modificări la prezentul regulament, în cazul în care se ajustează volumele și alte condiții ale regimului contingentar, în special ca urmare a unei decizii a Consiliului privind încheierea unui acord cu una sau mai multe

([1]) Avizul din 10 decembrie 2014 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).
([2]) Poziția Parlamentului European din 11 martie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 20 aprilie 2015.
([3]) Regulamentul (CE) nr. 774/94 al Consiliului din 29 martie 1994 privind deschiderea și modul de gestionare a anumitor contingente tarifare comunitare pentru carnea de vită și mânzat de calitate superioară, carnea de porc, carnea de pasăre, grâu, borceag și tărâțe, brizuri și alte reziduuri (JO L 91, 8.4.1994, p. 1).
([4]) A se vedea anexa I.
([5]) Decizia 94/87/CE a Consiliului din 20 decembrie 1993 privind încheierea acordurilor sub formă de procese-verbale agreate, cu privire la anumite semințe oleaginoase, între Comunitatea Europeană și, respectiv, Argentina, Brazilia, Canada, Polonia, Suedia și Uruguay conform articolului XXVIII din Acordul General pentru Tarife și Comerț (GATT) (JO L 47, 18.2.1994, p. 1).
([6]) Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competența sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) (JO L 336, 23.12.1994, p. 1).

țări terțe. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și către Consiliu.

(8) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament în ceea ce privește normele necesare pentru gestionarea regimului contingentar la care se face referire în acesta, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]),

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Prin prezentul regulament se deschide un contingent tarifar anual al Uniunii cu volumul total de 20 000 de tone, exprimat ca greutate a produsului, pentru carnea de vită și mânzat de calitate superioară, proaspătă, refrigerată sau congelată din codurile NC 0201 și 0202, precum și pentru produsele din codurile NC 0206 10 95 și 0206 29 91.

În cadrul volumului contingentar, taxa din Tariful vamal comun care se aplică se stabilește la 20 %.

Articolul 2

Se deschide un contingent tarifar anual al Uniunii cu volumul total de 7 000 de tone pentru carnea de porc proaspătă, refrigerată sau congelată din codurile NC 0203 19 13 și 0203 29 15.

În cadrul volumului contingentar, taxa din Tariful vamal comun care se aplică se stabilește la 0 %.

Articolul 3

Se deschide un contingent tarifar anual al Uniunii cu volumul total de 15 500 de tone pentru carnea de pasăre din codurile NC 0207 14 10, 0207 14 50 și 0207 14 70.

În cadrul volumului contingentar, taxa din Tariful vamal comun care se aplică se stabilește la 0 %.

Articolul 4

Se deschide un contingent tarifar anual al Uniunii cu volumul total de 2 500 de tone pentru carnea de curcan ce intră sub incidența codurilor NC 0207 27 10, 0207 27 20 și 0207 27 80.

În cadrul volumului contingentar, taxa din Tariful vamal comun care se aplică se stabilește la 0 %.

Articolul 5

Se deschide un contingent tarifar anual al Uniunii cu volumul total de 300 000 de tone pentru grâul de calitate din codurile NC 1001 11 00, 1001 19 00 și 1001 99 00.

În cadrul volumului contingentar, taxa din Tariful vamal comun care se aplică se stabilește la 0 %.

Articolul 6

Se deschide un contingent tarifar anual al Uniunii cu volumul total de 475 000 de tone pentru tărâțe, brizuri și alte reziduuri de grâu și alte cereale decât porumbul și orezul, din codurile NC 2302 30 10, 2302 30 90, 2302 40 10 și 2302 40 90.

În cadrul volumului contingentar, taxa din Tariful vamal comun care se aplică se stabilește la 30,60 EUR per tonă pentru produsele din codurile NC 2302 30 10 și 2302 40 10 și la 62,25 EUR per tonă pentru produsele din codurile NC 2302 30 90 și 2302 40 90.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

Articolul 7

Pentru a respecta angajamentele internaționale, precum și în cazul în care volumele și alte condiții ale regimului contingentar menționat în prezentul regulament sunt ajustate de către Parlamentul European și Consiliu sau de către Consiliu, în special printr-o decizie a Consiliului privind încheierea unui acord cu una sau mai multe țări terțe, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 9 cu privire la modificările corespunzătoare aduse prezentului regulament.

Articolul 8

Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, normele necesare pentru gestionarea regimului contingentar menționat în prezentul regulament și, dacă este cazul, stabilește dispoziții:

(a) care să garanteze natura, proveniența și originea produsului;

(b) referitoare la recunoașterea documentului care permite verificarea garanțiilor menționate la litera (a); și

(c) privind emiterea și durata de valabilitate a licențelor de import.

Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 10 alineatul (2).

Articolul 9

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 7 se conferă Comisiei pentru o perioadă de cinci ani începând de la 9 aprilie 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 7 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere validității actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 7 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 10

(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru organizarea comună a piețelor agricole, instituit prin articolul 229 din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului [1]. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) În cazul în care avizul comitetului urmează să fie obținut prin procedură scrisă, această procedură se încheie fără rezultat atunci când, în termenul stabilit pentru emiterea avizului, președintele comitetului decide în acest sens sau cel puțin un sfert dintre membrii comitetului solicită acest lucru.

---

[1] Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/2001 și (CE) nr. 1234/2007 ale Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 671).

Articolul 11

Regulamentul (CE) nr. 774/94 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

Articolul 12

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 29 aprilie 2015.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

ANEXA I

Regulamentul abrogat și lista modificărilor sale ulterioare

Regulamentul (CE) nr. 774/94 al Consiliului
(JO L 91, 8.4.1994, p. 1).

Regulamentul (CE) nr. 2198/95 al Comisiei
(JO L 221, 19.9.1995, p. 3).

Regulament (UE) nr. 252/2014 al Parlamentului European și al Consiliului
(JO L 84, 20.3.2014, p. 35).

ANEXA II

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 774/94	Prezentul regulament
Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 1 primul paragraf
Articolul 1 alineatul (2)	Articolul 1 al doilea paragraf
Articolul 2 alineatul (1)	Articolul 2 primul paragraf
Articolul 2 alineatul (2)	Articolul 2 al doilea paragraf
Articolul 3 alineatul (1)	Articolul 3 primul paragraf
Articolul 3 alineatul (2)	Articolul 3 al doilea paragraf
Articolul 4 alineatul (1)	Articolul 4 primul paragraf
Articolul 4 alineatul (2)	Articolul 4 al doilea paragraf
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 5 primul paragraf
Articolul 5 alineatul (2)	Articolul 5 al doilea paragraf
Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 6 primul paragraf
Articolul 6 alineatul (2)	Articolul 6 al doilea paragraf
Articolul 7	Articolul 8
Articolul 8	Articolul 7
Articolul 8a	Articolul 9
Articolul 8b	Articolul 10
Articolul 9	—
Articolul 10	Articolul 12
—	Articolul 11
—	Anexa I
—	Anexa II

REGULAMENTUL (UE) 2015/755 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 29 aprilie 2015

privind regimul comun aplicabil importurilor din anumite țări terțe

(reformare)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ parlamentelor naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 625/2009 al Consiliului ([3]) a fost modificat în mod substanțial ([4]). Întrucât se impun noi modificări, este necesar, din motive de claritate, să se procedeze la reformarea respectivului regulament.

(2) Politica comercială comună ar trebui să se bazeze pe principii unitare.

(3) O uniformizare a regimului importurilor ar trebui să se realizeze prin prevederea, în măsura posibilului, a unor dispoziții care, ținând seama de caracteristicile regimurilor economice ale țărilor terțe respective, sunt cât se poate de apropiate de dispozițiile similare celor adoptate în cadrul regimului comun aplicabil altor țări terțe.

(4) Regimul comun aplicabil importurilor se aplică și produselor de cărbune și oțel, fără a aduce atingere eventualelor măsuri de punere în aplicare a unui acord care se referă în mod specific la aceste produse.

(5) Liberalizarea importurilor, și anume absența oricărei restricții cantitative, ar trebui să constituie, în consecință, punctul de plecare al regimului la nivelul Uniunii.

(6) În cazul anumitor produse, Comisia ar trebui să examineze condițiile și modalitățile de efectuare a importurilor și evoluția lor, precum și diferitele aspecte ale situației economice și comerciale și eventualele măsuri ce urmează să fie luate.

(7) Pentru aceste produse se poate dovedi necesară stabilirea unei supravegheri la nivelul Uniunii a anumitor importuri ale acestor produse.

(8) Comisiei îi revine sarcina de a adopta măsurile de salvgardare necesare în interesul Uniunii, ținându-se seama în mod corespunzător de obligațiile internaționale existente.

(9) Măsuri de supraveghere sau de salvgardare limitate la una sau la mai multe regiuni ale Uniunii pot, cu toate acestea, să se dovedească mai adecvate decât măsurile aplicabile întregii Uniuni. Cu toate acestea, astfel de măsuri nu trebuie autorizate decât cu titlu excepțional și în lipsa altor soluții. Este necesar să se asigure faptul că aceste măsuri sunt temporare și că perturbează cât mai puțin posibil funcționarea pieței interne.

(10) În caz de supraveghere la nivelul Uniunii, punerea în liberă circulație a produselor respective ar trebui condiționată de prezentarea unui document de supraveghere în conformitate cu criteriile unitare. Acest document ar trebui, la simpla cerere a statului importator, să fie emis de către autoritățile statelor membre într-un termen stabilit, fără ca importatorul să obțină astfel un drept de import. Documentul de supraveghere ar trebui, prin urmare, să fie valabil numai atât timp cât regimul de import nu a fost modificat.

([1]) Avizul din 10 decembrie 2014 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).
([2]) Poziția Parlamentului European din 11 martie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 20 aprilie 2015.
([3]) Regulamentul (CE) nr. 625/2009 al Consiliului din 7 iulie 2009 privind regimul comun aplicabil importurilor din anumite țări terțe (JO L 185, 17.7.2009, p. 1).
([4]) A se vedea anexa III.

(11) Este oportun, în scopul unei bune administrări și în interesul operatorilor din cadrul Uniunii, să se alinieze pe cât posibil conținutul și formatul documentului de supraveghere la formularele de licență de import prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 738/94 al Comisiei ([1]), Regulamentul (CE) nr. 3168/94 al Comisiei ([2]) și Regulamentul (CE) nr. 3169/94 al Comisiei ([3]), ținând seama de caracteristicile tehnice ale documentului de supraveghere.

(12) Este în interesul Uniunii ca statele membre și Comisia să desfășoare un schimb de informații obținute în cadrul supravegherii la nivelul Uniunii, cât mai exhaustiv posibil.

(13) Este necesar să se adopte criterii precise pentru a determina un eventual prejudiciu și pentru a instaura o procedură de anchetă, lăsând Comisiei libertatea de a lua, în caz de urgență, măsurile necesare.

(14) Este recomandabil, în acest scop, să se stabilească dispoziții detaliate privind deschiderea anchetelor, privind controalele și inspecțiile necesare, privind audierea părților implicate, privind tratamentul aplicat informațiilor obținute și privind criteriile de stabilire a prejudiciului.

(15) Dispozițiile în materie de anchetă introduse de prezentul regulament nu aduc atingere aplicării dispozițiilor din dreptul Uniunii sau naționale privind secretul profesional.

(16) Este necesar, de asemenea, să se stabilească termenele pentru deschiderea anchetelor și determinarea oportunității eventualelor măsuri, pentru a se asigura desfășurarea cu rapiditate a acestui proces, ceea ce va permite creșterea securității juridice a operatorilor economici respectivi.

(17) În interesul unității regimului aplicabil importurilor, este necesar ca formalitățile ce urmează a fi îndeplinite de către importatori să fie simple și identice, indiferent unde se efectuează vămuirea. Este de dorit, prin urmare, să se prevadă utilizarea formularelor corespunzătoare modelului anexat la prezentul regulament pentru toate formalitățile.

(18) Documentele de supraveghere eliberate în cadrul unei supravegheri la nivelul Uniunii trebuie să fie valabile în întreaga Uniune, indiferent de statul membru care le-a eliberat.

(19) Produsele textile care fac obiectul domeniului de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 517/94 al Consiliului ([4]) sunt supuse unui tratament specific atât la nivelul Uniunii, cât și pe plan internațional. Este necesar, prin urmare, să fie excluse în întregime din domeniul de aplicare al prezentului regulament.

(20) Dreptul de a modifica lista țărilor terțe din anexa I la Regulamentul (CE) nr. 625/2009 a fost inclus în Regulamentul (CE) nr. 427/2003 al Consiliului ([5]). Întrucât prevederile Titlului I al Regulamentului (CE) nr. 427/2003 cu privire la mecanismul de salvgardare tranzitoriu aplicabil anumitor produse a expirat la 11 decembrie 2013, iar prevederile Titlului II al aceluiași regulament sunt în prezent caduce, este necesar, în vederea asigurării coerenței, a clarității și a raționalizării, ca articolele 14a și 14b din regulamentul menționat să fie încorporate în prezentul regulament. Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 427/2003 ar trebui abrogat.

(21) Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) în scopul modificării anexei I la prezentul regulament în vederea eliminării din lista țărilor terțe conținută în anexa respectivă a țărilor care devin membre ale Organizației Mondiale a Comerțului (OMC).

([1]) Regulamentul (CE) nr. 738/94 al Comisiei din 30 martie 1994 privind stabilirea anumitor norme de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 520/94 al Consiliului privind instituirea unei proceduri comunitare de administrare a contingentelor cantitative (JO L 87, 31.3.1994, p. 47).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 3168/94 al Comisiei din 21 decembrie 1994 de instituire a unei licențe de import comunitare în domeniul de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 517/94 al Consiliului privind regimul comun aplicabil importurilor de produse textile originare din anumite țări terțe care nu sunt reglementate de acorduri, protocoale sau alte înțelegeri bilaterale sau de alte regimuri comunitare specifice de import și de modificare a unor dispoziții din regulamentul menționat (JO L 335, 23.12.1994, p. 23).

([3]) Regulamentul (CE) nr. 3169/94 al Comisiei din 21 decembrie 1994 de modificare a anexei III la Regulamentul (CEE) nr. 3030/93 al Consiliului privind regimul comun aplicabil importurilor unor produse textile originare din țări terțe (JO L 335, 23.12.1994, p. 33).

([4]) Regulamentul (CE) nr. 517/94 al Consiliului din 7 martie 1994 privind regimul comun aplicabil importurilor de produse textile din anumite țări terțe, care nu sunt reglementate de acorduri, protocoale sau alte înțelegeri bilaterale sau de alte regimuri comunitare specifice de import (JO L 67, 10.3.1994, p. 1).

([5]) Regulamentul (CE) nr. 427/2003 al Consiliului din 3 martie 2003 privind un mecanism de salvgardare tranzitoriu aplicabil importurilor de anumite produse din Republica Populară Chineză și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 519/94 privind regimul comun aplicabil importurilor din anumite țări terțe (JO L 65, 8.3.2003, p. 1).

(22) Punerea în aplicare a prezentului regulament necesită condiții uniforme pentru adoptarea de măsuri de salvgardare provizorii și definitive și pentru impunerea de măsuri de supraveghere prealabile. Măsurile respective ar trebui adoptate de Comisie în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

(23) Procedura de consultare ar trebui utilizată pentru adoptarea de măsuri provizorii și de supraveghere, având în vedere efectele unor asemenea măsuri și logica lor secvențială în legătură cu adoptarea de măsuri de salvgardare definitive. În cazul în care o întârziere în impunerea măsurilor ar cauza prejudicii dificil de remediat, este necesar ca Comisia să fie în măsură să adopte măsuri provizorii cu aplicare imediată.

(24) Atunci când a fost modificat Regulamentul (CE) nr. 625/2009, al doilea paragraf al articolului 18 alineatul (2) a fost eliminat din eroare. Respectiva prevedere ar trebui reintrodusă.

(25) Întrucât Armenia, Rusia, Tadjikistan și Vietnam au devenit membre ale OMC, aceste țări terțe ar trebui eliminate din anexa I la Regulamentul (CE) nr. 625/2009 prin intermediul unui act delegat al Comisiei. În vederea asigurării clarității și raționalizării, aceste țări nu sunt incluse în lista țărilor terțe prevăzute în prezent în anexa I la prezentul regulament,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

PRINCIPII GENERALE

Articolul 1

(1) Prezentul regulament se aplică importurilor de produse originare din țările terțe prevăzute în anexa I, cu excepția produselor textile care fac obiectul Regulamentului (CE) nr. 517/94.

(2) Importul în Uniune al produselor menționate la alineatul (1) este liber și, prin urmare, nu este supus niciunei restricții cantitative, fără a aduce atingere măsurilor de salvgardare care pot fi luate în temeiul capitolului V.

CAPITOLUL II

PROCEDURA DE INFORMARE ȘI DE CONSULTARE LA NIVELUL UNIUNII

Articolul 2

Dacă evoluția importurilor poate face necesară recurgerea la măsuri de supraveghere sau de salvgardare, Comisia este informată de către statele membre cu privire la această situație. Această informație trebuie să cuprindă elementele de probă disponibile, stabilite pe baza criteriilor definite la articolul 6. Comisia transmite de îndată această informație tuturor statelor membre.

CAPITOLUL III

PROCEDURA DE ANCHETĂ LA NIVELUL UNIUNII

Articolul 3

(1) În cazul în care se constată că există suficiente probe pentru a justifica o anchetă, Comisia deschide o anchetă în termen de o lună de la data primirii informației furnizate de un stat membru și publică un aviz în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Avizul respectiv:

(a) rezumă informațiile primite și precizează că orice informație utilă trebuie comunicată Comisiei;

(b) stabilește termenul în care părțile interesate își pot face cunoscut punctul de vedere în scris și pot comunica informații, dacă trebuie să se țină seama de acestea în timpul anchetei;

(c) stabilește termenul în care părțile interesate pot cere să fie audiate de către Comisie, în conformitate cu alineatul (4).

Comisia deschide ancheta în cooperare cu statele membre.

Comisia informează statele membre cu privire la analiza informațiilor realizată de aceasta, în mod normal în termen de 21 de zile de la data furnizării informațiilor către Comisie.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(2) Comisia caută orice informație pe care o consideră necesară și, atunci când o consideră corespunzătoare, depune eforturi pentru a verifica această informație la importatori, comercianți, agenți, producători, asociații și organizații comerciale.

Comisia este asistată în această sarcină de către agenți ai statelor membre pe teritoriul cărora se efectuează aceste verificări, atâta vreme cât statul membru respectiv și-a manifestat dorința în acest sens.

Părțile interesate care s-au manifestat în conformitate cu alineatul (1) primul paragraf, precum și reprezentanții țării exportatoare pot lua cunoștință de toate informațiile furnizate Comisiei în cadrul anchetei, cu excepția documentelor interne întocmite de către autoritățile Uniunii sau de statele sale membre, cu condiția ca aceste informații să fie pertinente în sensul articolului 5 și să fie utilizate de către Comisie în cadrul anchetei. Părțile înaintează, în acest sens, o cerere scrisă Comisiei, indicând care sunt informațiile solicitate.

(3) Statele membre furnizează Comisiei, la cererea acesteia și în conformitate cu modalitățile pe care le definește, informațiile de care dispun cu privire la evoluția pieței produsului care face obiectul anchetei.

(4) Comisia poate audia părțile interesate. Acestea trebuie audiate în cazul în care au cerut acest lucru în scris, în termenul stabilit în avizul publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, demonstrând că sunt efectiv susceptibile să le privească rezultatul anchetei și că există motive speciale pentru a fi audiate.

(5) În cazul în care informațiile solicitate de Comisie nu sunt furnizate în termenele stabilite în prezentul regulament sau de către Comisie în aplicarea prezentului regulament sau atunci când ancheta este obstrucționată în mod semnificativ, pot fi stabilite concluzii pe baza datelor disponibile. În cazul în care Comisia constată că o parte interesată sau o țară terță a furnizat o informație falsă sau care induce în eroare, nu ține seama de această informație și poate utiliza datele disponibile.

(6) În cazul în care Comisia constată că nu există probe suficiente pentru a justifica o anchetă, aceasta informează statele membre cu privire la decizia sa în termen de o lună de la data primirii informației furnizate de către statele membre.

Articolul 4

(1) La încheierea anchetei, Comisia prezintă comitetului menționat la articolul 22 alineatul (1) („comitetul") un raport privind rezultatele acesteia.

(2) În cazul în care, în termen de nouă luni de la deschiderea anchetei, Comisia estimează că nu este necesară o măsură de supraveghere sau de salvgardare la nivelul Uniunii, ancheta se încheie în termen de o lună. Comisia încheie ancheta în conformitate cu procedura de consultare prevăzută la articolul 22 alineatul (2). O decizie de închidere a anchetei, care conține o expunere a concluziilor esențiale ale anchetei și un rezumat al motivelor acestora, se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(3) În cazul în care consideră că este necesară o măsură de supraveghere sau de salvgardare la nivelul Uniunii, Comisia ia deciziile ce se impun în acest sens, în conformitate cu capitolele IV și V, într-un termen care nu poate depăși nouă luni de la deschiderea anchetei. În situații excepționale, acest termen poate fi prelungit cu cel mult două luni. Comisia publică un aviz în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, în care se stabilește durata prelungirii și care conține un rezumat al motivelor acesteia.

(4) Dispozițiile prezentului capitol nu împiedică luarea, în orice moment, a unor măsuri de supraveghere în conformitate cu articolele 7-12 sau, atunci când anumite situații critice, în care orice întârziere aduce un prejudiciu dificil de reparat, impun necesitatea unei acțiuni imediate, luarea de măsuri de salvgardare în conformitate cu articolele 13, 14 și 15.

Comisia ia de îndată măsurile de anchetă pe care le consideră în continuare necesare. Rezultatele acestora sunt utilizate în scopul reexaminării măsurilor luate.

Articolul 5

(1) Informațiile primite în aplicarea prezentului regulament nu pot fi utilizate decât în scopul pentru care au fost cerute.

(2) Comisia și statele membre, precum și agenții acestora, nu divulgă, fără autorizația expresă a părții care le-a furnizat, informațiile cu caracter confidențial pe care le-au primit în temeiul prezentului regulament sau pe cele care au fost furnizate în mod confidențial.

(3) Fiecare cerere de tratament confidențial indică motivele pentru care informația este confidențială.

Cu toate acestea, în cazul în care se constată că o cerere de tratament confidențial nu este justificată și că cel care a furnizat informația nu dorește nici să o facă publică, nici să autorizeze divulgarea acesteia în termeni generali sau sub formă de rezumat, informația în cauză poate să nu fie luată în considerare.

(4) În orice caz, o informație este considerată confidențială în cazul în care divulgarea ei poate avea consecințe nefavorabile semnificative pentru cel care a furnizat-o sau pentru cel care este sursa acesteia.

(5) Alineatele (1)-(4) nu împiedică autoritățile Uniunii să facă trimitere la informațiile cu caracter general și, în special, la motivele pe care sunt întemeiate deciziile luate în temeiul prezentului regulament. Aceste autorități trebuie, cu toate acestea, să țină seama de interesul legitim al persoanelor fizice și juridice care doresc ca secretele lor de afaceri să nu fie divulgate.

Articolul 6

(1) Examinarea evoluției importurilor și a condițiilor în care se efectuează acestea, precum și examinarea prejudiciului grav sau a amenințării de prejudiciu grav care rezultă din acestea pentru producătorii din cadrul Uniunii se referă în special la elementele următoare:

(a) volumul importurilor, în special atunci când acestea au crescut semnificativ, fie în cifre absolute, fie în raport cu producția sau consumul în Uniune;

(b) prețul importurilor, în special atunci când a avut loc o subcotare semnificativă a prețului în raport cu prețul unui produs similar din Uniune;

(c) impactul pe care îl au acestea asupra producătorilor din cadrul Uniunii de produse similare sau direct concurente, așa cum reiese acesta din tendințele unor factori economici precum:

— producția;

— utilizarea capacităților;

— stocurile;

— vânzările;

— cota de piață;

— prețul (și anume, scăderea prețurilor sau împiedicarea creșterilor de preț care ar fi intervenit în mod normal);

— profiturile;

— randamentul capitalurilor investite;

— fluxul numerarului;

— ocuparea forței de muncă.

(2) Atunci când efectuează ancheta, Comisia ține seama de sistemul economic special al țărilor prevăzute în anexa I.

(3) Atunci când se invocă o amenințare cu producerea unui prejudiciu grav, Comisia examinează în egală măsură dacă se preconizează în mod clar că o situație specială se poate transforma într-un prejudiciu real. În această privință, ea poate ține seama și de elemente precum:

(a) rata de creștere a exporturilor către Uniune;

(b) capacitatea de export a țării de origine sau a țării exportatoare, astfel cum este aceasta în prezent sau cum va fi într-un viitor previzibil, și probabilitatea ca exporturile care rezultă din această capacitate să fie destinate Uniunii.

CAPITOLUL IV

MĂSURI DE SUPRAVEGHERE

Articolul 7

(1) În cazul în care interesele Uniunii reclamă aceasta, Comisia, la cererea unui stat membru sau din proprie inițiativă, poate:

(a) decide supunerea anumitor importuri unei supravegheri *a posteriori* la nivelul Uniunii, realizată în conformitate cu modalitățile definite de ea;

(b) decide condiționarea anumitor importuri de o supraveghere prealabilă la nivelul Uniunii, în conformitate cu articolul 8, pentru a le controla evoluția.

(2) Deciziile adoptate în temeiul alineatului (1) sunt luate de către Comisie în conformitate cu procedura de consultare prevăzută la articolul 22 alineatul (2).

(3) Măsurile de supraveghere au o durată limitată. În lipsa unor dispoziții contrare, valabilitatea lor expiră la sfârșitul celei de a doua perioade de șase luni care urmează perioadei de șase luni în cursul căreia au fost luate aceste măsuri.

Articolul 8

(1) Punerea în liberă circulație a produselor aflate sub supraveghere prealabilă la nivelul Uniunii este condiționată de prezentarea unui document de supraveghere. Acel document se emite gratuit de către autoritatea competentă desemnată de către statele membre pentru toate cantitățile cerute, într-un termen de cel mult cinci zile lucrătoare de la primirea de către autoritatea națională competentă a unei cereri întocmite de către orice importator din cadrul Uniunii, indiferent unde este stabilit în Uniune. În absența unei dovezi contrare, se consideră că cererea respectivă este primită de către autoritatea națională competentă în cel mult trei zile lucrătoare de la depunerea sa.

(2) Documentul de supraveghere se emite prin completarea unui formular în conformitate cu modelul prevăzut în anexa II.

Exceptând cazul în care decizia de punere sub supraveghere cuprinde dispoziții diferite, cererea de eliberare a documentului de supraveghere a importatorului nu conține decât următoarele:

(a) numele și adresa completă ale solicitantului (inclusiv numărul de telefon, de fax și, după caz, numărul de identificare pe lângă autoritatea națională competentă), precum și numărul său de înregistrare TVA, în cazul în care este plătitor de TVA;

(b) după caz, numele și adresa completă ale declarantului sau ale reprezentantului solicitantului (inclusiv numărul de telefon și de fax);

(c) descrierea mărfurilor, care să cuprindă:

— denumirea comercială;

— codul corespunzător din Nomenclatura combinată;

— locul de origine și locul de expediere;

(d) cantitățile declarate, exprimate în kilograme și, după caz, în orice altă unitate suplimentară pertinentă (perechi, articole etc.);

(e) valoarea CIF a mărfurilor la frontiera Uniunii, în euro;

(f) declarația următoare, datată și semnată de către solicitant, numele solicitantului fiind scris cu majuscule:

„Subsemnatul certific faptul că informațiile din prezenta cerere sunt exacte și furnizate cu bună-credință și faptul că sunt stabilit în Uniune."

(3) Documentul de supraveghere este valabil în întreaga Uniune, indiferent ce stat membru l-a eliberat.

(4) Constatarea că prețul unitar la care se efectuează tranzacția îl depășește cu cel puțin 5 % pe cel indicat în documentul de supraveghere ori că valoarea sau cantitatea produselor prezentate la import depășește, în total, cu cel puțin 5 % pe cele menționate în documentul respectiv nu împiedică punerea în liberă circulație a produsului în cauză. După ce a ascultat opiniile prezentate în cadrul comitetului și ținând seama de natura produselor și a altor caracteristici ale tranzacțiilor respective, Comisia poate stabili un procent diferit, care, cu toate acestea, nu poate depăși în mod normal 10 %.

(5) Documentele de supraveghere nu pot fi utilizate decât atât timp cât regimul de liberalizare a importurilor rămâne în vigoare pentru tranzacțiile în cauză. În orice caz, acestea nu pot fi utilizate după expirarea unui termen care este stabilit în același timp și în conformitate cu aceleași proceduri ca și punerea sub supraveghere și care ține seama de natura produselor și de celelalte caracteristici ale tranzacțiilor.

(6) În cazul în care decizia luată în temeiul articolului 7 prevede astfel, originea produselor aflate sub supraveghere la nivelul Uniunii trebuie justificată printr-un certificat de origine. Prezentul alineat nu aduce atingere altor dispoziții privind prezentarea unui astfel de certificat.

(7) În cazul în care produsul aflat sub supraveghere prealabilă la nivelul Uniunii face obiectul unei măsuri de salvgardare regională într-un stat membru, autorizația de import acordată de acest stat membru poate înlocui documentul de supraveghere.

(8) Formularele documentelor de supraveghere, precum și extrasele din acestea se întocmesc în două exemplare, primul exemplar, denumit „original pentru destinatar" și având numărul 1, fiind emis solicitantului, iar al doilea, denumit „exemplar pentru autoritatea competentă" și având numărul 2, fiind păstrat de către autoritatea care a emis documentul. În scopuri administrative, autoritatea competentă poate adăuga copii suplimentare formularului 2.

(9) Formularele se tipăresc pe hârtie albă fără pastă mecanică, finisată pentru scris, care cântărește între 55 și 65 de grame pe metru pătrat. Dimensiunea lor este de 210 × 297 mm. Spațiul dintre linii este de 4,24 milimetri (o șesime de inci). Formatul formularelor se respectă cu strictețe. În afară de aceasta, pe ambele fețe ale exemplarului nr. 1, care constituie documentul de supraveghere propriu-zis, se aplică un fond ghioșat de culoare galbenă care pune în evidență orice falsificare prin mijloace mecanice sau chimice.

(10) Statele membre răspund de tipărirea formularelor. Acestea pot fi tipărite și de către tipografii autorizate de către statul membru în care sunt stabilite. În acest caz, trimiterea la această autorizare este făcută pe fiecare formular. Pe fiecare formular se indică numele și adresa tipografului sau un semn prin care acesta poate fi identificat.

Articolul 9

În cazul în care interesele Uniunii o cer, Comisia, la cererea unui stat membru sau din proprie inițiativă, în cazul în care riscă să apară situația menționată la articolul 13 alineatul (1), poate:

— limita termenul de valabilitate a oricărui document de supraveghere cerut;

— condiționa eliberarea respectivului document de îndeplinirea anumitor condiții și, în mod excepțional, de introducerea unei clauze de revocare.

Articolul 10

În cazul în care importul unui produs nu a fost supus unei supravegheri prealabile la nivelul Uniunii, Comisia poate institui, prin acte de punere în aplicare în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 22 alineatul (2) și în conformitate cu articolul 15, o supraveghere limitată la importurile a căror destinație este una sau mai multe regiuni din Uniune.

Articolul 11

(1) Punerea în liberă circulație a produselor aflate sub supraveghere regională este condiționată, în regiunea respectivă, de prezentarea unui document de supraveghere. Acel document se emite gratuit de către autoritatea competentă desemnată de statul sau statele membre respective pentru toate cantitățile cerute, într-un termen de cel mult cinci zile lucrătoare de la primirea de către autoritatea națională competentă a unei cereri întocmite de către orice importator din cadrul Uniunii, indiferent unde este stabilit în Uniune. În absența unei dovezi contrare, se consideră că declarația respectivă este primită de către autoritatea națională competentă în cel mult trei zile lucrătoare de la depunerea sa. Documentele de supraveghere nu pot fi utilizate decât atât timp cât regimul de liberalizare a importurilor rămâne în vigoare pentru tranzacțiile în cauză.

(2) Se aplică articolul 8 alineatul (2).

Articolul 12

(1) În caz de supraveghere la nivelul Uniunii sau regională, statele membre comunică Comisiei, în primele zece zile ale fiecărei luni:

(a) în cazul în care este vorba de o supraveghere prealabilă, cantitățile și sumele totale, calculate pe baza prețurilor CIF, pentru care au fost eliberate în cursul perioadei precedente documente de supraveghere;

(b) în toate cazurile, importurile efectuate în perioada care o precede pe cea prevăzută la litera (a).

Informațiile furnizate de statele membre sunt defalcate pe produs și pe țară.

Se pot stabili dispoziții diferite în același timp și în conformitate cu aceeași procedură ca și punerea sub supraveghere.

(2) În cazul în care natura produselor sau a situațiilor speciale o impune, Comisia poate, la cererea unui stat membru sau din proprie inițiativă, modifica periodicitatea furnizării informațiilor.

(3) Comisia informează statele membre.

CAPITOLUL V

MĂSURI DE SALVGARDARE

Articolul 13

(1) În cazul în care un produs este importat în Uniune în cantități atât de mari sau în astfel de condiții încât se produce sau există riscul producerii unui prejudiciu grav producătorilor din Uniune de produse similare sau direct concurente, Comisia, în scopul protejării intereselor Uniunii, poate modifica, la cererea unui stat membru sau din proprie inițiativă, regimul de import al produsului respectiv, condiționând punerea sa în liberă circulație de prezentarea unei autorizații de import care se eliberează în conformitate cu modalitățile și în limitele definite de Comisie.

(2) Măsurile luate sunt comunicate de îndată statelor membre și intră imediat în vigoare.

(3) Măsurile prevăzute în prezentul articol se aplică oricărui produs pus în liberă circulație după intrarea lor în vigoare. În conformitate cu articolul 15, acestea pot fi limitate la una sau la mai multe regiuni ale Uniunii.

Cu toate acestea, aceste măsuri nu împiedică punerea în liberă circulație a produselor care sunt deja trimise spre Uniune, cu condiția ca acestor produse să nu li se poată schimba destinația și ca produsele a căror punere în liberă circulație este, în conformitate cu articolele 8 și 11, condiționată de prezentarea unui document de supraveghere să fie efectiv însoțite de un astfel de document.

(4) În cazul în care un stat membru a solicitat intervenția Comisiei, aceasta acționează în conformitate cu procedura de examinare prevăzută la articolul 22 alineatul (3) sau, în cazuri de urgență, în conformitate cu articolul 22 alineatul (4), luând o decizie în termen de cel mult cinci zile lucrătoare de la data primirii cererii.

Articolul 14

(1) Comisia poate, în special în situația prevăzută la articolul 13 alineatul (1), să adopte măsurile de salvgardare corespunzătoare, în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 22 alineatul (3).

(2) Se aplică articolul 13 alineatul (3).

Articolul 15

În cazul în care, în special pe baza elementelor de estimare prezentate la articolul 6, se constată că sunt reunite în una sau în mai multe regiuni ale Uniunii condițiile prevăzute pentru adoptarea de măsuri în temeiul capitolului IV și al articolului 13, Comisia poate autoriza, în mod excepțional, după examinarea soluțiilor alternative, aplicarea măsurilor de supraveghere sau de salvgardare limitate la această regiune sau la aceste regiuni, în cazul în care consideră că astfel de măsuri aplicate la acest nivel sunt mai adecvate decât aplicarea de măsuri la nivelul întregii Uniuni.

Măsurile respective trebuie să fie temporare și să perturbe cât mai puțin funcționarea pieței interne.

Măsurile respective se adoptă în conformitate cu procedurile prevăzute la articolele 7 și 13.

Articolul 16

(1) Atât timp cât este aplicabilă o măsură de supraveghere sau de salvgardare instituită în conformitate cu capitolele IV și V, Comisia poate, fie la solicitarea unui stat membru, fie din proprie inițiativă:

(a) să analizeze efectele măsurii;

(b) să determine dacă aplicarea măsurii este încă necesară.

În cazul în care Comisia consideră că aplicarea măsurii este încă necesară, aceasta informează statele membre în acest sens.

(2) În cazul în care Comisia consideră că se impune abrogarea sau modificarea măsurilor de supraveghere sau de salvgardare prevăzute în capitolele IV și V, aceasta abrogă sau modifică această măsură, acționând în conformitate cu procedura de examinare prevăzută la articolul 22 alineatul (3).

În cazul în care o astfel de decizie se referă la măsuri de supraveghere regionale, se aplică din a șasea zi de la publicarea în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 17

(1) Prezentul regulament nu împiedică îndeplinirea obligațiilor care decurg din normele speciale prevăzute în acordurile încheiate între Uniune și țări terțe.

(2) Fără a aduce atingere altor dispoziții din dreptul Uniunii, prezentul regulament nu împiedică adoptarea sau aplicarea de către statele membre:

(a) a unor interdicții, restricții cantitative sau a unor măsuri de supraveghere justificate prin considerente de moralitate publică, de ordine publică, de siguranță publică, de protecție a sănătății și a vieții persoanelor și a animalelor sau de conservare a plantelor, de protecție a patrimoniului național artistic, istoric sau arheologic sau de protecție a proprietății industriale și comerciale;

(b) a unor formalități speciale în materie de schimburi valutare;

(c) a unor formalități instituite în aplicarea acordurilor internaționale în conformitate cu TFUE.

Statele membre informează Comisia cu privire la măsurile sau la formalitățile pe care intenționează să le introducă sau să le modifice în conformitate cu primul paragraf.

În caz de extremă urgență, măsurile sau formalitățile naționale în cauză sunt comunicate Comisiei de îndată ce sunt adoptate.

Articolul 18

Comisia include informații privind punerea în aplicare a prezentului regulament în raportul său anual cu privire la aplicarea măsurilor de apărare comercială, adresat Parlamentului European și Consiliului în temeiul articolului 22a din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului ([1]).

Articolul 19

(1) Prezentul regulament nu împiedică aplicarea actelor referitoare la organizarea comună a piețelor agricole sau a normelor administrative din dreptul Uniunii sau naționale care decurg din acesta, nici a actelor specifice adoptate în temeiul articolului 352 din TFUE și aplicabile mărfurilor provenite din transformarea produselor agricole. Prezentul regulament se aplică în mod complementar.

(2) În cazul în care produsele fac obiectul actelor menționate la alineatul (1) din prezentul articol, la articolele 7-12 și la articolul 16 nu se aplică produselor pentru care regimul la nivelul Uniunii al schimburilor comerciale cu țările terțe prevede prezentarea unei licențe sau a unui alt titlu de import.

Articolele 13, 15 și 16 nu se aplică produselor pentru care regimul menționat anterior prevede aplicarea de restricții cantitative la import.

Articolul 20

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 21 în ceea ce privește adoptarea de modificări la anexa I, în vederea eliminării din lista țărilor terțe conținută în anexa respectivă a țărilor care devin membre ale OMC.

Articolul 21

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 20 este conferită Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 20 februarie 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 343, 22.12.2009, p. 51).

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 20 poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în respectiva decizie. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 20 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European, nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu, sau în cazul în care, înainte de expirarea termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia cu privire la faptul că nu vor formula obiecțiuni. Termenul respectiv se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 22

(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru salvgardare instituit prin Regulamentul (UE) 2015/478 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]). Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(4) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 8 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, coroborat cu articolul 5.

Articolul 23

Regulamentele (CE) nr. 427/2003 și (CE) nr. 625/2009 se abrogă.

Trimiterile la regulamentele abrogate se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență prevăzut în anexa IV.

Articolul 24

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 29 aprilie 2015.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

([1]) Regulamentul (UE) 2015/478 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2015 privind regimul comun aplicabil importurilor (JO L 83, 27.3.2015, p. 16).

ANEXA I

Lista țărilor terțe

Azerbaidjan

Belarus

Coreea de Nord

Kazahstan

Turkmenistan

Uzbekistan

ANEXA II

UNIUNEA EUROPEANĂ **DOCUMENT DE SUPRAVEGHERE**

1	1. **Destinatar** *(numele, adresa completă, țara și numărul TVA)*	2. **Numărul de emitere**
Original pentru destinatar		3. **Locul și data prevăzute pentru efectuarea importului**
		4. **Autoritatea competentă emitentă** *(numele, adresa și numărul de telefon)*
	5. **Declarantul/reprezentantul (după caz)** *(numele, adresa completă)*	6. **Țara de origine** *(și codul din geonomenclatură)*
		7. **Țara de expediere** *(și codul din geonomenclatură)*
		8. **Ultima zi de valabilitate**
1		

9. **Descrierea mărfurilor**	10. **Codul (NC) și categoria mărfurilor**
	11. **Cantitatea exprimată în kilograme (masa netă) sau într-o unitate suplimentară**
	12. **Valoarea CIF a mărfurilor la frontiera UE, în EUR**
13. **Observații suplimentare**	
14. **Avizul autorității competente** Data: ..... Semnătura: ..... (Ștampila)	

15. **ATRIBUIRI** Se indică în partea 1 a coloanei 17 cantitatea disponibilă, iar în partea a 2-a, cantitatea atribuită.			
16. **Cantitatea netă** (masa netă sau altă unitate de măsură cu menționarea unității)		19. **Documentul vamal** (modelul și numărul) **sau numărul extrasului și data atribuirii**	20. **Numele, statul membru, semnătura și ștampila autorității care efectuează atribuirea**
17. **În cifre**	18. **În litere pentru cantitatea atribuită**		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Eventualele extensii se anexează aici.

UNIUNEA EUROPEANĂ **DOCUMENT DE SUPRAVEGHERE**

2	1. **Destinatar** *(numele, adresa completă, țara și numărul TVA)*	2. **Numărul de emitere**
Exemplar pentru autoritatea competentă		3. **Locul și data prevăzute pentru efectuarea importului**
		4. **Autoritatea competentă emitentă** *(numele, adresa și numărul de telefon)*
	5. **Declarantul/reprezentantul (după caz)** *(numele, adresa completă)*	6. **Țara de origine** *(și codul din geonomenclatură)*
		7. **Țara de expediere** *(și codul din geonomenclatură)*
		8. **Ultima zi de valabilitate**
2		

9. **Descrierea mărfurilor**	10. **Codul (NC) și categoria mărfurilor**
	11. **Cantitatea exprimată în kilograme (masa netă) sau într-o unitate suplimentară**
	12. **Valoarea CIF a mărfurilor la frontiera UE, în EUR**

13. **Observații suplimentare**

14. **Avizul autorității competente**

Data: .....

Semnătura: ..... (Ștampila)

15. **ATRIBUIRI** Se indică în partea 1 a coloanei 17 cantitatea disponibilă, iar în partea a 2-a, cantitatea atribuită.			
16. **Cantitatea netă** (masa netă sau altă unitate de măsură cu menționarea unității)		19. **Documentul vamal** (modelul și numărul) **sau numărul extrasului și data atribuirii**	20. **Numele, statul membru, semnătura și ștampila autorității care efectuează atribuirea**
17. **În cifre**	18. **În litere pentru cantitatea atribuită**		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Eventualele extensii se anexează aici.

ANEXA III

Regulamentele abrogate cu lista modificărilor lor succesive

Regulamentul (CE) nr. 625/2009 al Consiliului (JO L 185, 17.7.2009, p. 1)	
Regulamentul (UE) nr. 37/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 18, 21.1.2014, p. 1)	Numai punctul 20 din anexă
Regulamentul (CE) nr. 427/2003 al Consiliului (JO L 65, 8.3.2003, p. 1)	
Regulamentul (CE) nr. 1985/2003 al Consiliului (JO L 295, 13.11.2003, p. 43)	
Regulamentul (UE) nr. 37/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 18, 21.1.2014, p. 1)	Numai punctul 9 din anexă

ANEXA IV

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 625/2009	Regulamentul (CE) nr. 427/2003	Prezentul regulament
Articolul 1		Articolul 1
Articolul 2		Articolul 2
Articolul 4		Articolul 22
Articolul 5		Articolul 3
Articolul 6		Articolul 4
Articolul 7		Articolul 5
Articolul 8		Articolul 6
Articolul 9 alineatul (1)		Articolul 7 alineatul (1)
Articolul 9 alineatul (1a)		Articolul 7 alineatul (2)
Articolul 9 alineatul (2)		Articolul 7 alineatul (3)
Articolul 10		Articolul 8
Articolul 11		Articolul 9
Articolul 12		Articolul 10
Articolul 13		Articolul 11
Articolul 14		Articolul 12
Articolul 15		Articolul 13
Articolul 16		Articolul 14
Articolul 17		Articolul 15
Articolul 18		Articolul 16
Articolul 19		Articolul 17
Articolul 19a		Articolul 18
Articolul 20		Articolul 19
	Articolele 1-14	—
	Articolul 14a	Articolul 20
	Articolul 14b	Articolul 21
	Articolele 15-24	—
Articolul 21		Articolul 23
Articolul 22		Articolul 24
Anexa I		Anexa I
Anexa II		Anexa II
Anexa III		Anexa III
Anexa IV		Anexa IV
	Anexa I	—
	Anexa II	—

REGULAMENTUL (UE) 2015/756 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 29 aprilie 2015

de suspendare a anumitor concesii privind importul în cadrul Uniunii al produselor agricole provenite din Turcia

(text codificat)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 1506/98 al Consiliului ([3]) a fost modificat în mod substanțial ([4]). Este necesar, din motive de claritate și de raționalizare, să se codifice respectivul regulament.

(2) În cadrul Acordului de instituire a unei asocieri între Comunitatea Economică Europeană și Turcia ([5]) (denumit în continuare „acordul"), acestei țări i-au fost acordate concesii pentru anumite produse agricole.

(3) Decizia nr. 1/98 a Consiliului de asociere CE-Turcia ([6]) prevede îmbunătățirea și consolidarea preferințelor comerciale referitoare la importul în Uniune de produse agricole originare din Turcia și stabilește o serie de concesii preferențiale în ceea ce privește exporturile de carne și animale vii din Uniune către Turcia.

(4) Începând cu anul 1996, Turcia aplică o interdicție în ceea ce privește importul de animale vii din specia bovină (cod NC 0102) și restricții la importul de carne de vită (cod NC 0201-0202). Fiind restricții cantitative, măsurile respective nu sunt compatibile cu acordul și împiedică Uniunea să beneficieze de concesiile care i-au fost acordate prin Decizia nr. 1/98. Deși au avut loc consultări cu Turcia pentru a se identifica prin negociere o soluție la această problemă, restricțiile cantitative se mențin.

(5) Ca urmare a măsurilor respective, exporturile către Turcia ale produselor în cauză originare din Uniune sunt blocate. Pentru a proteja interesele comerciale ale Uniunii, situația ar trebui reechilibrată prin măsuri echivalente. Prin urmare, concesiile prevăzute în anexa I la prezentul regulament ar trebui suspendate.

(6) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului Regulament, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([7]),

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Se suspendă cele două contingente tarifare enumerate în anexa I.

([1]) Avizul din 10 decembrie 2014 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).
([2]) Poziția Parlamentului European din 11 martie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 20 aprilie 2015.
([3]) Regulamentul (CE) nr. 1506/98 al Consiliului din 13 iulie 1998 de stabilire a unei concesii în favoarea Turciei sub forma unui contingent tarifar comunitar în 1998 pentru alunele de pădure și de suspendare a anumitor concesii (JO L 200, 16.7.1998, p. 1).
([4]) A se vedea anexa II.
([5]) JO 217, 29.12.1964, p. 3687/64.
([6]) Decizia nr. 1/98 din 25 februarie 1998 a Consiliului privind asocierea CE-Turcia în ceea ce privește regimul comerțului cu produse agricole (JO L 86, 20.3.1998, p. 1).
([7]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

Articolul 2

Prin intermediul unor acte de punere în aplicare, Comisia pune capăt suspendării menționate la articolul 1 îndată ce se ridică obstacolele în calea exporturilor preferențiale din Uniune către Turcia. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 3 alineatul (2).

Articolul 3

(1) Comisia este asistată de Comitetul de gestionare a organizării comune a piețelor agricole, instituit prin articolul 229 din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]). Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) În cazul în care avizul comitetului urmează să fie obținut prin procedură scrisă, respectiva procedură se încheie fără rezultat atunci când, în termenul stabilit pentru emiterea avizului, președintele comitetului decide în acest sens sau cel puțin un sfert dintre membrii comitetului solicită acest lucru.

Articolul 4

Regulamentul (CE) nr. 1506/98 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa III.

Articolul 5

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 29 aprilie 2015.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

([1]) Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/2001 și (CE) nr. 1234/2007 ale Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 671).

ANEXA I

Număr de serie	Cod NC	Denumirea mărfurilor	Volumul contingentului pe an sau pe perioada indicată (în tone)	Drept contingentar
09.0217	ex 0807 11 00	Pepeni verzi proaspeți:	14 000	Scutire
		de la 16 iunie până la 31 martie		
09.0207	2002 90 31	Tomate preparate sau conservate în alt mod decât cu oțet sau acid acetic, altfel decât întregi sau bucăți, cu un conținut de substanță uscată de 12 % sau mai mare din greutate	30 000 cu un conținut de substanță uscată între 28 și 30 % din greutate	Scutire
09.0209	2002 90 39			
	2002 90 91			
	2002 90 99			

ANEXA II

Regulamentul abrogat și modificările acestuia

Regulamentul (CE) nr. 1506/98 al Consiliului (JO L 200, 16.7.1998, p. 1).	
Regulamentul (UE) nr. 255/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 84, 20.3.2014, p. 57).	Numai articolul 3

ANEXA III

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 1506/98	Prezentul regulament
Articolul 1	—
Articolul 2	Articolul 1
Articolul 3	Articolul 2
Articolul 3a	Articolul 3
—	Articolul 4
Articolul 4	Articolul 5
Anexa I	—
Anexa II	Anexa I
—	Anexa II
—	Anexa III

REGULAMENTUL (UE) 2015/757 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 29 aprilie 2015

privind monitorizarea, raportarea și verificarea emisiilor de dioxid de carbon generate de transportul maritim și de modificare a Directivei 2009/16/CE

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 192 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Directiva 2009/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]) și Decizia nr. 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([4]), care solicită tuturor sectoarelor economice, inclusiv sectorului transportului maritim internațional, să contribuie la realizarea unor reduceri de emisii, prevede că, în cazul în care, până la 31 decembrie 2011 nu este aprobat de către statele membre în cadrul Organizației Maritime Internaționale (OMI) sau de către Comunitate în cadrul Convenției-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice niciun acord internațional care să includă emisiile provenite din transportul maritim internațional printre obiectivele de reducere a emisiilor, Comisia ar trebui să înainteze o propunere care să intre în vigoare până în 2013 privind includerea emisiilor generate de transportul maritim internațional în cadrul angajamentului Comunității de reducere a emisiilor. O asemenea propunere ar trebui să reducă orice impact negativ asupra competitivității Comunității, luând în considerare eventualele beneficii pentru mediu.

(2) Transportul maritim are un impact asupra climei la nivel global și asupra calității aerului ca rezultat al emisiilor de dioxid de carbon (CO_2) și al altor emisii pe care le generează, cum sunt emisiile de oxizi de azot (NO_x), oxizi de sulf (SO_x), metan (CH_4), particule în suspensie (PS) și negru de fum (BC).

(3) Transportul maritim internațional rămâne singurul mijloc de transport care nu este inclus în angajamentele Uniunii de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră. Potrivit evaluării de impact care însoțește prezenta propunere de regulament, emisiile de CO_2 generate de transportul maritim internațional care au legătură cu Uniunea au crescut cu 48 % în perioada 1990-2007.

(4) Având în vedere faptul că se îmbunătățesc cu rapiditate cunoștințele științifice cu privire la impactul pe care emisiile generate de transportul maritim, altele decât cele de CO_2, le au asupra climei globale, ar trebui ca, în contextul prezentului regulament, să se efectueze periodic o evaluare actualizată a impactului respectiv. Pe baza evaluărilor sale, Comisia ar trebui să analizeze implicațiile asupra politicilor și măsurilor, în vederea reducerii emisiilor respective.

(5) Rezoluția Parlamentului European din 5 februarie 2014 referitoare la un cadru pentru 2030 pentru politici în domeniul climei și al energiei a invitat Comisia și statele membre să stabilească pentru anul 2030 un obiectiv obligatoriu pentru Uniune de reducere a emisiilor interne de gaze cu efect de seră cu cel puțin 40 % în comparație cu nivelurile din anul 1990. Parlamentul European a subliniat, de asemenea, că toate sectoarele economiei ar trebui să contribuie la reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră pentru ca Uniunea să poată contribui în mod echitabil la eforturile globale.

([1]) JO C 67, 6.3.2014, p. 170.

([2]) Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Poziția în primă lectură a Consiliului din 5 martie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 28 aprilie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

([3]) Directiva 2009/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 de modificare a Directivei 2003/87/CE în vederea îmbunătățirii și extinderii sistemului comunitar de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră (JO L 140, 5.6.2009, p. 63).

([4]) Decizia nr. 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind efortul statelor membre de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră astfel încât să respecte angajamentele Comunității de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2020 (JO L 140, 5.6.2009, p. 136).

(6) În concluziile sale din 23-24 octombrie 2014, Consiliul European a aprobat un obiectiv obligatoriu pentru Uniune de reducere a emisiilor interne de gaze cu efect de seră cu cel puțin 40 % până în 2030 în comparație cu 1990. Consiliul European a afirmat, de asemenea, importanța reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră și riscurile legate de dependența de combustibilii fosili în sectorul transporturilor și a invitat Comisia să examineze în continuare instrumentele și măsurile pentru o abordare cuprinzătoare și neutră din punct de vedere tehnologic, printre altele, pentru promovarea reducerii emisiilor și a eficienței energetice în transporturi.

(7) Cel de al șaptelea program de acțiune privind mediul (PAM) ([1]) subliniază că toate sectoarele economiei ar trebui să contribuie la reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră pentru ca Uniunea să se poată achita de partea care îi revine în cadrul eforturilor globale. În acest context, cel de al șaptelea PAM evidențiază necesitatea ancorării Cărții albe privind transporturile din 2011 într-un cadru de politică solid.

(8) În iulie 2011, OMI a adoptat măsuri tehnice și operaționale, în special Indicele eficienței energetice de proiectare (EEDI) pentru navele noi și Planul de gestionare a eficienței energetice a navelor (SEEMP), care vor aduce îmbunătățiri în ceea ce privește reducerea creșterii preconizate a emisiilor de gaze cu efect de seră, însă doar aceste măsuri, singure, nu pot duce la reducerile absolute ale emisiilor de gaze cu efect de seră generate de transportul maritim internațional care sunt necesare pentru ca aceste eforturi să contribuie la îndeplinirea obiectivului general de limitare la 2 °C a creșterii temperaturilor la nivel mondial.

(9) Potrivit datelor furnizate de OMI, consumul de energie și emisiile de CO_2 specifice ale navelor ar putea fi reduse cu până la 75 % prin aplicarea unor măsuri operaționale și prin implementarea unor tehnologii existente, iar măsurile respective pot fi considerate în mare parte eficiente din punctul de vedere al costurilor și de așa natură, încât să poată oferi sectorului beneficii nete, deoarece costurile reduse ale combustibililor asigură amortizarea oricăror costuri operaționale sau investiționale.

(10) Cea mai bună opțiune posibilă pentru reducerea emisiilor de CO_2 generate de transportul maritim la nivelul Uniunii rămâne instituirea unui sistem de monitorizare, raportare și verificare (sistem MRV) a emisiilor de CO_2 bazat pe consumul de combustibili al navelor, ca primă fază a unei abordări etapizate pentru includerea emisiilor generate de transportul maritim în angajamentul Uniunii privind reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, alături de emisiile generate de alte sectoare care contribuie deja la angajamentul respectiv. Accesul public la datele privind emisiile va contribui la eliminarea obstacolelor de pe piață care împiedică asimilarea multor măsuri cu costuri negative care ar reduce emisiile de gaze cu efect de seră generate de transportul maritim.

(11) Adoptarea de măsuri pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și a consumului de combustibili este îngreunată de existența pe piață a unor bariere precum lipsa unor informații fiabile referitoare la eficiența navelor în ceea ce privește combustibilii sau la eficiența tehnologiilor disponibile de modernizare a navelor, lipsa accesului la finanțare pentru investițiile în eficiența navelor și motivațiile divergente generate de faptul că proprietarii navelor nu ar beneficia de investițiile lor în eficiența navelor când costurile combustibililor sunt suportate de operatori.

(12) Rezultatele consultării cu părțile interesate și discuțiile cu partenerii internaționali indică faptul că ar trebui aplicată o abordare etapizată pentru includerea emisiilor generate de transportul maritim în angajamentul Uniunii privind reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, prima etapă fiind implementarea unui sistem MRV robust pentru reducerea emisiilor de CO_2 generate de transportul maritim, stabilirea unui preț pentru emisiile respective urmând într-o etapă ulterioară. Această abordare facilitează realizarea unor progrese semnificative la nivel internațional în ceea ce privește stabilirea de comun acord a unor obiective de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră și a unor măsuri suplimentare pentru realizarea reducerilor respective la un cost minim.

(13) Se preconizează că introducerea unui sistem MRV la nivelul Uniunii va duce la reduceri ale emisiilor de până la 2 % în comparație cu scenariul statu-quo și la reduceri cu până la 1,2 miliarde EUR ale costurilor nete agregate până în 2030, deoarece ar putea contribui la înlăturarea barierelor de pe piață, îndeosebi a celor legate de lipsa informațiilor referitoare la eficiența navelor, prin furnizarea de informații comparabile și fiabile privind consumul de combustibil și eficiența energetică pe piețele relevante. Această reducere a costurilor de transport ar trebui să faciliteze comerțul internațional. De asemenea, un sistem MRV robust este o precondiție pentru orice măsură bazată pe piață, standard de eficiență sau altă măsură, indiferent dacă se aplică la nivelul Uniunii sau la nivel mondial. De asemenea, sistemul furnizează date fiabile pentru stabilirea unor obiective precise de reducere a emisiilor și pentru evaluarea progresului înregistrat în ceea ce privește contribuția transportului maritim la realizarea unei economii cu emisii scăzute de dioxid de carbon. Având în vedere natura internațională a transportului maritim, metoda preferată și cea mai eficace pentru a reduce emisiile de gaze cu efect de seră în transportul maritim internațional ar fi prin acord global.

([1]) Decizia nr. 1386/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 noiembrie 2013 privind un Program general al Uniunii de acțiune pentru mediu până în 2020 „O viață bună, în limitele planetei noastre” (JO L 354, 28.12.2013, p. 171).

(14) Toate călătoriile în interiorul Uniunii, toate călătoriile de la ultimul port din afara Uniunii până la primul port de escală din Uniune și toate călătoriile de la un port din Uniune până la următorul port de escală din afara Uniunii, inclusiv călătoriile cu balast, ar trebui considerate relevante în scopul monitorizării. Ar trebui să fie incluse, de asemenea, emisiile de CO_2 din porturile Uniunii, inclusiv emisiile generate când navele se află la dană sau se deplasează în interiorul unui port, în special atunci când sunt disponibile măsuri specifice pentru reducerea sau evitarea acestor emisii. Aceste reguli ar trebui aplicate în mod nediscriminatoriu tuturor navelor, indiferent de pavilionul lor. Cu toate acestea, deoarece se axează pe transportul maritim, prezentul regulament nu ar trebui să stabilească cerințe de monitorizare, raportare și verificare pentru deplasările și activitățile navelor care nu servesc scopului de a transporta mărfuri sau călători în scopuri comerciale, de exemplu, activitățile de dragare, spargerea gheții, pozarea de conducte sau cele ale instalațiilor offshore.

(15) Pentru a se asigura condiții de concurență echitabile pentru navele care operează în condiții climatice mai puțin favorabile, ar trebui să fie posibil să se adauge informații specifice referitoare la clasa de gheață a navei și la navigarea prin gheață la datele monitorizate pe baza prezentului regulament.

(16) Sistemul MRV propus ar trebui să ia forma unui regulament, având în vedere caracterul complex și foarte tehnic al dispozițiilor care urmează să fie introduse, necesitatea unor reguli uniforme aplicabile în întreaga Uniune pentru a reflecta caracterul internațional al transportului maritim, cu numeroase nave așteptate să facă escală în porturi din diferite state membre, precum și pentru a facilita implementarea sistemului în întreaga Uniune.

(17) Un sistem MRV al Uniunii robust și specific pentru nave ar trebui să se bazeze pe calcularea emisiilor generate de combustibilul utilizat în timpul călătoriilor înspre și dinspre porturile Uniunii, deoarece datele referitoare la vânzarea combustibililor nu ar putea furniza estimări suficient de precise privind consumul de combustibil în contextul specific vizat, din cauza capacităților mari ale rezervoarelor navelor.

(18) De asemenea, sistemul MRV al Uniunii ar trebui să vizeze și alte informații relevante, permițând stabilirea eficienței navelor sau o analiză mai aprofundată a factorilor care determină evoluția emisiilor, menținând, în același timp, confidențialitatea informațiilor comerciale sau industriale. De asemenea, acest domeniu de aplicare aliniază sistemul MRV al Uniunii la inițiativele internaționale de introducere a unor standarde de eficiență pentru navele existente, cuprinzând și măsuri operaționale, și contribuie la înlăturarea barierelor de pe piață legate de lipsa informațiilor.

(19) Pentru a se reduce la minimum sarcina administrativă pentru proprietarii și operatorii de nave, mai ales în cazul întreprinderilor mici și mijlocii, și pentru a se optimiza raportul dintre costuri și beneficii al sistemului MRV fără a periclita obiectivul de a viza o pondere predominantă a emisiilor de gaze cu efect de seră generate de transportul maritim, regulile pentru MRV ar trebui să se aplice doar marilor poluatori. După o analiză detaliată și obiectivă a dimensiunilor și a emisiilor navelor care sosesc în și pleacă din porturile Uniunii, a fost selectat un prag de tonaj brut de 5 000 de tone (GT). Navele de peste 5 000 de tone (GT) reprezintă aproximativ 55 % din numărul navelor care fac escală în porturile Uniunii și generează aproximativ 90 % din emisiile aferente. Acest prag nediscriminatoriu ar garanta faptul că sunt vizați cei mai relevanți poluatori. Un prag mai scăzut ar crea o sarcină administrativă mai mare, în vreme ce un prag mai ridicat ar limita cantitatea de emisii vizată și deci eficacitatea sistemului MRV în ceea ce privește mediul.

(20) Pentru a se reduce și mai mult efortul administrativ al proprietarilor și operatorilor de nave, regulile de monitorizare ar trebui să se concentreze pe CO_2, deoarece acesta este cel mai relevant gaz cu efect de seră emis de transportul maritim.

(21) Regulile ar trebui să țină cont de cerințele existente și de datele deja disponibile la bordul navelor; prin urmare, societăților ar trebui să li se ofere posibilitatea de a selecta una dintre următoarele patru metode de monitorizare: utilizarea documentelor privind operațiunea de buncheraj, monitorizarea la bord a tancurilor cu combustibil pentru nave, debitmetre pentru procesele de combustie aplicabile sau măsurarea directă a emisiilor. Un plan de monitorizare specific fiecărei nave ar trebui să documenteze alegerea făcută și să furnizeze detalii suplimentare privind aplicarea metodei selectate.

(22) Orice societate care deține responsabilitatea pentru o perioadă întreagă de raportare în cazul unei nave care desfășoară activități de transport ar trebui considerată responsabilă pentru îndeplinirea cerințelor de monitorizare și raportare aferente respectivei perioade de raportare, inclusiv pentru transmiterea unui raport privind emisiile verificat ca fiind satisfăcător. În cazul unei schimbări a societății, noua societate ar trebui să fie responsabilă numai pentru îndeplinirea cerințelor de monitorizare și raportare aferente perioadei de raportare în care a avut loc schimbarea societății. Pentru a se facilita îndeplinirea acestor cerințe, noua societate ar trebui să primească un exemplar al celui mai recent plan de monitorizare și documentul de conformitate, dacă este cazul.

(23) Alte gaze cu efect se seră, alți factori cu efect nociv asupra climei sau alți poluanți atmosferici nu ar trebui să fie incluși în sistemul MRV al Uniunii în această etapă, pentru a se evita cerințele privind instalarea unui instrument de măsurare care nu este suficient de fiabil sau nu este disponibil pe piață, acestea putând împiedica punerea în aplicare a sistemului MRV al Uniunii.

(24) Convenția Internațională a OMI privind prevenirea poluării de către vapoare (MARPOL) prevede aplicarea obligatorie a EEDI pentru navele noi și a SEEMP pentru întreaga flotă de la nivel mondial.

(25) Pentru a se reduce la minimum sarcina administrativă pentru proprietarii și operatorii de nave, raportarea și publicarea informațiilor raportate ar trebui organizate anual. Aspectele de confidențialitate ar trebui să fie abordate prin restricționarea publicării informațiilor privind emisiile, consumul de combustibil și eficiența energetică limitate la valori medii anuale și la cifre agregate. Pentru a se asigura că protecția intereselor economice legitime care prevalează asupra interesului public în ceea ce privește declararea nu este subminată, ar trebui să se aplice la cererea societății, în cazuri excepționale, un nivel diferit de agregare a datelor. Datele raportate Comisiei ar trebui să fie completate de statistici, în măsura în care datele respective sunt relevante pentru dezvoltarea, producția și diseminarea statisticilor europene în conformitate cu Decizia 2012/504/UE a Comisiei ([1]).

(26) Verificarea de către verificatori acreditați ar trebui să garanteze că planurile de monitorizare și rapoartele privind emisiile sunt corecte și conforme cerințelor stabilite în prezentul regulament. Ca un element important pentru simplificarea verificării, verificatorii ar trebui să controleze credibilitatea datelor prin compararea datelor raportate cu datele estimate în baza datelor rezultate din monitorizarea navelor și pe caracteristicile navelor. Respectivele estimări ar putea fi furnizate de Comisie. Pentru a se asigura imparțialitatea, verificatorii ar trebui să fie entități juridice independente și competente și ar trebui să fie acreditați de organismele naționale de acreditare instituite în temeiul Regulamentului (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]).

(27) La bordul navelor ar trebui păstrat un document de conformitate emis de un verificator, pentru a se demonstra îndeplinirea cerințelor de monitorizare, raportare și verificare. Verificatorii ar trebui să informeze Comisia în privința emiterii acestor documente.

(28) Pe baza experienței dobândite datorită unor sarcini similare în ceea ce privește siguranța maritimă, Agenția Europeană pentru Siguranță Maritimă (EMSA) ar trebui, în limitele mandatului său, să sprijine Comisia prin îndeplinirea anumitor atribuții.

(29) Asigurarea respectării cerințelor referitoare la sistemul MRV ar trebui să se bazeze pe instrumente existente, mai exact cele instituite în temeiul Directivei 2009/16/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]) și al Directivei 2009/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([4]), precum și pe informațiile referitoare la emiterea documentelor de conformitate. Documentul care confirmă că nava respectă cerințele de monitorizare și raportare ar trebui să fie adăugat pe lista certificatelor și a documentelor menționate în anexa IV la Directiva 2009/16/CE.

(30) Statele membre ar trebui să facă eforturi să inspecteze navele care intră în porturile aflate sub jurisdicția lor și pentru care anumite informații solicitate privind documentul de conformitate nu sunt disponibile.

(31) Nerespectarea dispozițiilor prezentului regulament ar trebui să fie sancționată. Statele membre ar trebui să stabilească regimul sancțiunilor. Sancțiunile respective ar trebui să aibă un caracter eficace, proporțional și disuasiv.

(32) În cazul navelor care nu au respectat cerințele de monitorizare și raportare pentru două sau mai multe perioade de raportare consecutive și atunci când alte măsuri de asigurare a respectării nu au succes, ar trebui să se prevadă posibilitatea expulzării. Respectiva măsură ar trebui să se aplice astfel încât să permită rectificarea situației de neregularitate într-o perioadă de timp rezonabilă.

(33) Statele membre care nu au porturi maritime pe teritoriul lor și care nu au nave care le arborează pavilionul și care se încadrează în domeniul de aplicare al prezentului regulament sau care și-au închis registrul național al navelor ar trebui să poată deroga de la dispozițiile din prezentul regulament referitoare la sancțiuni, atât timp cât nicio astfel de navă nu este sub pavilionul lor.

([1]) Decizia 2012/504/UE a Comisiei din 17 septembrie 2012 privind Eurostat (JO L 251, 18.9.2012, p. 49).
([2]) Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).
([3]) Directiva 2009/16/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind controlul statului portului (JO L 131, 28.5.2009, p. 57).
([4]) Directiva 2009/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind respectarea obligațiilor statelor de pavilion (JO L 131, 28.5.2009, p. 132).

(34) Sistemul MRV al Uniunii ar trebui să servească drept model pentru implementarea unui sistem MRV la nivel mondial. Este preferabil un sistem MRV la nivel mondial, deoarece ar putea fi considerat mai eficace datorită domeniului său de aplicare mai amplu. În acest context și pentru a se facilita elaborarea în cadrul OMI a regulilor internaționale pentru monitorizarea, raportarea și verificarea emisiilor de gaze cu efect de seră generate de transportul maritim, Comisia ar trebui să împărtășească în mod regulat informațiile relevante legate de punerea în aplicare a prezentului regulament cu OMI și cu alte organisme internaționale relevante și să transmită informații relevante către OMI. Când se ajunge la un acord asupra unui sistem MRV la nivel mondial, Comisia ar trebui să revizuiască sistemul MRV al Uniunii, în vederea alinierii acestuia la sistemul MRV la nivel mondial.

(35) Pentru a se ține cont de regulile internaționale relevante și de standardele internaționale și europene, precum și de evoluțiile tehnologice și științifice, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește revizuirea anumitor aspecte tehnice legate de monitorizarea și raportarea emisiilor de CO_2 generate de nave și specificarea mai în detaliu a regulilor pentru verificarea activităților și a metodelor pentru acreditarea verificatorilor. Este deosebit de important ca în timpul lucrărilor pregătitoare Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia, atunci când pregătește și elaborează acte delegate, ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(36) În scopul asigurării unor condiții uniforme pentru utilizarea formatelor-cadru pentru monitorizarea emisiilor de CO_2 și a altor informații relevante, pentru utilizarea sistemelor automatizate și a formatelor-cadru electronice pentru raportarea coerentă a emisiilor de CO_2 și a altor informații relevante către Comisie și autoritățile statelor de pavilion implicate, pentru precizarea regulilor tehnice prin care se specifică parametrii aplicabili altor categorii de nave decât navele de pasageri, navele ro-ro și navele container, precum și pentru revizuirea parametrilor respectivi, ar trebui să se confere Comisiei competențe de executare. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

(37) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume monitorizarea, raportarea și verificarea emisiilor de CO_2 generate de nave ca o primă fază a unei abordări etapizate pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, având în vedere caracterul internațional al transportului maritim, ci, date fiind amploarea și efectele, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.

(38) Dispozițiile de instituire a sistemului MRV ar trebui să fie în conformitate cu Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([2]) și cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]).

(39) Prezentul regulament ar trebui să intre în vigoare la 1 iulie 2015, pentru a se garanta faptul că statele membre și părțile interesate relevante dispun de suficient timp pentru a lua măsurile necesare pentru aplicarea eficace a prezentului regulament înainte de începerea primei perioade de raportare, la 1 ianuarie 2018,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiectul

Prezentul regulament stabilește reguli pentru monitorizarea, raportarea și verificarea cu precizie a emisiilor de dioxid de carbon (CO_2) și a altor informații relevante obținute de la navele care sosesc, se află în interiorul sau pleacă din porturile aflate sub jurisdicția unui stat membru, în scopul promovării reducerii emisiilor de CO_2 generate de transportul maritim într-un mod eficient din punctul de vedere al costurilor.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

([2]) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

([3]) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

Articolul 2

Domeniul de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică navelor cu un tonaj brut de peste 5 000 de tone, în ceea ce privește emisiile de CO_2 generate în timpul călătoriilor lor de la ultimul lor port de escală la un port de escală aflat sub jurisdicția unui stat membru și de la un port de escală aflat sub jurisdicția unui stat membru spre următorul lor port de escală, precum și în interiorul porturilor de escală aflate sub jurisdicția unui stat membru.

(2) Prezentul regulament nu se aplică navelor de război, navelor auxiliare, navelor de pescuit sau de prelucrare a peștelui, navelor de lemn cu construcție primitivă, navelor care nu sunt propulsate prin mijloace mecanice sau navelor guvernamentale utilizate în scopuri necomerciale.

Articolul 3

Definiții

În scopul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

(a) „emisii de CO_2" înseamnă eliberarea de CO_2 în atmosferă de către nave;

(b) „port de escală" înseamnă portul în care o navă se oprește pentru a încărca sau a descărca marfă sau pentru a îmbarca sau debarca pasageri; prin urmare, sunt excluse opririle cu scopul unic de a realimenta nava cu combustibil, de a obține provizii, de a înlocui echipajul, de a intra în doc uscat sau de a repara nava și/sau echipamentele acesteia, opririle în port din cauză că nava necesită asistență sau este în pericol, transferurile de la o navă la alta efectuate în afara porturilor, precum și opririle cu scopul unic de a se adăposti în condiții meteorologice nefavorabile sau necesare din cauza activităților de căutare și salvare;

(c) „călătorie" înseamnă orice deplasare a unei nave care începe sau se termină într-un port de escală și servește scopului de a transporta pasageri sau mărfuri în scopuri comerciale;

(d) „societate" înseamnă proprietarul unei nave sau orice altă organizație sau persoană, precum administratorul sau navlositorul navei nude, care a preluat responsabilitatea pentru exploatarea navei de la proprietarul acesteia;

(e) „tonaj brut" (GT) înseamnă tonajul brut calculat în conformitate cu reglementările pentru măsurătorile de tonaj din anexa I la Convenția internațională privind măsurarea tonajului navelor, adoptată de Organizația Maritimă Internațională (OMI) la 23 iunie 1969 la Londra, sau orice altă convenție ulterioară;

(f) „verificator" înseamnă o entitate juridică ce desfășoară activități de verificare și care este acreditată de un organism național de acreditare în temeiul Regulamentului (CE) nr. 765/2008 și al prezentului regulament;

(g) „verificare" înseamnă activitățile desfășurate de un verificator pentru a evalua conformitatea documentelor transmise de societate cu cerințele prezentului regulament;

(h) „document de conformitate" înseamnă un document specific unei nave, emis unei companii de către un verificator, document care confirmă că acea navă respectă cerințele prezentului regulament pentru o anumită perioadă de raportare;

(i) „alte informații relevante" înseamnă informații în ceea ce privește emisiile de CO_2 generate de consumul de combustibili, transportul efectuat și eficiența energetică a navelor, care permit analizarea tendințelor înregistrate referitoare la emisii și evaluarea performanțelor navelor;

(j) „factor de emisie" înseamnă rata medie de emisii a unui gaz cu efect de seră raportată la datele de activitate ale unui flux de surse presupunând că oxidarea este completă în cazul arderii și a conversiei integrale pentru toate celelalte reacții chimice;

(k) „incertitudine" înseamnă un parametru, asociat rezultatului determinării unei cantități, care caracterizează dispersia valorilor care ar putea fi atribuite, în mod logic, cantității în cauză, incluzând efectele factorilor sistematici, precum și ale factorilor accidentali, exprimat în procente, și descrie un interval de încredere situat în jurul valorii medii care cuprinde 95 % din valorile sugerate, luând în considerare orice asimetrie a distribuției valorilor;

(l) „prudent" înseamnă că un set de ipoteze este definit în așa fel încât să se evite orice subestimare a emisiilor anuale sau orice supraestimare a distanțelor sau a cantităților de marfă transportate;

(m) „perioadă de raportare" înseamnă un an calendaristic în timpul căruia emisiile de CO_2 trebuie monitorizate și raportate. În cazul călătoriilor care încep și se încheie în doi ani calendaristici diferiți, datele de monitorizare și raportare se înregistrează pentru primul an calendaristic în cauză;

(n) „navă la dană” înseamnă o navă care este amarată sau ancorată în siguranță într-un port aflat sub jurisdicția unui stat membru în timp ce încarcă, descarcă sau efectuează o escală, incluzând perioada de timp petrecută atunci când nu este angajată în operațiuni de transport de mărfuri;

(o) „clasă de gheață” înseamnă notația atribuită navei de către autoritățile naționale competente ale statului de pavilion sau de o organizație recunoscută de statul respectiv, care indică faptul că nava a fost proiectată pentru navigarea în condiții de gheață pe mare.

CAPITOLUL II

MONITORIZARE ȘI RAPORTARE

SECȚIUNEA 1

Principii și metode pentru monitorizare și raportare

Articolul 4

Principii comune pentru monitorizare și raportare

(1) În conformitate cu articolele 8-12, societățile monitorizează și raportează, pentru fiecare dintre navele pe care le dețin, parametrii relevanți în cursul unei perioade de raportare. Monitorizarea și raportarea de către societăți are loc în toate porturile aflate sub jurisdicția unui stat membru și pentru orice călătorie care începe sau se încheie într-un port aflat sub jurisdicția unui stat membru.

(2) Monitorizarea și raportarea sunt complete și vizează emisiile de CO_2 generate prin arderea combustibililor atât în timp ce navele se află pe mare, cât și în timp ce se află la dană. Societățile iau măsurile adecvate pentru a împiedica orice absență a datelor pentru perioada de raportare.

(3) Monitorizarea și raportarea sunt coerente și comparabile în timp. În acest scop, societățile utilizează aceleași metode de monitorizare și seturi de date care fac obiectul unor modificări evaluate de verificator.

(4) Societățile obțin, înregistrează, compilează, analizează și documentează datele pentru monitorizare, inclusiv ipotezele, referințele, factorii de emisie și datele de activitate, într-un mod transparent care să permită reproducerea determinării emisiilor de CO_2 de către verificator.

(5) Societățile se asigură că determinarea emisiilor de CO_2 nu este nici sistematic, nici intenționat inexactă. Societățile verifică și reduc orice sursă de inexactitate.

(6) Societățile trebuie să creeze condițiile necesare pentru a asigura în mod rezonabil integritatea datelor referitoare la emisiile de CO_2 care urmează a fi monitorizare și raportate.

(7) În cadrul monitorizării și al raportării ulterioare, societățile fac eforturi pentru a ține cont de recomandările incluse în rapoartele de verificare emise în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) sau (4).

Articolul 5

Metode pentru monitorizarea emisiilor de CO_2 și alte informații relevante

(1) În sensul articolului 4 alineatele (1), (2) și (3), societățile determină emisiile de CO_2 pentru fiecare dintre navele pe care le dețin, în conformitate cu oricare dintre metodele prezentate în anexa I, și monitorizează alte informații relevante, în conformitate cu regulile prevăzute în anexa II sau adoptate în temeiul respectivei anexe.

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 23 pentru a modifica metodele prevăzute în anexa I și regulile menționate în anexa II, pentru a lua în considerare regulile internaționale relevante, precum și standardele internaționale și europene. Comisia este împuternicită, de asemenea, să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 23 pentru a modifica anexele I și II în scopul de a perfecționa elementele metodelor de monitorizare prevăzute în anexele respective din perspectiva progreselor tehnologice și științifice.

SECȚIUNEA 2

Planul de monitorizare

Articolul 6

Conținutul și transmiterea planului de monitorizare

(1) Până la 31 august 2017, societățile transmit verificatorilor un plan de monitorizare pentru fiecare dintre navele pe care le dețin, indicând metoda aleasă pentru monitorizarea și raportarea emisiilor de CO_2 și a altor informații relevante.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), în cazul navelor care intră sub incidența prezentului regulament pentru prima oară după 31 august 2017, societatea transmite verificatorului un plan de monitorizare, fără întârzieri nejustificate și în cel mult două luni de la prima escală a fiecărei nave într-un port aflat sub jurisdicția unui stat membru.

(3) Planul de monitorizare constă într-o documentație completă și transparentă privind metoda de monitorizare a unei anumite nave și conține cel puțin următoarele elemente:

(a) identificarea și tipul navei, inclusiv denumirea navei, numărul de identificare OMI al navei, portul de înmatriculare sau portul de origine al navei și numele proprietarului navei;

(b) numele societății și adresa, numărul de telefon și adresa de e-mail ale unei persoane de contact;

(c) o descriere a următoarelor surse de emisii de CO_2 de la bordul navei: motoarele principale, motoarele auxiliare, turbinele cu gaz, cazanele și generatoarele de gaze inerte, precum și tipurile de combustibil utilizate;

(d) o descriere a procedurilor, sistemelor și responsabilităților utilizate pentru actualizarea listei surselor de emisii de CO_2 pentru perioada de raportare;

(e) o descriere a procedurilor utilizate pentru monitorizarea caracterului complet al listei călătoriilor;

(f) o descriere a procedurilor de monitorizare a consumului de combustibil al navei, inclusiv:

  (i) metoda aleasă dintre metodele prevăzute în anexa I pentru calcularea consumului de combustibil al fiecărei surse de emisii de CO_2, inclusiv o descriere a instrumentului de măsurare utilizat, după caz;

  (ii) procedurile pentru măsurarea combustibilului alimentat și a combustibilului aflat deja în rezervoare, o descriere a instrumentelor de măsurare utilizate și a procedurilor de înregistrare, extragere, transmitere și stocare a informațiilor cu privire la măsurări, după caz;

  (iii) metoda aleasă pentru determinarea densității, după caz;

  (iv) o procedură care să garanteze că incertitudinea totală corespunzătoare măsurărilor de combustibil îndeplinește cerințele prezentului regulament, cu referiri, ori de câte ori este posibil, la legislația națională, la clauzele din contractele cu clienții sau la standardele de precizie ale furnizorilor de combustibil;

(g) factorii de emisie individuali utilizați pentru fiecare tip de combustibil sau, în cazul combustibililor alternativi, metodele de determinare a factorilor de emisie, inclusiv metodologia de eșantionare, metodele de analiză și o descriere a laboratoarelor utilizate cu acreditarea ISO 17025 a respectivelor laboratoare, dacă este cazul;

(h) o descriere a procedurilor utilizate pentru determinarea datelor de activitate pentru fiecare călătorie, inclusiv:

  (i) procedurile, responsabilitățile și sursele de date pentru determinarea și înregistrarea distanței;

  (ii) procedurile, responsabilitățile, formulele și sursele de date pentru determinarea și înregistrarea mărfurilor transportate și a numărului de pasageri, după caz;

  (iii) procedurile, responsabilitățile, formulele și sursele de date pentru determinarea și înregistrarea timpului petrecut pe mare între portul de plecare și portul de sosire;

(i) o descriere a metodei care trebuie utilizată pentru a determina datele de substituție pentru completarea lipsei de date; și

(j) o fișă de înregistrare a reviziilor în care să se înregistreze toate detaliile referitoare la istoricul reviziilor.

(4) Planul de monitorizare poate conține, de asemenea, informații privind clasa de gheață a navei și/sau procedurile, responsabilitățile, formulele și sursele de date pentru determinarea și înregistrarea distanței parcurse și a timpului petrecut pe mare atunci când se navighează prin gheață.

(5) Societățile utilizează planuri de monitorizare standardizate bazate pe formate-cadru. Aceste formate-cadru, inclusiv regulile tehnice pentru aplicarea lor uniformă, se stabilesc de către Comisie prin intermediul unor acte de punere în aplicare. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24 alineatul (2).

Articolul 7

Modificarea planului de monitorizare

(1) Societățile verifică regulat, cel puțin o dată pe an, dacă planul de monitorizare al unei nave reflectă natura și funcționarea navei și dacă metoda de monitorizare poate fi îmbunătățită.

(2) Societățile modifică planul de monitorizare în oricare dintre următoarele situații:

(a) dacă se schimbă societatea;

(b) dacă apar noi emisii de CO_2, generate de surse noi de emisii sau datorate utilizării de noi combustibili care nu au fost încă incluși în planul de monitorizare;

(c) dacă schimbarea disponibilității datelor, ca urmare a utilizării unor noi tipuri de instrumente de măsură, a unor noi metode de eșantionare sau metode de analiză, ori din alte motive, poate afecta acuratețea determinării emisiilor de CO_2;

(d) dacă datele obținute cu ajutorul metodei de monitorizare aplicate s-au dovedit a fi incorecte;

(e) dacă oricare parte a planului de monitorizare este identificată ca nefiind în conformitate cu cerințele prezentului regulament, iar societatea trebuie să îl revizuiască, în conformitate cu articolul 13 alineatul (1).

(3) Societățile notifică verificatorilor, fără întârzieri nejustificate, orice propunere de modificare a planului de monitorizare.

(4) Modificările aduse planului de monitorizare în conformitate cu literele (b), (c) și (d) de la alineatul (2) din prezentul articol sunt supuse unei evaluări din partea verificatorului, în conformitate cu articolul 13 alineatul (1). În urma evaluării, verificatorul notifică societatea dacă modificările respective sunt conforme.

SECȚIUNEA 3

Monitorizarea emisiilor de CO_2 și alte informații relevante

Articolul 8

Monitorizarea activităților într-o perioadă de raportare

Începând cu 1 ianuarie 2018, pe baza planului de monitorizare evaluat în conformitate cu articolul 13 alineatul (1), societățile monitorizează emisiile de CO_2 pentru fiecare navă, pentru fiecare călătorie și pentru fiecare an, prin aplicarea metodei corespunzătoare de determinare a emisiilor de CO_2 dintre cele prezentate în anexa I partea B și prin calcularea emisiilor de CO_2 în conformitate cu anexa I partea A.

Articolul 9

Monitorizarea per călătorie

(1) Pe baza planului de monitorizare evaluat în conformitate cu articolul 13 alineatul (1), pentru fiecare navă care sosește sau pleacă dintr-un port aflat sub jurisdicția unui stat membru și pentru fiecare călătorie înspre sau dinspre un astfel de port, societățile monitorizează, în conformitate cu anexa I partea A și cu anexa II partea A, următorii parametrii:

(a) portul de pornire și portul de sosire, inclusiv data și ora plecării și sosirii;

(b) cantitatea și factorul de emisie pentru fiecare tip de combustibil consumat, în total;

(c) emisiile de CO_2;

(d) distanța parcursă;

(e) timpul petrecut pe mare;

(f) marfa transportată;

(g) transportul efectuat.

Societățile pot monitoriza, de asemenea, informațiile referitoare la clasa de gheață a navei și la navigarea prin gheață, după caz.

(2) Prin derogare de la alineatul (1) din prezentul articol și fără a aduce atingere articolului 10, o societate este exonerată de obligația de a monitoriza informațiile prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol pentru fiecare călătorie în ceea ce privește o anumită navă, în cazul în care:

(a) toate călătoriile navei în cursul perioadei de raportare încep sau se încheie într-un port aflat sub jurisdicția unui stat membru; și

(b) nava, în conformitate cu programul său, efectuează peste 300 de călătorii în cursul perioadei de raportare.

Articolul 10

Monitorizarea per an

Pe baza planului de monitorizare evaluat în conformitate cu articolul 13 alineatul (1), pentru fiecare navă și pentru fiecare an calendaristic, societățile monitorizează, în conformitate cu anexa I partea A și cu anexa II partea B, următorii parametri:

(a) cantitatea și factorul de emisie pentru fiecare tip de combustibil consumat, per total;

(b) emisiile de CO_2 agregate totale generate în domeniul de aplicare a prezentului regulament;

(c) emisiile de CO_2 agregate generate din toate călătoriile între porturi aflate sub jurisdicția unui stat membru;

(d) emisiile de CO_2 agregate generate din toate călătoriile care au început din porturi aflate sub jurisdicția unui stat membru;

(e) emisiile de CO_2 agregate generate din toate călătoriile spre porturi aflate sub jurisdicția unui stat membru;

(f) emisiile de CO_2 generate în interiorul porturilor aflate sub jurisdicția unui stat membru, la dană;

(g) distanța totală parcursă;

(h) timpul total petrecut pe mare;

(i) transportul total efectuat;

(j) eficiența energetică medie.

Societățile pot monitoriza informațiile referitoare la clasa de gheață a navei și la navigarea prin gheață, după caz.

Societățile pot, de asemenea, să monitorizeze consumul de combustibil și emisiile de CO_2, făcând diferențierea pe baza altor criterii definite în planul de monitorizare.

SECȚIUNEA 4

Raportare

Articolul 11

Conținutul raportului privind emisiile

(1) Începând din 2019, până la data de 30 aprilie a fiecărui an, societățile transmit Comisiei și autorităților statelor de pavilion în cauză un raport privind emisiile referitor la emisiile de CO_2 și la alte informații relevante pentru întreaga perioadă de raportare și pentru fiecare navă aflată în responsabilitatea lor, raport care a fost verificat și considerat ca fiind satisfăcător de către un verificator, în conformitate cu articolul 13.

(2) Atunci când se schimbă societatea, noua societate se asigură că fiecare navă aflată în responsabilitatea sa respectă cerințele prezentului regulament pe întreaga perioadă de raportare în care preia responsabilitatea pentru nava în cauză.

(3) În raportul privind emisiile, societățile includ următoarele informații:

(a) datele de identificare a navei și a societății, inclusiv:

(i) denumirea navei;

(ii) numărul de identificare OMI;

(iii) portul de înmatriculare sau portul de origine;

(iv) clasa de gheață a navei, dacă aceasta este menționată în planul de monitorizare;

(v) eficiența tehnică a navei [indicele eficienței energetice de proiectare (EEDI) sau valoarea estimată a indicelui (EIV) în conformitate cu Rezoluția MEPC.215 (63) a OMI, după caz];

(vi) numele proprietarului navei;

(vii) adresa proprietarului navei și locul principal de desfășurare a activității acestuia;

(viii) denumirea societății (dacă este diferită de proprietarul navei);

(ix) adresa societății (dacă este diferită de a proprietarului navei) și locul principal de desfășurare a activității acesteia;

(x) adresa, numărul de telefon și adresa de e-mail ale unei persoane de contact;

(b) identitatea verificatorului care a evaluat raportul privind emisiile;

(c) informații privind metoda de monitorizare utilizată și nivelul de incertitudine aferent;

(d) rezultatele monitorizării anuale a parametrilor în conformitate cu articolul 10.

Articolul 12

Formatul raportului privind emisiile

(1) Raportul privind emisiile se transmite cu ajutorul unor sisteme automatizate și al unor formate pentru schimbul de date, inclusiv al unor formate-cadru electronice.

(2) Prin intermediul unor acte de punere în aplicare, Comisia stabilește regulile tehnice prin care se stabilește formatul pentru schimbul de date, inclusiv formatele-cadru electronice. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24 alineatul (2).

CAPITOLUL III

VERIFICARE ȘI ACREDITARE

Articolul 13

Domeniul activităților de verificare și raportul de verificare

(1) Verificatorul evaluează conformitatea planului de monitorizare cu cerințele prevăzute la articolele 6 și 7. În cazul în care evaluarea efectuată de către verificator identifică neconformități cu cerințele menționate, societatea respectivă își revizuiește planul de monitorizare în consecință și transmite planul revizuit pentru evaluarea finală de către verificator înainte de începerea perioadei de raportare. Societatea stabilește de comun acord cu verificatorul calendarul necesar pentru introducerea respectivelor revizuiri. Calendarul respectiv nu poate depăși, în nici un caz, data la care începe perioada de raportare.

(2) Verificatorul evaluează conformitatea raportului privind emisiile cu cerințele prevăzute la articolele 8-12 și în anexele I și II.

În special, verificatorul evaluează dacă emisiile de CO_2 și celelalte informații relevante incluse în raportul privind emisiile au fost determinate în conformitate cu articolele 8, 9 și 10 și cu planul de monitorizare.

(3) În cazul în care verificatorul, oferind asigurare rezonabilă, concluzionează în evaluarea de verificare că raportul privind emisiile nu conține inexactități materiale, verificatorul emite un raport de verificare în care declară că raportul privind emisiile a fost considerat satisfăcător în urma verificării. Raportul de verificare precizează toate aspectele relevante pentru activitatea desfășurată de verificator.

(4) În cazul în care concluzia evaluării de verificare este că raportul privind emisiile conține inexactități sau neregularități în raport cu cerințele prezentului regulament, verificatorul informează în timp util societatea în legătură cu acest lucru. Societatea corectează în acest caz inexactitățile sau neregularitățile, astfel încât să permită finalizarea la timp a procesului de verificare, și transmite verificatorului raportul privind emisiile revizuit și orice altă informație necesară pentru corectarea neregularităților identificate. În raportul său de verificare, verificatorul declară dacă inexactitățile sau neregularitățile identificate în timpul evaluării de verificare au fost corectate de societate. În cazul în care inexactitățile sau neregularitățile comunicate nu au fost corectate și acestea, în mod individual sau cumulate, conduc la inexactități materiale, verificatorul emite un raport de verificare în care declară că raportul privind emisiile nu respectă prezentul regulament.

Articolul 14

Obligații generale și principii pentru verificatori

(1) Verificatorul este independent de societate sau de operatorul navei și desfășoară activitățile impuse prin prezentul regulament în interes public. În acest scop, nici verificatorul, nici o altă parte a aceleiași entități juridice nu poate fi o societate, un operator de navă sau un proprietar al unei societăți și nu poate fi deținut de aceștia și nici nu are cu societatea în cauză relații care ar putea să îi afecteze independența și imparțialitatea.

(2) Când efectuează verificarea raportului privind emisiile și a procedurilor de monitorizare aplicate de societate, verificatorul evaluează fiabilitatea, credibilitatea și acuratețea sistemelor de monitorizare și a datelor și informațiilor raportate referitoare la emisiile de CO_2, în special:

(a) atribuirea consumului de combustibil la călătorii;

(b) datele privind consumul de combustibil care au fost incluse în raport, precum și măsurile și calculele aferente;

(c) selectarea și utilizarea factorilor de emisie;

(d) calculele care au dus la determinarea emisiilor de CO_2 totale;

(e) calculele care au dus la determinarea eficienței energetice.

(3) Verificatorul ia în considerare numai rapoartele privind emisiile transmise în conformitate cu articolul 12, atunci când datele și informațiile fiabile și credibile permit determinarea cu un grad rezonabil de certitudine a emisiilor de CO_2 și cu condiția să fie îndeplinite următoarele condiții:

(a) datele raportate sunt coerente, având în vedere datele estimate bazate pe datele rezultate din monitorizarea navelor și pe caracteristicile navelor, cum ar fi puterea instalată a motorului;

(b) datele raportate nu conțin neconcordanțe, mai ales când se compară volumul total al combustibilului achiziționat anual de fiecare navă cu consumul agregat de combustibil din timpul călătoriilor;

(c) colectarea datelor s-a efectuat în conformitate cu regulile aplicabile; și

(d) înregistrările relevante ale navei sunt complete și coerente.

Articolul 15

Proceduri de verificare

(1) Verificatorul identifică potențialele riscuri legate de procesul de monitorizare și raportare, prin compararea emisiilor de CO_2 raportate cu datele estimate bazate pe datele rezultate din monitorizarea navelor și pe caracteristicile navelor, cum ar fi puterea instalată a motorului. Dacă se constată abateri semnificative, verificatorul efectuează analize suplimentare.

(2) Verificatorul identifică potențialele riscuri legate de diferitele etape de calcul, revizuind toate sursele de date și metodologiile utilizate.

(3) Verificatorul ia în considerare orice metodă eficace de control al riscurilor aplicată de societate pentru a reduce nivelurile de incertitudine, coroborat cu acuratețea specifică metodelor de monitorizare utilizate.

(4) Societatea furnizează verificatorului orice informație suplimentară care îi permite să desfășoare procedurile de verificare. În timpul procesului de verificare, verificatorul poate efectua controale la fața locului pentru a determina fiabilitatea datelor și a informațiilor raportate.

(5) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 23, în vederea precizării mai detaliate a regulilor privind activitățile de verificare menționate în prezentul regulament. Atunci când adoptă aceste acte, Comisia ia în considerare elementele prevăzute în anexa III partea A. Regulile stabilite prin respectivele acte delegate se bazează pe principiile referitoare la verificare prevăzute la articolul 14 și pe standardele relevante acceptate la nivel internațional.

Articolul 16

Acreditarea verificatorilor

(1) Verificatorii care evaluează planurile de monitorizare și rapoartele privind emisiile și care emit rapoartele de verificare și documentele de conformitate menționate în prezentul regulament sunt acreditați pentru activități din domeniul de aplicare al prezentului regulament de către un organism național de acreditare în temeiul Regulamentului (CE) nr. 765/2008.

(2) În absența unor dispoziții specifice în prezentul regulament referitoare la acreditarea verificatorilor, se aplică dispozițiile relevante din Regulamentul (CE) nr. 765/2008.

(3) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 23, pentru a preciza detaliat metodele pentru acreditarea verificatorilor. Atunci când adoptă aceste acte, Comisia ia în considerare elementele prevăzute în anexa III partea B. Metodele de acreditare a verificatorilor prevăzute de respectivele acte delegate se bazează pe principiile referitoare la verificare prevăzute la articolul 14 și pe standardele relevante acceptate la nivel internațional.

CAPITOLUL IV

CONFORMITATE ȘI PUBLICAREA INFORMAȚIILOR

Articolul 17

Documentul de conformitate

(1) Atunci când raportul privind emisiile îndeplinește cerințele prevăzute la articolele 11-15 și pe cele din anexele I și II, pe baza raportului de verificare, verificatorul emite un document de conformitate pentru nava în cauză.

(2) Documentul de conformitate include următoarele informații:

(a) identitatea navei (numele, numărul de identificare OMI și portul de înmatriculare sau portul de origine);

(b) numele, adresa și locul principal de desfășurare a activității pentru proprietarul navei;

(c) identitatea verificatorului;

(d) data emiterii documentului de conformitate, perioada de valabilitate a acestuia și perioada de raportare la care se referă.

(3) Documentele de conformitate sunt considerate valabile timp de 18 luni de la sfârșitul perioadei de raportare.

(4) Verificatorul informează neîntârziat Comisia și autoritatea statului de pavilion cu privire la emiterea oricărui document de conformitate. Verificatorul transmite informațiile menționate la alineatul (2) cu ajutorul sistemelor automatizate și al formatelor pentru schimbul de date, inclusiv al unor formate-cadru electronice.

(5) Prin acte de punere în aplicare, Comisia stabilește regulile tehnice referitoare la formatul pentru schimbul de date, inclusiv formatele-cadru electronice. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24 alineatul (2).

Articolul 18

Obligația de a păstra un document de conformitate valabil la bord

Până la data de 30 iunie a anului următor sfârșitului unei perioade de raportare, navele care sosesc în, se află în sau pleacă dintr-un port aflat sub jurisdicția unui stat membru și care au efectuat călătorii în perioada de raportare respectivă păstrează la bord un document de conformitate valabil.

Articolul 19

Respectarea cerințelor de monitorizare și raportare și inspecții

(1) Pe baza informațiilor publicate în conformitate cu articolul 21 alineatul (1), fiecare stat membru ia toate măsurile necesare pentru a asigura respectarea de către navele care arborează pavilionul său a cerințelor de monitorizare și raportare prevăzute la articolele 8-12. Statele membre iau în considerare faptul că pentru nava în cauză a fost emis un document de conformitate, în conformitate cu articolul 17 alineatul (4), drept dovadă a acestei conformități.

(2) Fiecare stat membru se asigură că orice inspecție a unei nave într-un port aflat sub jurisdicția sa efectuată în conformitate cu Directiva 2009/16/CE include verificarea prezenței la bordul navei a unui document de conformitate valabil.

(3) Pentru fiecare navă pentru care nu sunt disponibile informațiile menționate la articolul 21 alineatul (2) literele (i) și (j) și care a intrat într-un port aflat sub jurisdicția unui stat membru, respectivul stat membru poate să verifice dacă este prezent la bord un document de conformitate valabil.

Articolul 20

Sancțiuni, schimb de informații și ordin de expulzare

(1) Statele membre stabilesc regimul sancțiunilor aplicabile pentru nerespectarea cerințelor de monitorizare și raportare prevăzute la articolele 8-12 și iau toate măsurile necesare pentru a garanta aplicarea respectivelor sancțiuni. Sancțiunile prevăzute sunt eficace, proporționale și disuasive. Statele membre notifică Comisiei dispozițiile respective până la 1 iulie 2017 și notifică acesteia, neîntârziat, orice modificare ulterioară a respectivelor dispoziții.

(2) Statele membre stabilesc un schimb de informații eficace și o cooperare eficace între autoritățile naționale responsabile pentru asigurarea respectării cerințelor de monitorizare și raportare sau, după caz, între autoritățile naționale însărcinate să aplice procedurile de sancționare. Procedurile naționale de sancționare aplicate împotriva unei anumite nave de oricare dintre statele membre sunt notificate Comisiei, Agenției Europene pentru Siguranță Maritimă (EMSA), celorlalte state membre și statului de pavilion în cauză.

(3) În cazul navelor care nu au respectat cerințele de monitorizare și raportare pentru două sau mai multe perioade de raportare consecutive și în cazul în care alte măsuri de executare nu au asigurat respectarea acestora, autoritatea competentă a statului membru din portul de intrare poate emite un ordin de expulzare care este notificat Comisiei, EMSA, celorlalte state membre și statului de pavilion în cauză. Ca urmare a emiterii unui astfel de ordin de expulzare, orice stat membru refuză intrarea navei respective în oricare dintre porturile sale până când societatea nu îndeplinește cerințele de monitorizare și raportare în conformitate cu articolele 11 și 18. Respectarea acelor cerințe este confirmată prin notificarea unui document de conformitate valabil către autoritatea națională competentă care a emis ordinul de expulzare. Prezentul alineat nu aduce atingere normelor maritime internaționale aplicabile în cazul navelor aflate în primejdie.

(4) Proprietarul sau operatorul unei nave sau reprezentantul său în statele membre are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe sau a unui tribunal împotriva ordinului de expulzare și este informat în mod corespunzător în acest sens de către autoritatea competentă a statului membru din portul de intrare. Statele membre stabilesc și mențin proceduri corespunzătoare în acest scop.

(5) Orice stat membru care nu are porturi maritime pe teritoriul său și care și-a închis registrul național al navelor sau nu are nave care arborează pavilionul său, dintre cele care intră sub incidența prezentului regulament, poate deroga de la dispozițiile prezentului articol, câtă vreme nici o astfel de navă nu arborează pavilionul său. Orice stat membru care intenționează să se prevaleze de derogarea menționată informează Comisia până la 1 iulie 2015. Orice modificare ulterioară se comunică, de asemenea, Comisiei.

Articolul 21

Publicarea informațiilor și raportarea de către Comisie

(1) Până la data de 30 iunie a fiecărui an, Comisia pune la dispoziția publicului datele privind emisiile de CO_2 raportate în conformitate cu articolul 11, precum și informațiile prevăzute la alineatul (2) din prezentul articol.

(2) În cadrul informațiilor puse la dispoziția publicului, Comisia include următoarele:

(a) identitatea navei (denumirea, numărul de identificare OMI și portul de înmatriculare sau portul de origine);

(b) eficiența tehnică a navei (EEDI sau EIV, după caz);

(c) emisiile de CO_2 anuale;

(d) consumul total anual de combustibil pentru călătorii;

(e) consumul mediu anual de combustibil și emisiile medii anuale de CO_2 per distanță parcursă în cazul călătoriilor;

(f) consumul mediu anual de combustibil și emisiile medii anuale de CO_2 per distanță parcursă și marfa transportată în cazul călătoriilor;

(g) timpul anual total petrecut pe mare în cazul călătoriilor;

(h) metoda pentru monitorizare aplicată;

(i) data emiterii și data expirării documentului de conformitate;

(j) identitatea verificatorului care a evaluat raportul privind emisiile;

(k) orice alte informații monitorizate și raportate în mod voluntar în conformitate cu articolul 10.

(3) În cazul în care, ca urmare a unor circumstanțe specifice, declararea unei categorii de date agregate în conformitate cu alineatul (2) care nu se referă la emisii de CO_2 ar submina cu titlu excepțional protecția intereselor comerciale care merită să fie protejate ca interes economic legitim care prevalează asupra interesului public în ceea ce privește declararea în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), se aplică în mod specific datelor respective, la cererea societății, un nivel diferit de agregare, astfel încât să se protejeze astfel de interese. Dacă nu este posibilă aplicarea unui nivel diferit de agregare, Comisia nu pune la dispoziția publicului informațiile respective.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 septembrie 2006 privind aplicarea, pentru instituțiile și organismele comunitare, a dispozițiilor Convenției de la Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în domeniul mediului (JO L 264, 25.9.2006, p. 13).

(4) Comisia publică un raport anual privind emisiile de CO_2 și alte informații relevante provenite din sectorul transportului maritim, inclusiv rezultate agregate și explicate, cu scopul de a informa publicul și de a permite evaluarea emisiilor de CO_2 și a eficienței energetice a transportului maritim, în funcție de mărime, tip de nave, activitate sau orice altă categorie considerată relevantă.

(5) Comisia evaluează la fiecare doi ani impactul general al sectorului transportului maritim asupra climei globale, inclusiv prin intermediul emisiilor altele decât cele de CO_2 sau al efectelor acestora.

(6) În limitele mandatului său, EMSA sprijină Comisia în activitatea sa de respectare a prezentului articol și a articolelor 12 și17 din prezentul regulament, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1406/2002 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

CAPITOLUL V

COOPERARE INTERNAȚIONALĂ

Articolul 22

Cooperare internațională

(1) Comisia informează periodic OMI și alte organisme internaționale relevante în privința punerii în aplicare a prezentului regulament fără a aduce atingere repartizării competențelor sau procedurilor de adoptare a deciziilor, astfel cum se prevede în tratate.

(2) Comisia și, după caz, statele membre mențin schimbul tehnic cu țări terțe, în special dezvoltarea în continuare a metodelor de monitorizare, organizarea raportării și verificarea rapoartelor privind emisiile.

(3) În cazul în care se convine cu privire la un acord internațional privind un sistem global de monitorizare, raportare și verificare privind emisiile de gaze cu efect de seră sau privind adoptarea unor măsuri la nivel mondial pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră generate de transportul maritim, Comisia revizuiește prezentul regulament și, dacă este oportun, propune modificarea prezentului regulament pentru a asigura alinierea cu acordul internațional respectiv.

CAPITOLUL VI

COMPETENȚE DELEGATE ȘI DE EXECUTARE ȘI DISPOZIȚII FINALE

Articolul 23

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol. Este deosebit de important ca, înainte de adoptarea actelor delegate respective, Comisia să urmeze practica curentă și să desfășoare consultări cu experți, inclusiv cu experții din statele membre.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 5 alineatul (2), la articolul 15 alineatul (5) și la articolul 16 alineatul (3) se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 1 iulie 2015. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 5 alineatul (2), la articolul 15 alineatul (5) și la articolul 16 alineatul (3) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în respectiva decizie. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate aflate deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1406/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 iunie 2002 de instituire a unei Agenții Europene pentru Siguranță Maritimă (JO L 208, 5.8.2002, p. 1).

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 5 alineatul (2), al articolului 15 alineatul (5) și al articolului 16 alineatul (3) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European, nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Această perioadă se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 24

Procedura comitetului

(1) Comisia este sprijinită de comitetul înființat în temeiul articolului 26 din Regulamentul (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]). Respectivul comitet reprezintă un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011. În cazul în care comitetul nu emite un aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 25

Modificarea Directivei 2009/16/CE

Următorul punct se adaugă în lista stabilită în anexa IV la Directiva 2009/16/CE:

„50. Document de conformitate emis în temeiul Regulamentului (UE) 2015/757 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind monitorizarea, raportarea și verificarea emisiilor de dioxid de carbon generate de transportul maritim și de modificare a Directivei 2009/16/CE (*).

(*) JO L 123, 19.5.2015, p. 55."

Articolul 26

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare la 1 iulie 2015.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 29 aprilie 2015.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

([1]) Regulamentul (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 mai 2013 privind un mecanism de monitorizare și de raportare a emisiilor de gaze cu efect de seră, precum și de raportare, la nivel național și al Uniunii, a altor informații relevante pentru schimbările climatice și de abrogare a Deciziei nr. 280/2004/CE (JO L 165, 18.6.2013, p. 13).

ANEXA I

Metode pentru monitorizarea emisiilor de CO_2

A. CALCULAREA EMISIILOR DE CO_2 (ARTICOLUL 9)

În scopul calculării emisiilor de CO_2, societățile aplică următoarea formulă:

consum de combustibil × factor de emisie

Consumul de combustibil include combustibilul consumat de motoarele principale, de motoarele auxiliare, de turbinele cu gaz, de cazane și de generatoarele de gaze inerte.

Consumul de combustibil la dană în interiorul porturilor se calculează separat.

În principiu, se utilizează valorile implicite pentru factorii de emisie ai combustibililor, cu excepția cazului în care societatea decide să utilizeze datele privind calitatea combustibilului incluse în documentele privind operațiunea de buncheraj și folosite pentru a demonstra conformitatea cu regulamentele aplicabile în ceea ce privește emisiile de sulf.

Respectivele valori implicite ale factorilor de emisie trebuie să se bazeze pe cele mai recente valori disponibile ale Grupului interguvernamental privind schimbările climatice (IPCC). Valorile respective pot fi preluate din anexa VI la Regulamentul (UE) nr. 601/2012 al Comisiei ([1]).

În cazul biocombustibililor și al combustibililor alternativi nefosili, trebuie să se aplice factori de emisie adecvați.

B. METODE PENTRU DETERMINAREA EMISIILOR DE CO_2

În planul de monitorizare, societatea stabilește care este metoda de monitorizare utilizată pentru calcularea consumului de combustibil pentru fiecare navă aflată sub responsabilitatea sa și se asigură că, după ce a fost aleasă, metoda este aplicată în mod consecvent.

Se utilizează consumul efectiv de combustibil în cazul fiecărei călătorii, calculat cu ajutorul uneia dintre următoarele metode:

(a) documentul privind operațiunea de buncheraj (BDN – *Bunker Fuel Delivery Note*) și inventarele periodice ale stocurilor din tancurile de combustibili;

(b) monitorizarea la bord a tancului cu combustibil pentru nave;

(c) debitmetre pentru procesele de combustie aplicabile;

(d) măsurarea directă a emisiilor de CO_2.

Se poate folosi orice combinație a metodelor menționate după evaluarea de către verificator dacă aceasta îmbunătățește precizia generală a măsurării.

1. Metoda A: BDN și inventarele periodice ale stocurilor din tancurile de combustibil

   Această metodă se bazează pe cantitatea și tipul de combustibil, astfel cum sunt definite în BDN, combinat cu inventarele periodice ale stocurilor din tancurile de combustibil, bazate pe citirea tancurilor. Combustibilul disponibil la începutul perioadei, plus livrările, minus combustibilul disponibil la sfârșitul perioadei și combustibilul scos din tanc între începutul perioadei și sfârșitul perioadei, împreună, constituie combustibilul consumat de-a lungul perioadei.

   Perioada reprezintă timpul dintre două escale portuare sau timpul petrecut într-un port. În ceea ce privește combustibilul utilizat în cursul unei perioade, trebuie să se specifice tipul de combustibil și conținutul de sulf al combustibilului.

   Această metodă nu se utilizează când BDN nu sunt disponibile la bordul navelor, în special când marfa este utilizată drept combustibil, de exemplu gazul natural lichefiat (GNL) pierdut prin vaporizare pe durata stocării.

   În temeiul regulilor actuale din anexa VI la MARPOL, este obligatorie păstrarea BDN la bord timp de trei ani după livrarea combustibilului pentru nave și trebuie să fie disponibil imediat. Inventarierea periodică a stocurilor tancurilor de combustibil de la bord se bazează pe citirea tancurilor. Se utilizează tabelele pentru tancuri relevante pentru fiecare tanc de combustibil pentru a se determina volumul la momentul citirii tancului de combustibil. Incertitudinea aferentă BDN se specifică în planul de monitorizare. Citirile tancului de combustibil se efectuează prin metode adecvate, precum sistemele automatizate, sondările și ruletele cu lest. Metoda sondării tancului și incertitudinea asociată se specifică în planul de monitorizare.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 601/2012 al Comisiei din 21 iunie 2012 privind monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 181, 12.7.2012, p. 30).

În cazul în care cantitatea de combustibil alimentat sau cantitatea de combustibil rămasă în tancuri este determinată ca unități de volum, exprimate în litri, societatea transformă cantitatea respectivă din volum în masă utilizând valorile densității reale. Societatea determină densitatea reală utilizând:

(a) sistemele de măsură aflate la bordul navei; sau

(b) densitatea măsurată de către furnizorul de combustibil la alimentarea cu combustibil și înregistrată în factură sau în BDN.

Densitatea reală se exprimă în kg/l și se determină pentru temperatura aplicabilă, în cazul unei anumite măsurări. Dacă valorile densității reale nu sunt disponibile, se aplică un factor de densitate standard pentru tipul de combustibil în cauză după evaluarea de către verificator.

2. Metoda B: monitorizarea la bord a tancului cu combustibil pentru nave

Această metodă se bazează pe citirea tancului în cazul tuturor tancurilor de combustibil de la bord. Citirile tancurilor se efectuează zilnic atunci când nava se află în larg și la fiecare alimentare a navei sau scoatere de combustibil din tancuri.

Variațiile cumulative ale nivelului de combustibil din tanc între două citiri constituie consumul de combustibil din perioada respectivă.

Perioada înseamnă timpul dintre două escale portuare sau timpul petrecut într-un port. În ceea ce privește combustibilul utilizat în cursul unei perioade, trebuie să se specifice tipul de combustibil și conținutul de sulf al combustibilului.

Citirile tancului de combustibil se efectuează prin metode adecvate, precum sistemele automatizate, sondările și ruletele cu lest. Metoda sondării tancului și incertitudinea asociată se specifică în planul de monitorizare.

În cazul în care cantitatea de combustibil alimentat sau cantitatea de combustibil rămasă în tancuri este determinată ca unități de volum, exprimate în litri, societatea transformă cantitatea respectivă din volum în masă utilizând valorile densității reale. Societatea determină densitatea reală utilizând:

(a) sistemele de măsură aflate la bordul navei; sau

(b) densitatea măsurată de către furnizorul de combustibil la alimentarea cu combustibil și înregistrată în factura sau în BDN;

(c) densitatea măsurată în cadrul unei încercări realizate într-un laborator acreditat de încercare a combustibilului, după caz.

Densitatea reală se exprimă în kg/l și se determină pentru temperatura aplicabilă, în cazul unei anumite măsurări. Dacă valorile densității reale nu sunt disponibile, se aplică un factor de densitate standard pentru tipul de combustibil în cauză după evaluarea de către verificator.

3. Metoda C: debitmetre pentru procesele de combustie aplicabile

Această metodă se bazează pe debitele de combustibili măsurate la bord. Datele de la toate debitmetrele legate la sursele de emisii de CO_2 relevante sunt combinate pentru a determina consumul de combustibil total într-o anumită perioadă.

Perioada înseamnă timpul dintre două escale portuare sau timpul petrecut într-un port. În ceea ce privește combustibilul utilizat în cursul unei perioade, trebuie să se monitorizeze tipul de combustibil și conținutul de sulf al combustibilului.

Metodele de etalonare aplicate și incertitudinea asociată debitmetrelor utilizate se specifică în planul de monitorizare.

În cazul în care cantitatea de combustibil consumată este determinată ca unități de volum, exprimate în litri, societatea transformă cantitatea respectivă din volum în masă utilizând valorile densității reale. Societatea determină densitatea reală utilizând:

(a) sistemele de măsură aflate la bordul navei; sau

(b) densitatea măsurată de către furnizorul de combustibil la alimentarea cu combustibil și înregistrată în factura sau în BDN.

Densitatea reală se exprimă în kg/l și se determină pentru temperatura aplicabilă, în cazul unei anumite măsurări. Dacă valorile densității reale nu sunt disponibile, se aplică un factor de densitate standard pentru tipul de combustibil în cauză după evaluarea de către verificator.

4. Metoda D: măsurarea directă a emisiilor de CO_2

Măsurările directe ale emisiilor de CO_2 pot fi utilizate în cazul călătoriilor și pentru emisiile de CO_2 generate în porturi aflate sub jurisdicția unui stat membru. CO_2 emis include CO_2 emis de motoarele principale, de motoarele auxiliare, de turbinele cu gaz, de cazane și de generatoarele de gaze inerte. În cazul navelor a căror raportare se bazează pe această metodă, consumul de combustibil se calculează utilizând emisiile de CO_2 măsurate și factorul de emisii aplicabil combustibililor relevanți.

Această metodă se bazează pe determinarea debitelor emisiilor de CO_2 din coșurile de fum ale navelor prin multiplicarea concentrației de CO_2 a gazului de evacuare cu debitul gazului de evacuare.

Metodele de etalonare aplicate și incertitudinea asociată dispozitivelor utilizate se specifică în planul de monitorizare.

ANEXA II

Monitorizarea altor informații relevante

A. MONITORIZAREA PER CĂLĂTORIE (ARTICOLUL 9)

1. În scopul monitorizării altor informații relevante per călătorie [articolul 9 alineatul (1)], societățile respectă următoarele reguli:

   (a) pentru înregistrarea datei și orei plecării și sosirii se utilizează ora universală coordonată (GMT). Timpul petrecut pe mare se calculează pe baza informațiilor referitoare la portul de pornire și la portul de sosire și exclude ancorarea;

   (b) distanța parcursă poate fi atât distanța corespunzătoare celei mai directe rute între portul de pornire și portul de sosire, cât și distanța parcursă efectiv. În cazul în care se utilizează distanța celei mai directe rute între portul de pornire și cel de sosire, ar trebui luat în considerare factorul de corecție conservator, pentru a se garanta că distanța parcursă nu este subestimată în mod semnificativ. Planul de monitorizare specifică ce calcul este utilizat pentru distanță și, dacă este necesar, factorul de corecție folosit. Distanța parcursă se exprimă în mile marine;

   (c) transportul efectuat se determină prin înmulțirea cantității de marfă transportate cu distanța parcursă;

   (d) în cazul navelor de pasageri, în scopul exprimării încărcăturii transportate se utilizează numărul pasagerilor. În cazul tuturor celorlalte categorii de nave, cantitatea de marfă transportată se exprimă fie în tone metrice, fie în metri cubi standard de marfă, după caz;

   (e) pentru navele ro-ro, marfa transportată se definește ca număr de unități de încărcare (camioane, autoturisme etc.) sau metri liniari înmulțiți cu valori implicite pentru greutatea lor. În cazul în care mărfurile transportate de navele ro-ro au fost definite pe baza anexei B la standardul CEN EN 16258 (2012) care acoperă „Metoda pentru calcularea și declararea consumului de energie și a emisiilor de gaze cu efect de seră pentru serviciile de transport (mărfuri și pasageri)", această definiție se consideră ca fiind conformă cu prezentul regulament.

      În sensul prezentului regulament, „navă ro-ro" înseamnă o navă proiectată pentru transportul de unități de transport de marfă roll-on-roll-off sau cu spații destinate transportului de marfă roll-on-roll-off;

   (f) pentru navele container, marfa transportată se definește ca fiind greutatea totală în tone metrice a mărfurilor sau, în lipsa acesteia, drept cantitatea de unități echivalente cu douăzeci de picioare (*Twenty-foot Equivalent Units* – TEU) înmulțită cu valori implicite pentru greutatea acestora. În cazul în care mărfurile transportate de o navă container sunt definite în conformitate cu orientările OMI aplicabile sau prin intermediul instrumentelor existente în temeiul Convenției privind siguranța vieții pe mare (Convenția SOLAS), această definiție se consideră conformă cu prezentul regulament.

      În sensul prezentului regulament, „navă container" înseamnă o navă concepută exclusiv pentru transportul de containere în cale și pe punte;

   (g) calculul mărfii transportate pentru alte categorii de nave decât cele de pasageri, nave ro-ro și nave container permite să se ia în calcul, după caz, greutatea și volumul mărfurilor transportate și numărul de pasageri transportați. Aceste categorii includ, printre altele, petrolierele, vrachierele, navele de transport general de mărfuri, navele container frigorifice, transportatoarele de vehicule și transportatoarele combinate.

2. În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru aplicarea punctului 1 litera (g), Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, reguli tehnice care precizează parametrii aplicabili fiecăreia dintre celelalte categorii de nave menționate la litera respectivă.

   Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă de către Comisie până cel târziu la 31 decembrie 2016, în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24 alineatul (2).

   Prin intermediul actelor de punere în aplicare, Comisia poate revizui, după caz, parametrii aplicabili menționați la punctul 1 litera (g). După caz, Comisia revizuiește, de asemenea, acești parametri pentru a ține seama de modificările aduse prezentei anexe în temeiul articolului 5 alineatul (2). Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24 alineatul (2).

3. În vederea respectării regulilor menționate la punctele 1 și 2, societățile pot alege să includă și informații specifice referitoare la clasa de gheață a navei și la navigarea prin gheață.

B. MONITORIZAREA PER AN (ARTICOLUL 10)

În scopul monitorizării altor informații relevante per an, societățile respectă următoarele reguli:

Valorile care urmează a fi monitorizate în temeiul articolului 10 trebuie determinate prin agregarea datelor per călătorie aferente.

Eficiența energetică medie se monitorizează cu ajutorul a cel puțin patru indicatori: consumul de combustibil per distanță, consumul de combustibil per transport efectuat, emisiile de CO_2 per distanță și emisiile de CO_2 per transport efectuat, indicatori care trebuie calculați după cum urmează:

consumul de combustibil per distanță = consumul total anual de combustibil/distanța totală parcursă

consumul de combustibil per transport efectuat = consumul total anual de combustibil/transportul total efectuat

emisiile de CO_2 per distanță = emisiile de CO_2 totale anuale/distanța totală parcursă

emisiile de CO_2 per transport efectuat = emisiile de CO_2 totale anuale/transportul total efectuat.

În vederea respectării acestor reguli, societățile pot alege să includă și informații specifice referitoare la clasa de gheață a navei și la navigarea prin gheață, precum și alte informații legate de consumul de combustibil și de CO_2 emis, diferențiind pe baza altor criterii definite în planul de monitorizare.

ANEXA III

Elemente care trebuie luate în considerare pentru actele delegate prevăzute la articolele 15 și 16

A. PROCEDURI DE VERIFICARE

— competențele verificatorilor;

— documente pe care societățile trebuie să le furnizeze verificatorilor;

— evaluarea riscurilor care trebuie efectuată de verificatori;

— evaluarea conformității planului de monitorizare;

— verificarea raportului privind emisiile;

— nivelul de materialitate;

— asigurarea rezonabilă a verificatorilor;

— inexactități și neregularități;

— conținutul raportului de verificare;

— recomandări pentru îmbunătățiri;

— comunicarea între societăți, verificatori și Comisie.

B. ACREDITAREA VERIFICATORILOR

— modul în care se poate solicita acreditarea pentru activitățile de transport maritim;

— modul în care organismele naționale de acreditare vor evalua verificatorii pentru a emite un certificat de acreditare;

— modul în care organismele naționale de acreditare vor efectua supravegherea pentru a confirma menținerea acreditării;

— cerințe pentru organismele naționale de acreditare pentru a fi competente să emită acreditarea verificatorilor pentru activități de transport maritim, inclusiv trimiteri la standarde armonizate.

REGULAMENTUL (UE) 2015/758 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 29 aprilie 2015

privind cerințele de omologare de tip pentru instalarea sistemului eCall bazat pe serviciul 112 la bordul vehiculelor și de modificare a Directivei 2007/46/CE

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Un sistem cuprinzător de omologare de tip a autovehiculelor a fost instituit la nivelul Uniunii prin Directiva 2007/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]).

(2) Cerințele tehnice pentru omologarea de tip a autovehiculelor cu privire la numeroase elemente de siguranță și de mediu au fost armonizate la nivelul Uniunii pentru a asigura un nivel ridicat de siguranță rutieră pe întreg teritoriul Uniunii.

(3) Instalarea unui serviciu eCall la bordul tuturor autovehiculelor și în toate statele membre a fost unul dintre obiectivele principale ale Uniunii în domeniul siguranței rutiere începând din 2003. Pentru atingerea acestui obiectiv, au fost lansate o serie de inițiative, ca parte a unei abordări bazate pe instalarea voluntară, dar, până în prezent, nu s-au înregistrat suficiente progrese.

(4) În scopul de a îmbunătăți și mai mult siguranța rutieră, comunicarea Comisiei din 21 august 2009 intitulată „eCall: Faza de implementare” a propus noi măsuri pentru instalarea unui serviciu de apeluri de urgență la bordul vehiculelor în Uniune. Una dintre măsurile propuse a fost de a face obligatorie montarea sistemelor eCall bazate pe serviciul 112 instalate la bordul vehiculului în toate tipurile noi de vehicule, începând cu categoriile de vehicule M_1 și N_1, astfel cum sunt definite în anexa II la Directiva 2007/46/CE.

(5) La 3 iulie 2012, Parlamentul European a adoptat o rezoluție privind eCall: un nou serviciu 112 pentru cetățeni, prin care invita Comisia să prezinte o propunere în cadrul Directivei 2007/46/CE pentru a asigura implementarea obligatorie a unui sistem eCall public, bazat pe serviciul 112, până în 2015.

(6) Este încă necesar să se îmbunătățească funcționarea serviciului 112 la nivelul Uniunii, astfel încât acesta să asigure asistență în mod rapid și eficace în situații de urgență.

(7) Se urmărește ca sistemul eCall al Uniunii să reducă numărul deceselor, precum și gravitatea vătămărilor cauzate de accidentele rutiere din Uniune, prin alertarea rapidă a serviciilor de urgență. Introducerea obligatorie la bordul vehiculelor a sistemului eCall bazat pe serviciul 112 și modernizarea necesară și coordonată a infrastructurii rețelelor publice de comunicații mobile fără fir pentru efectuarea de apeluri eCall și a centrelor de preluare a apelurilor de urgență (PSAP) pentru primirea și gestionarea apelurilor eCall ar pune serviciul la dispoziția tuturor cetățenilor și, prin urmare, ar contribui la reducerea numărului de decese și de vătămări grave, a costurilor legate de asistența medicală, a congestionării traficului cauzate de accidente, precum și a altor costuri.

([1]) JO C 341, 21.11.2013, p. 47.

([2]) Poziția Parlamentului European din 26 februarie 2014 (nepublicată în Jurnalul Oficial) și poziția în primă lectură a Consiliului din 2 martie 2015 (nepublicată în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 28 aprilie 2015 (nepublicată în Jurnalul Oficial).

([3]) Directiva 2007/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de stabilire a unui cadru pentru omologarea autovehiculelor și remorcilor acestora, precum și a sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate destinate vehiculelor respective (Directivă-cadru) (JO L 263, 9.10.2007, p. 1).

(8) În conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din Decizia nr. 585/2014/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]), statele membre urmează să implementeze pe teritoriul lor, cu cel puțin șase luni înainte de data aplicării prezentului regulament și, în orice caz, cel târziu la 1 octombrie 2017, infrastructura PSAP-urilor pentru apelurile eCall necesară pentru preluarea și gestionarea adecvată a tuturor apelurilor eCall. În conformitate cu articolul 3 din Decizia nr. 585/2014/UE, statele membre urmează să raporteze Comisiei, până la 24 decembrie 2015, cu privire la stadiul punerii în aplicare a respectivei decizii. Dacă raportul conchide că infrastructura PSAP-urilor pentru apelurile eCall nu va fi operațională până la 1 octombrie 2017, Comisia ar trebui să ia măsurile adecvate pentru a se asigura că infrastructura PSAP-urilor pentru apelurile eCall este implementată.

(9) În conformitate cu punctul 4 din Recomandarea 2011/750/UE a Comisiei ([2]), statele membre ar trebui să se asigure că operatorii de rețele de telefonie mobilă au implementat mecanismul de gestionare a „discriminatorului eCall" în rețelele lor până la 31 decembrie 2014. Dacă evaluarea menționată la punctul 6 din respectiva recomandare conchide că „discriminatorul eCall" nu va fi implementat până la 31 martie 2016, Comisia ar trebui să ia măsurile adecvate pentru a se asigura că operatorii de rețele de telefonie mobilă implementează mecanismul de gestionare a „discriminatorului eCall".

(10) Furnizarea de informații de poziționare exacte și fiabile reprezintă un element esențial pentru funcționarea eficientă a sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului. Prin urmare, este oportun să se solicite compatibilitatea acestuia cu serviciile furnizate de programele Galileo și Serviciul european geostaționar mixt de navigare (EGNOS), astfel cum sunt prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 1285/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]). Sistemul constituit în cadrul programului Galileo este un sistem global de radionavigație prin satelit independent, iar cel constituit în cadrul programului EGNOS este un sistem regional de radionavigație prin satelit, care îmbunătățește calitatea semnalului sistemului de poziționare globală.

(11) Echiparea obligatorie a vehiculelor cu sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului ar trebui să se aplice inițial doar tipurilor noi de autoturisme și vehicule utilitare ușoare (categoriile M_1 și N_1) pentru care există deja mecanisme adecvate de declanșare. Posibilitatea de a extinde în viitorul apropiat aplicarea cerinței de instalare la bordul vehiculelor a sistemului eCall bazat pe serviciul 112 pentru a include alte categorii de vehicule, cum ar fi vehiculele grele pentru transportul de mărfuri, autobuzele, autocarele, vehiculele motorizate cu două roți și tractoarele agricole, ar trebui evaluată în continuare de către Comisie în vederea prezentării, dacă este cazul, a unei propuneri legislative în acest sens.

(12) Instalarea sistemului eCall bazat pe serviciul 112 la bordul tipurilor existente de vehicule care urmează să fie fabricate după 31 martie 2018 ar trebui să fie promovată pentru a crește gradul de implementare a sistemului. În ceea ce privește tipurile de vehicule omologate de tip înainte de 31 martie 2018, este posibilă instalarea ulterioară, în mod opțional, a unui sistem eCall.

(13) Serviciul public eCall interoperabil, disponibil la nivelul Uniunii, și bazat pe numărul european unic de urgență 112 și sistemele eCall asigurate de serviciile prestatorilor terți (denumite în continuare „servicii eCall asigurate de terți") pot coexista cu condiția să se adopte măsurile necesare pentru a asigura continuitatea furnizării serviciului pentru consumatori. Pentru a garanta continuitatea serviciului public eCall bazat pe serviciul 112 în toate statele membre și pe toată durata de viață a vehiculului și pentru a garanta că serviciul public eCall bazat pe serviciul 112 este mereu disponibil în mod automat, toate vehiculele ar trebui să fie echipate cu serviciul public eCall bazat pe serviciul 112, indiferent dacă proprietarul vehiculului optează pentru un serviciu eCall asigurat de terți sau nu.

(14) Consumatorilor ar trebui să li se ofere o imagine de ansamblu realistă cu privire la sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului, dar și la sistemul eCall asigurat de terți, dacă vehiculul este echipat cu un astfel de sistem, precum și informații cuprinzătoare și fiabile cu privire la orice funcționalități sau servicii suplimentare legate de serviciul privat de urgență, aplicațiile de urgență instalate la bord sau aplicațiile propuse pentru apelurile de asistență, precum și informații cu privire la nivelul preconizat al serviciilor la achiziționarea serviciilor oferite de prestatori terți și la costurile asociate. Sistemul eCall bazat pe serviciul 112 este un serviciu public de interes general și, prin urmare, ar trebui să fie accesibil în mod gratuit pentru toți consumatorii.

(15) Echiparea obligatorie a vehiculelor cu sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului ar trebui să nu aducă atingere dreptului părților interesate, cum ar fi producătorii de automobile și operatorii independenți,

([1]) Decizia nr. 585/2014/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind implementarea serviciului eCall interoperabil la nivelul UE (JO L 164, 3.6.2014, p. 6).

([2]) Recomandarea 2011/750/UE a Comisiei din 8 septembrie 2011 privind susținerea unui serviciu eCall la nivelul UE în rețelele de comunicații electronice pentru transmiterea apelurilor de urgență de la bordul vehiculelor pe baza numărului 112 („eCalls") (JO L 303, 22.11.2011, p. 46).

([3]) Regulamentul (UE) nr. 1285/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 privind punerea în aplicare și exploatarea sistemelor europene de radionavigație prin satelit și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 876/2002 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 683/2008 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 1.)

de a oferi servicii de urgență suplimentare și/sau servicii cu valoare adăugată, în paralel cu sau pe baza sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului. Cu toate acestea, orice servicii suplimentare ar trebui să fie astfel concepute, încât să nu sporească distragerea conducătorului auto sau să nu afecteze funcționarea sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului și nici eficiența centrelor de preluare a apelurilor de urgență. Sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului și sistemul care oferă servicii private sau cu valoare adăugată ar trebui concepute astfel încât între acestea să nu fie posibil niciun schimb de date cu caracter personal. În cazul în care sunt furnizate, aceste servicii ar trebui să respecte legislația aplicabilă în domeniul siguranței, securității și protecției datelor și ar trebui să rămână mereu opționale pentru consumatori.

(16) Pentru a asigura libera opțiune a clienților și concurența loială, precum și pentru a încuraja inovarea și stimularea competitivității industriei Uniunii de tehnologie a informației pe piața mondială, sistemele eCall instalate la bordul vehiculului ar trebui să se bazeze pe o platformă interoperabilă, standardizată, sigură și cu acces liber pentru posibile viitoare aplicații sau servicii instalate la bordul vehiculelor. Dat fiind că, în acest scop, este nevoie de susținere tehnică și juridică, Comisia ar trebui să evalueze fără întârziere, pe baza consultărilor cu toate părțile interesate implicate, printre care și producătorii de autovehicule și operatorii independenți, toate opțiunile de promovare și de a asigura o astfel de platformă cu acces liber și, dacă este cazul, să prezinte o inițiativă legislativă în acest sens. În plus, sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului ar trebui să fie accesibil în schimbul unei plăți rezonabile, fără să depășească o anumită valoare nominală și fără discriminare pentru toți operatorii independenți pentru reparații și întreținere, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 715/2007 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

(17) Pentru a menține integritatea sistemului de omologare de tip, numai acele sisteme eCall bazate pe serviciul 112 instalate la bordul vehiculului care pot fi pe deplin testate ar trebui să fie acceptate în sensul prezentului regulament.

(18) Dat fiind faptul că sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului este un sistem pentru situații de urgență, acesta necesită cel mai înalt nivel de fiabilitate posibil. Ar trebui asigurate acuratețea setului minim de date, precum și a transmisiei vocale și a calității acesteia și ar trebui dezvoltat un sistem uniform de testare pentru a asigura longevitatea și durabilitatea sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului. Prin urmare, ar trebui realizate inspecții tehnice periodice, în conformitate cu Directiva 2014/45/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([2]).

(19) Vehiculele în serii mici și vehiculele omologate în temeiul articolului 24 din Directiva 2007/46/CE sunt excluse în temeiul directivei menționate de la cerințele privind protecția pasagerilor în cazul unei coliziuni frontale sau laterale. Prin urmare, respectivele vehicule ar trebui să fie excluse de la obligația de a se conforma cerințelor eCall stabilite în prezentul regulament. În plus, unele vehicule din categoriile M_1 și N_1 nu pot fi echipate, din motive tehnice, cu un mecanism eCall de declanșare adecvat.

(20) Vehiculele cu destinație specială ar trebui să fie în conformitate cu cerințele eCall stabilite în prezentul regulament, în cazul în care vehiculul de bază/incomplet este echipat cu mecanismul de declanșare necesar.

(21) Orice prelucrare a datelor cu caracter personal prin intermediul sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului ar trebui să fie conformă cu normele de protecție a datelor cu caracter personal prevăzute în Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]) și în Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([4]), în special pentru a garanta că vehiculele echipate cu sisteme eCall bazate pe serviciul 112 instalate la bordul vehiculului, legate, în starea lor normală de funcționare, de un apel eCall 112, nu pot fi urmărite și nu fac obiectul unei urmăriri constante, precum și că setul minim de date trimise de sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului include informațiile minime necesare pentru tratarea corespunzătoare a apelurilor de urgență. Acest lucru ține cont de recomandările formulate de Grupul de lucru pentru protecția datelor instituit prin articolul 29 din Directiva 95/46/CE, cuprinse în „Documentul de lucru referitor la protecția datelor și la implicațiile asupra vieții private în cadrul inițiativei privind eCall", adoptat la 26 septembrie 2006.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 715/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2007 privind omologarea de tip a autovehiculelor în ceea ce privește emisiile provenind de la vehiculele ușoare pentru pasageri și de la vehiculele ușoare comerciale (Euro 5 și Euro 6) și privind accesul la informațiile referitoare la repararea și întreținerea vehiculelor (JO L 171, 29.6.2007, p. 1).

([2]) Directiva 2014/45/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind inspecția tehnică periodică a autovehiculelor și a remorcilor acestora și de abrogare a Directivei 2009/40/CE (JO L 127, 29.4.2014, p. 51).

([3]) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

([4]) Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor electronice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (JO L 201, 31.7.2002, p. 37).

(22) Producătorii ar trebui să pună în aplicare toate măsurile necesare pentru a se conforma normelor privind protecția vieții private și a datelor prevăzute în prezentul regulament, în conformitate cu articolele 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene ([1]).

(23) Pentru respectarea cerințelor tehnice, producătorii de vehicule ar trebui să integreze forme tehnice de protecție a datelor în sistemele instalate la bordul vehiculelor și să respecte principiul luării în considerare a vieții private începând din momentul conceperii (*privacy by design*).

(24) Producătorii ar trebui să furnizeze, ca parte a documentației tehnice care se înmânează odată cu vehiculul, informații privind existența unui sistem public eCall gratuit, bazat pe numărul european unic de urgență 112, privind dreptul proprietarului vehiculului de a alege să utilizeze respectivul sistem, și nu un sistem eCall asigurat de terți, precum și privind prelucrarea datelor prin intermediul sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului. De asemenea, informațiile respective ar trebui să fie disponibile și online.

(25) Datele transmise prin intermediul sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului și prelucrate de PSAP-uri pot fi transferate serviciului de urgență și partenerilor din serviciu menționați în Decizia nr. 585/2014/UE doar în cazul unor incidente legate de apelurile eCall și sub rezerva condițiilor specificate de respectiva decizie și sunt utilizate exclusiv în scopul atingerii obiectivelor respectivei decizii. Datele prelucrate de PSAP-uri prin intermediul sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului nu sunt transferate niciunei părți terțe fără acordul prealabil explicit al persoanei vizate.

(26) Organizațiile europene de standardizare, Institutul European de Standardizare în Telecomunicații (ETSI) și Comitetul European de Standardizare (CEN), au elaborat standarde comune pentru implementarea unui serviciu eCall paneuropean, care ar trebui să se aplice în sensul prezentului regulament, deoarece acest lucru va facilita evoluția tehnologică a serviciului eCall instalat la bordul vehiculului, va asigura interoperabilitatea și continuitatea serviciului în întreaga Uniune și va reduce costurile de implementare pentru Uniune în ansamblu.

(27) Pentru a asigura aplicarea cerințelor tehnice comune în ceea ce privește sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește exceptarea anumitor clase de vehicule din categoriile M_1 și N_1 de la obligația de instalare a sistemelor eCall la bordul lor, stabilirea de cerințe tehnice detaliate și încercări pentru omologarea CE de tip a vehiculelor în ceea ce privește sistemele eCall instalate la bordul lor și pentru omologarea CE de tip a sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate concepute și construite pentru astfel de vehicule, precum și stabilirea de norme tehnice detaliate și de proceduri de testare pentru aplicarea anumitor norme privind prelucrarea datelor cu caracter personal și pentru a se asigura că nu are loc niciun schimb de date cu caracter personal între sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului și sistemele prestatorilor terți. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți și împreună cu părțile interesate relevante, consultând în special organizațiile pentru protecția consumatorilor, precum și Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor și Grupul de lucru pentru protecția datelor instituit prin articolul 29, în conformitate cu legislația aplicabilă. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(28) În scopul de a asigura condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite Comisiei competențe de executare în ceea ce privește modalitățile practice de evaluare a absenței posibilității de urmărire și de detectare, modelul documentelor de informare a utilizatorului și dispozițiile administrative pentru omologarea CE de tip privind modelul documentelor informative care urmează a fi transmise de producători în scopul obținerii omologării de tip, modelul certificatelor de omologare CE de tip și modelul mărcii de omologare CE de tip. Aceste competențe ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]).

(29) Producătorilor de vehicule ar trebui să li se acorde suficient timp pentru a se adapta la cerințele tehnice ale prezentului regulament.

(30) Prezentul regulament este un regulament nou, distinct, în contextul procedurii de omologare CE de tip prevăzută de Directiva 2007/46/CE, și, prin urmare, anexele I, III, IV și XI la directiva respectivă ar trebui modificate în consecință.

([1]) JO C 326, 26.10.2012, p. 391.

([2]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(31) Întrucât obiectivul prezentului regulament, respectiv realizarea pieței interne prin introducerea unor cerințe tehnice comune pentru vehiculele noi omologate de tip, echipate cu sisteme eCall bazate pe serviciul 112 instalate la bordul vehiculelor, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, ci, având în vedere amploarea acțiunii, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum se prevede la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv.

(32) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]) și a emis un aviz la 29 octombrie 2013 ([2]),

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiectul

Prezentul regulament stabilește cerințele generale pentru omologarea CE de tip a vehiculelor cu privire la sistemele eCall bazate pe serviciul 112 instalate la bordul vehiculului, precum și a sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate eCall bazate pe serviciul 112 instalate la bordul vehiculului.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică vehiculelor din categoriile M_1 și N_1, astfel cum sunt definite la punctele 1.1.1 și 1.2.1 din partea A a anexei II la Directiva 2007/46/CE, precum și sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate eCall bazate pe serviciul 112 instalate la bordul vehiculului, concepute și construite pentru astfel de vehicule.

Prezentul regulament nu se aplică următoarelor vehicule:

(a) vehiculelor produse în serii mici, omologate în temeiul articolelor 22 și 23 din Directiva 2007/46/CE;

(b) vehiculelor omologate în temeiul articolului 24 din Directiva 2007/46/CE;

(c) vehiculelor care, din motive tehnice, nu pot fi echipate cu un mecanism eCall de declanșare adecvat, identificate în conformitate cu alineatul (2).

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 8 în vederea identificării claselor de vehicule din categoriile M_1 și N_1 care, din motive tehnice, nu pot fi echipate cu un mecanism eCall de declanșare adecvat, pe baza unui studiu de evaluare a costurilor și beneficiilor efectuat sau mandatat de Comisie și luând în considerare toate aspectele de siguranță și tehnice relevante.

Primele astfel de acte delegate se adoptă până la 9 iunie 2016.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentului regulament, pe lângă definițiile prevăzute la articolul 3 din Directiva 2007/46/CE, se aplică următoarele definiții:

1. „sistem eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului” înseamnă un sistem de urgență, compus din echipamentul instalat la bordul vehiculului și din mijloacele de declanșare, de gestionare și de efectuare a transmisiei eCall, care este activat fie automat prin intermediul unor senzori de la bordul vehiculului, fie manual, care transmite, prin intermediul rețelelor publice de comunicații mobile fără fir, un set minim de date și stabilește un canal audio bazat pe serviciul 112 între pasagerii vehiculului și un PSAP eCall;

([1]) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

([2]) JO C 38, 8.2.2014, p. 8.

2. „eCall” înseamnă un apel de urgență de la bordul vehiculului către numărul 112, efectuat fie automat, prin activarea unor senzori de la bordul vehiculului, fie manual, care transmite, prin intermediul rețelelor publice de comunicații mobile fără fir, un set minim de date și stabilește un canal audio între vehicul și PSAP eCall;

3. „centru de preluare a apelurilor de urgență” sau „PSAP” înseamnă locul fizic în care se primesc prima dată apelurile de urgență, aflat sub responsabilitatea unei autorități publice sau a unei organizații private recunoscute de statul membru;

4. „cel mai adecvat PSAP” înseamnă un PSAP desemnat în prealabil de către autoritățile responsabile pentru a prelua apelurile de urgență dintr-o anumită zonă sau pentru apeluri de urgență de un anumit tip;

5. „centru de preluare a apelurilor de urgență eCall” înseamnă cel mai adecvat PSAP desemnat în prealabil de către autorități pentru a prelua prima dată și pentru a gestiona apelurile eCall;

6. „set minim de date” înseamnă informațiile definite de standardul „Sisteme de transport inteligente – eSafety – Setul minim de date eCall” (EN 15722:2011), transmise PSAP eCall;

7. „echipament instalat la bordul vehiculului” înseamnă echipamentul instalat în mod permanent în interiorul vehiculului care oferă sau are acces la datele vehiculului necesare pentru efectuarea operațiunii eCall prin intermediul unei rețele publice de comunicații mobile fără fir;

8. „operațiune eCall” înseamnă stabilirea unei sesiuni de comunicații mobile fără fir într-o rețea publică de comunicații fără fir, transmiterea unui set minim de date de la un vehicul către un PSAP eCall și stabilirea unui canal audio între vehicul și respectivul PSAP eCall;

9. „rețea publică de comunicații mobile fără fir” înseamnă o rețea de comunicații mobile fără fir aflată la dispoziția publicului în conformitate cu Directivele 2002/21/CE ([1]) și 2002/22/CE ([2]) ale Parlamentului European și ale Consiliului;

10. „eCall asigurat de serviciile prestatorilor terți” sau „eCall asigurat de terți” înseamnă un apel de urgență de la bordul vehiculului către un prestator de servicii terț, efectuat fie automat, prin activarea unor senzori de la bordul vehiculului, fie manual, care transmite, prin intermediul rețelelor publice de comunicații mobile fără fir, un set minim de date și stabilește un canal audio între vehicul și prestatorul de servicii terț;

11. „prestator de servicii terț” înseamnă o organizație recunoscută de către autoritățile naționale ca fiind autorizată să primească un eCall asigurat de terți și să transmită setul minim de date către PSAP eCall;

12. „sistem eCall aferent serviciilor prestatorilor terți instalat la bordul vehiculului” sau „sistem eCall asigurat de terți instalat la bordul vehiculului” înseamnă un sistem activat fie automat, prin intermediul unor senzori de la bordul vehiculului, fie manual, care transmite, prin intermediul rețelelor publice de comunicații mobile fără fir, un set minim de date și stabilește un canal audio între vehicul și prestatorul de servicii terț.

Articolul 4

Obligațiile generale ale producătorilor

Producătorii fac dovada faptului că toate noile tipuri de vehicule menționate la articolul 2 sunt echipate cu un sistem eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului, instalat în mod permanent, în conformitate cu prezentul regulament și cu actele delegate și de punere în aplicare adoptate în temeiul prezentului regulament.

Articolul 5

Obligațiile specifice ale producătorilor

(1) Producătorii se asigură că toate noile tipuri de vehicule, precum și sistemele, componentele și unitățile tehnice separate eCall bazate pe serviciul 112 instalate la bordul vehiculului, concepute și construite pentru astfel de vehicule, sunt fabricate și omologate în conformitate cu prezentul regulament și cu actele delegate și de punere în aplicare adoptate în temeiul prezentului regulament.

(2) Producătorii fac dovada faptului că toate noile tipuri de vehicule sunt construite astfel încât să asigure că, în cazul unui accident grav, detectat prin activarea unuia sau mai multor senzori sau procesoare din interiorul vehiculului, care se produce pe teritoriul Uniunii, este declanșat automat un apel eCall către numărul european unic de urgență 112.

([1]) Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (Directivă-cadru) (JO L 108, 24.4.2002, p. 33).

([2]) Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (Directiva privind serviciul universal) (JO L 108, 24.4.2002, p. 51).

Producătorii fac dovada faptului că noile tipuri de vehicule sunt construite astfel încât să asigure că un apel eCall către numărul european unic de urgență 112 poate fi declanșat și manual.

Producătorii se asigură că funcția de control al declanșării manuale a sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului este concepută în așa fel încât să prevină utilizarea necorespunzătoare.

(3) Alineatul (2) nu aduce atingere dreptului proprietarului vehiculului de a utiliza un sistem eCall asigurat de terți instalat la bordul vehiculului care oferă un serviciu similar, în plus față de sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului, cu condiția ca toate condițiile de mai jos să fie îndeplinite:

(a) sistemul eCall asigurat de terți instalat la bordul vehiculului respectă standardul EN 16102:2011 „Sisteme inteligente de transport – eCall – Cerințe operaționale pentru serviciile asigurate de prestatori terți";

(b) producătorii se asigură că există un singur sistem activ în orice moment dat și că sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului se declanșează în mod automat în cazul în care sistemul eCall asigurat de terți instalat la bordul vehiculului nu funcționează;

(c) proprietarul vehiculului are dreptul, în orice moment, să aleagă să utilizeze sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului, și nu un sistem asigurat de terți instalat la bordul vehiculului;

(d) producătorii includ în manualul utilizatorului informații privind dreptul prevăzut la litera (c).

(4) Producătorii garantează că aparatele de recepție din sistemele eCall bazate pe serviciul 112 instalate la bordul vehiculului sunt compatibile cu serviciile de poziționare furnizate de sistemele Galileo și EGNOS. Producătorii pot alege în plus, de asemenea, compatibilitatea cu alte sisteme de radionavigație prin satelit.

(5) Numai acele sisteme eCall bazate pe serviciul 112 instalate la bordul vehiculului, fie instalate în mod permanent în interiorul vehiculului, fie omologate de tip separat, care pot fi testate sunt acceptate în scopul omologării CE de tip.

(6) Producătorii demonstrează că, în cazul apariției unei defecțiuni grave a sistemului, care ar împiedica realizarea unui apel eCall bazat pe serviciul 112, pasagerii autovehiculului sunt avertizați.

(7) Sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului este accesibil tuturor operatorilor independenți, în schimbul unei plăți rezonabile fără să depășească o anumită valoare nominală și fără discriminare, pentru reparații și întreținere, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 715/2007.

(8) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 8, de stabilire a cerințelor tehnice detaliate și a testelor pentru omologarea CE de tip a vehiculelor în ceea ce privește sistemele eCall bazate pe serviciul 112 instalate la bordul vehiculului și pentru omologarea CE de tip a sistemelor, a componentelor și a unităților tehnice separate eCall bazate pe serviciul 112 instalate la bordul vehiculului.

Cerințele tehnice și testele la care se face referire la primul paragraf se bazează pe cerințele stabilite la alineatele (2)-(7) și pe standardele disponibile referitoare la eCall, dacă este cazul, inclusiv:

(a) EN 16072:2011 „Sisteme de transport inteligente – eSafety – Sistem eCall paneuropean – Cerințe de funcționare";

(b) EN 16062:2011 „Sisteme de transport inteligente – eSafety – Cerințe de aplicare de înalt nivel pentru eCall";

(c) CEN/TS 16454:2013 „Sisteme de transport inteligente – eSafety – Testarea conformității sistemului eCall de la un capăt la altul", în ceea ce privește conformitatea sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului cu sistemul paneuropean eCall;

(d) EN 15722:2011 „Sisteme de transport inteligente – eSafety – Setul minim de date eCall";

(e) EN 16102:2011 „Sisteme inteligente de transport – eCall – Cerințe operaționale pentru serviciile oferite de prestatori terți";

(f) orice alt standard european referitor la sistemul eCall adoptat conform procedurilor stabilite în Regulamentul (UE) nr. 1025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului [1] sau în regulamentele Comisiei Economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite (regulamentele CEE-ONU) privind sistemele eCall la care Uniunea a aderat.

---

[1] Regulamentul (UE) nr. 1025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind standardizarea europeană, de modificare a Directivelor 89/686/CEE și 93/15/CEE ale Consiliului și a Directivelor 94/9/CE, 94/25/CE, 95/16/CE, 97/23/CE, 98/34/CE, 2004/22/CE, 2007/23/CE, 2009/23/CE și 2009/105/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Deciziei 87/95/CEE a Consiliului și a Deciziei nr. 1673/2006/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 316, 14.11.2012, p. 12).

Primele astfel de acte delegate se adoptă până la 9 iunie 2016.

(9) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 8, pentru a actualiza versiunile standardelor menționate la alineatul (8) de la prezentul articol, atunci când se adoptă o nouă versiune.

Articolul 6

Norme privind protecția datelor și a vieții private

(1) Prezentul regulament nu aduce atingere Directivei 95/46/CE și nici Directivei 2002/58/CE. Orice prelucrare a datelor cu caracter personal prin intermediul sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul autovehiculului respectă normele de protecție a datelor cu caracter personal prevăzute în respectivele directive.

(2) Datele cu caracter personal prelucrate în conformitate cu prezentul regulament se utilizează exclusiv în scopul gestionării situațiilor de urgență menționate la articolul 5 alineatul (2) primul paragraf.

(3) Datele cu caracter personal prelucrate în conformitate cu prezentul regulament nu se păstrează mai mult decât este necesar în scopul gestionării situațiilor de urgență menționate la articolul 5 alineatul (2) primul paragraf. Astfel de date se elimină în totalitate de îndată ce nu mai sunt necesare în acest scop.

(4) Producătorii se asigură că sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului nu poate fi urmărit și nu face obiectul unei urmăriri constante.

(5) Producătorii se asigură că, în memoria internă a sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului, datele sunt eliminate în mod automat și în mod continuu. Se permite păstrarea numai a ultimelor trei localizări ale vehiculului, în măsura în care acest lucru este strict necesar pentru a preciza situarea actuală și direcția de deplasare la momentul evenimentului.

(6) Respectivele date nu sunt disponibile în afara sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului pentru nicio entitate înainte de declanșarea apelului eCall.

(7) În sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului se integrează tehnologii de protecție a vieții private pentru a oferi utilizatorilor eCall nivelul adecvat de protecție a vieții private, precum și garanțiile necesare pentru prevenirea supravegherii persoanelor fizice și utilizării abuzive a datelor.

(8) Setul minim de date trimis de către sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului conține numai informații minime, astfel cum sunt menționate în standardul EN 15722:2011 „Sisteme de transport inteligente – eSafety – Setul minim de date eCall”. Sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului nu transmite date suplimentare. Setul minim de date este stocat astfel încât să poată permite ștergerea acestuia în totalitate și permanentă.

(9) Producătorii includ în manualul utilizatorului informații clare și complete cu privire la activitățile de prelucrare a datelor efectuate prin intermediul sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului. Respectivele informații constau în:

(a) trimiterea la temeiul juridic al prelucrării;

(b) faptul că sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului este activat implicit;

(c) modalitățile de prelucrare a datelor pe care o efectuează sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului;

(d) scopul specific al prelucrării apelurilor eCall, care este limitat la situațiile de urgență menționate la articolul 5 alineatul (2) primul paragraf;

(e) tipurile de date colectate și prelucrate și destinatarii acestor date;

(f) termenul pentru păstrarea datelor în sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul autovehiculului;

(g) faptul că nu există o monitorizare constantă a vehiculului;

(h) modalitățile pentru exercitarea drepturilor persoanelor vizate, precum și serviciul de contact responsabil de gestionarea cererilor de acces;

(i) orice informație suplimentară necesară în ceea ce privește urmărirea, detectarea și prelucrarea datelor cu caracter personal în legătură cu furnizarea unui serviciu eCall de către prestatori terți și/sau a altor servicii cu valoare adăugată, care face obiectul consimțământului explicit al proprietarului și este în conformitate cu Directiva 95/46/CE. Se ține seama în mod special de diferențele ce se pot înregistra între prelucrarea datelor prin intermediul sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul autovehiculului și sistemele eCall asigurate de terți sau alte servicii cu valoare adăugată.

(10) Pentru a evita orice confuzie legată de scopul urmărit și de valoarea adăugată a prelucrării, informațiile menționate la alineatul (9) sunt furnizate în manualul utilizatorului în mod separat pentru sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul autovehiculului și pentru sistemele eCall asigurate de terți, înainte de utilizarea sistemului.

(11) Producătorii garantează că sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului și orice sistem suplimentar care oferă un apel eCall asigurat de terți sau un serviciu cu valoare adăugată sunt concepute astfel încât între acestea să nu fie posibil niciun schimb de date cu caracter personal. Neutilizarea unui sistem care oferă un apel eCall asigurat de terți sau un serviciu cu valoare adăugată sau refuzul persoanei vizate de a-și da consimțământul pentru prelucrarea datelor sale cu caracter personal pentru un serviciu eCall asigurat de terți sau pentru un serviciu cu valoare adăugată nu are efecte negative asupra utilizării sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului.

(12) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu dispozițiile articolului 8, pentru a stabili:

(a) cerințele tehnice detaliate și procedurile de testare pentru aplicarea normelor privind prelucrarea datelor cu caracter personal de la alineatele (2) și (3);

(b) cerințele tehnice detaliate și procedurile de testare pentru asigurarea faptului că nu există schimburi de date cu caracter personal între sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului și sistemele părților terțe, astfel cum se prevede la alineatul (11).

Primele astfel de acte delegate se adoptă până la 9 iunie 2016.

(13) Prin acte de punere în aplicare, Comisia stabilește:

(a) modalitățile practice de evaluare a absenței posibilității de urmărire și detectare prevăzute la alineatele (4), (5) și (6);

(b) modelul pentru informațiile utilizatorului menționate la alineatul (9).

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 10 alineatul (2).

Primele astfel de acte de punere în aplicare se adoptă până la 9 iunie 2016.

Articolul 7

Obligațiile statelor membre

Începând cu 31 martie 2018, autoritățile naționale nu acordă omologare CE de tip în ceea ce privește sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului decât noilor tipuri de vehicule și noilor tipuri de sisteme, componente și unități tehnice separate eCall bazate pe serviciul 112 instalate la bordul vehiculului, concepute și construite pentru astfel de vehicule, care sunt conforme cu prezentul regulament și cu actele delegate și de punere în aplicare adoptate în temeiul prezentului regulament.

Articolul 8

Exercitarea delegării

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 2 alineatul (2), la articolul 5 alineatele (8) și (9) și la articolul 6 alineatul (12) este conferită Comisiei pentru o perioadă de cinci ani începând de la 8 iunie 2015. Comisia întocmește un raport cu privire la delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Parlamentul European sau Consiliul poate revoca în orice moment delegarea de competențe menționată la articolul 2 alineatul (2), la articolul 5 alineatele (8) și (9) și la articolul 6 alineatul (12). O decizie de revocare pune capăt delegării competenței specificate în decizia respectivă. Decizia intră în vigoare în ziua următoare publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară, menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității niciunuia dintre actele delegate aflate deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în conformitate cu articolul 2 alineatul (2), articolul 5 alineatele (8) și (9) și articolul 6 alineatul (12) intră în vigoare numai dacă Parlamentul European sau Consiliul nu a ridicat obiecții în termen de două luni de la data la care le-a fost notificat actul în cauză sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor ridica obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 9

Acte de punere în aplicare

Comisia adoptă acte de punere în aplicare care conțin dispozițiile administrative pentru omologarea CE de tip a vehiculelor în ceea ce privește sistemul eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului și în ceea ce privește sistemele, componentele și unitățile tehnice separate eCall bazate pe serviciul 112 instalate la bordul vehiculului, concepute și construite pentru astfel de vehicule, astfel cum se prevede la articolul 5 alineatul (1), referitoare la:

(a) modelele documentelor informative care trebuie furnizate de producători în scopul omologării de tip;

(b) modelele certificatelor de omologare CE de tip;

(c) modelul (modelele) mărcii de omologare CE de tip.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 10 alineatul (2).

Primele astfel de acte de punere în aplicare se adoptă până la 9 iunie 2016.

Articolul 10

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de „Comitetul tehnic pentru autovehicule” (CTAV), instituit prin articolul 40 alineatul (1) din Directiva 2007/46/CE. Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

În cazul în care comitetul nu emite niciun aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 11

Sancțiuni

(1) Statele membre adoptă regimul sancțiunilor care se aplică în cazul nerespectării de către producători a dispozițiilor prezentului regulament și ale actelor delegate și de punere în aplicare adoptate în temeiul prezentului regulament. Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că sancțiunile sunt aplicate. Sancțiunile prevăzute sunt eficiente, proporționale și disuasive. Statele membre notifică dispozițiile respective Comisiei, precum și, fără întârziere, orice modificare ulterioară a acestora.

(2) Tipurile de neconformitate care urmează să facă obiectul unei sancțiuni includ cel puțin următoarele:

(a) fals în declarații în timpul unei proceduri de omologare sau al unei proceduri care duce la rechemarea în fabrică;

(b) falsificarea rezultatelor încercărilor pentru omologarea de tip;

(c) nefurnizarea datelor sau a specificațiilor tehnice care ar putea duce la rechemarea în fabrică, la refuzul sau la retragerea omologării de tip;

(d) încălcarea dispozițiilor de la articolul 6;

(e) nerespectarea dispozițiilor articolului 5 alineatul (7).

Articolul 12

Raportare și revizuire

(1) Până la 31 martie 2021, Comisia întocmește un raport de evaluare pe care îl prezintă Parlamentului European și Consiliului referitor la progresele sistemului eCall bazat pe serviciul 112 instalat la bordul vehiculului, inclusiv la gradul de implementare al acestuia. Comisia analizează dacă domeniul de aplicare al regulamentului ar trebui extins la alte categorii de vehicule, cum ar fi vehiculele grele pentru transportul de mărfuri, autobuzele și autocarele, vehiculele motorizate cu două roți, precum și tractoarele agricole. În acest sens, Comisia prezintă o propunere legislativă, după caz.

(2) În urma unei consultări ample cu toate părțile interesate relevante și a unui studiu de evaluare a costurilor și a beneficiilor, Comisia evaluează necesitatea unor cerințe pentru o platformă interoperabilă, standardizată, sigură și cu acces liber. Dacă este cazul și nu mai târziu de 9 iunie 2017, Comisia adoptă o inițiativă legislativă bazată pe cerințele respective.

Articolul 13

Modificări aduse Directivei 2007/46/CE

Anexele I, III, IV și XI la Directiva 2007/46/CE se modifică în conformitate cu anexa la prezentul regulament.

Articolul 14

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 2 alineatul (2), articolul 5 alineatele (8) și (9), articolul 6 alineatele (12) și (13) și articolele 8, 9, 10 și 12 se aplică de la 8 iunie 2015.

Celelalte articole decât cele menționate la al doilea paragraf al prezentului articol se aplică de la 31 martie 2018.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 29 aprilie 2015.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

ANEXĂ

Modificări aduse Directivei 2007/46/CE

Directiva 2007/46/CE se modifică după cum urmează:

1. În anexa I, se adaugă următoarele puncte:

„12.8. Sistemul eCall

12.8.1. Prezență: da/nu [1]

12.8.2. Descrierea tehnică sau desene ale echipamentului: …”.

2. În anexa III, la partea I secțiunea A se adaugă următoarele puncte:

„12.8. Sistemul eCall

12.8.1. Prezență: da/nu [1]”.

3. Anexa IV partea I se modifică după cum urmează:

(a) tabelul se completează cu rubrica următoare:

Rubrică	Subiect	Act de reglementare	Aplicabilitate									
			M_1	M_2	M_3	N_1	N_2	N_3	O_1	O_2	O_3	O_4
„72	Sistem eCall	Regulamentul (UE) 2015/758	X			X”						

(b) apendicele 1 se modifică după cum urmează:

(i) tabelul 1 se completează cu rubrica următoare:

Rubrică	Subiect	Act de reglementare	Aspecte specifice	Aplicabilitatea și cerințele specifice
„72	Sistem eCall	Regulamentul (UE) 2015/758		N/A”

(ii) tabelul 2 se completează cu rubrica următoare:

Rubrică	Subiect	Act de reglementare	Aspecte specifice	Aplicabilitatea și cerințele specifice
„72	Sistem eCall	Regulamentul (UE) 2015/758		N/A”

(c) la apendicele 2, secțiunea 4 „Cerințe tehnice” se modifică după cum urmează:

(i) partea I „Vehicule din categoria M_1” se completează cu rubrica următoare:

Rubrică	Actul de reglementare de referință	Cerințe alternative
„72	Regulamentul (UE) 2015/758 (Sisteme eCall)	Cerințele regulamentului respectiv nu se aplică.”

(ii) partea II „Vehicule din categoria N_1” se completează cu rubrica următoare:

Rubrică	Actul de reglementare de referință	Cerințe alternative
„72	Regulamentul (UE) 2015/758 (Sisteme eCall)	Cerințele regulamentului respectiv nu se aplică.”.

4. Anexa XI se modifică după cum urmează:

(a) la apendicele 1, se adaugă în tabel următoarea rubrică:

Rubrică	Subiect	Referința actului de reglementare	$M_1 \leq 2\,500$ kg (*)	$M_1 > 2\,500$ kg (*)	M_2	M_3
„72	Sistem eCall	Regulamentul (UE) 2015/758	G	G	N/A	N/A”

(b) la apendicele 2, se adaugă în tabel următoarea rubrică:

Rubrică	Subiect	Referința actului de reglementare	M_1	M_2	M_3	N_1	N_2	N_3	O_1	O_2	O_3	O_4
„72	Sistem eCall	Regulamentul (UE) 2015/758	G	N/A	N/A	G	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A”

(c) la apendicele 3, se adaugă în tabel următoarea rubrică:

Rubrică	Subiect	Referința actului de reglementare	M_1
„72	Sistem eCall	Regulamentul (UE) 2015/758	G”

(d) la apendicele 4, se adaugă în tabel următoarea rubrică:

Rubrică	Subiect	Referința actului de reglementare	M_2	M_3	N_1	N_2	N_3	O_1	O_2	O_3	O_4
„72	Sistem eCall	Regulamentul (UE) 2015/758	N/A	N/A	G	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A”

REGULAMENTUL (UE) 2015/759 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 29 aprilie 2015

de modificare a Regulamentului (CE) nr. 223/2009 privind statisticile europene

(Text cu relevanță pentru SEE și Elveția)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 338 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Sistemul Statistic European („SSE"), ca parteneriat, și-a consolidat, în general, cu succes activitățile menite să asigure elaborarea, producerea și difuzarea de statistici europene de înaltă calitate, inclusiv prin ameliorarea guvernanței SSE.

(2) Cu toate acestea, recent au fost identificate unele puncte slabe, în special cu privire la cadrul de management al calității statistice.

(3) În Comunicarea sa din 15 aprilie 2011 intitulată „Către un management fiabil al calității pentru statisticile europene", Comisia a sugerat acțiuni pentru a soluționa aceste puncte slabe și pentru a consolida guvernanța SSE. În special, aceasta a sugerat o modificare punctuală a Regulamentului (CE) nr. 223/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]).

(4) În concluziile sale din 20 iunie 2011, Consiliul a salutat inițiativa Comisiei și a subliniat importanța îmbunătățirii continue a guvernanței și eficienței SSE.

(5) Ar trebui să se țină cont de impactul asupra domeniului statistic avut de evoluțiile recente în contextul cadrului de guvernanță economică al Uniunii, în special de acele aspecte legate de independența profesională, cum ar fi procedurile transparente de recrutare și concediere, alocările bugetare și calendarele de publicare, astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) nr. 1175/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]), precum și de aspectele referitoare la cerința ca organismele responsabile cu monitorizarea punerii în aplicare a normelor fiscale naționale să beneficieze de autonomie funcțională, astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) nr. 473/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([5]).

(6) Aceste aspecte legate de independența profesională, cum ar fi procedurile transparente de recrutare și concediere, alocările bugetare și calendarele de publicare, nu ar trebui să se limiteze la statisticile elaborate pentru sistemul de supraveghere fiscală și procedura aplicabilă deficitelor excesive, ci ar trebui să se aplice tuturor statisticilor europene elaborate, produse și difuzate de SSE.

([1]) JO C 374, 4.12.2012, p. 2.

([2]) Poziția Parlamentului European din 21 noiembrie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și poziția în primă lectură a Consiliului din 5 martie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 28 aprilie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

([3]) Regulamentul (CE) nr. 223/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2009 privind statisticile europene și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1101/2008 al Parlamentului European și al Consiliului privind transmiterea de date statistice confidențiale Biroului Statistic al Comunităților Europene, a Regulamentului (CE) nr. 322/97 al Consiliului privind statisticile comunitare și a Deciziei 89/382/CEE, Euratom a Consiliului de constituire a Comitetului pentru programele statistice ale Comunităților Europene (JO L 87, 31.3.2009, p. 164).

([4]) Regulamentul (UE) nr. 1175/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2011 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1466/97 al Consiliului privind consolidarea supravegherii pozițiilor bugetare și supravegherea și coordonarea politicilor economice (JO L 306, 23.11.2011, p. 12).

([5]) Regulamentul (UE) nr. 473/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 mai 2013 privind dispozițiile comune pentru monitorizarea și evaluarea proiectelor de planuri bugetare și pentru asigurarea corectării deficitelor excesive ale statelor membre din zona euro (JO L 140, 27.5.2013, p. 11).

(7) În plus, caracterul adecvat al resurselor atribuite pe o bază anuală sau multianuală și disponibile pentru a satisface nevoile statistice reprezintă o condiție necesară pentru a asigura independența profesională a autorităților statistice și calitatea înaltă a datelor statistice.

(8) În acest scop, independența profesională a autorităților statistice ar trebui să fie consolidată și ar trebui să fie asigurate standarde minime, aplicabile în întreaga Uniune. Conducătorilor institutelor naționale de statistică (INS-uri) ar trebui să li se ofere garanții specifice în ceea ce privește executarea sarcinilor statistice, managementul organizațional și alocarea resurselor. Procedurile de recrutare a conducătorilor INS-urilor ar trebui să fie transparente și bazate doar pe criterii profesionale. Acestea ar trebui să asigure respectarea principiului egalității de șanse, în special în ceea ce privește egalitatea între femei și bărbați.

(9) Deși credibilitatea statisticilor europene presupune o independență profesională solidă a statisticienilor, statisticile europene ar trebui de asemenea să răspundă nevoilor în materie de politici și să ofere sprijin statistic pentru noi inițiative politice la nivel național și la nivelul Uniunii.

(10) Este necesară consolidarea și garantarea independenței autorității statistice a Uniunii (Eurostat) prin intermediul unui control parlamentar eficace, precum și consolidarea și garantarea independenței INS-urilor prin intermediul responsabilității democratice.

(11) În plus, rolul de coordonare deja atribuit INS-urilor ar trebui clarificat în ceea ce privește sfera sa de aplicare, astfel încât să se obțină o coordonare mai eficientă a activităților statistice la nivel național, inclusiv privind managementul calității, luând în considerare în mod adecvat sarcinile statistice care revin Sistemului European al Băncilor Centrale (SEBC). În măsura în care statisticile europene pot fi compilate de băncile centrale naționale (BCN-urile) în calitatea lor de membri ai SEBC, INS-urile și BCN-urile ar trebui să coopereze îndeaproape, conform mecanismelor la nivel național, în vederea asigurării elaborării unor statistici europene complete și coerente, asigurând totodată cooperarea necesară între SSE și SEBC.

(12) În scopul de a reduce sarcina care le revine autorităților statistice și respondenților, INS-urilor și alte autorități naționale ar trebui să aibă posibilitatea de a accesa și utiliza, imediat și gratuit, registrele administrative, inclusiv pe cele în format electronic, și de a integra respectivele registre în statistici.

(13) Statisticile europene ar trebui să fie ușor de comparat și de accesat și să fie actualizate cu promptitudine și regularitate, astfel încât să se garanteze că politicile și inițiativele de finanțare ale Uniunii țin seama pe deplin de evoluțiile din Uniune.

(14) Mai mult, INS-urile ar trebui să fie consultate într-un stadiu incipient cu privire la proiectarea de noi registre administrative care ar putea oferi date în scopuri statistice și la modificările planificate ale surselor administrative existente sau la încetarea disponibilității acestora. INS-urile ar trebui, de asemenea, să primească metadate relevante din partea deținătorilor de date administrative și să coordoneze activitățile de standardizare privind registrele administrative care sunt relevante pentru producerea de date statistice.

(15) Confidențialitatea datelor obținute din registrele administrative ar trebui să fie protejată în conformitate cu principiile comune și orientările aplicabile tuturor datelor confidențiale utilizate pentru producerea statisticilor europene. Cadrele de evaluare a calității aplicabile respectivelor date, precum și principiul transparenței, ar trebui, de asemenea, să fie elaborate și publicate.

(16) Toți utilizatorii ar trebui să aibă acces la aceleași date în același timp. INS-urile ar trebui să elaboreze calendare de publicare a datelor periodice.

(17) Calitatea statisticilor europene ar putea fi consolidată și încrederea utilizatorilor ar putea fi sporită prin implicarea guvernelor naționale în responsabilitatea aplicării Codului de bune practici al statisticilor europene („Codul de bune practici"). În acest scop, un „angajament privind asigurarea încrederii în statistici" („angajamentul") al unui stat membru, ținând cont de specificul național, ar trebui să conțină angajamente specifice ale guvernului statului membru respectiv privind îmbunătățirea sau menținerea condițiilor pentru punerea în aplicare a Codului de bune practici. Angajamentul respectiv, care ar trebui actualizat în funcție de necesități, ar putea include cadre naționale de asigurare a calității înalte, inclusiv autoevaluări, acțiuni de îmbunătățire și mecanisme de monitorizare.

(18) Comisia (Eurostat) ar trebui să ia toate măsurile necesare pentru a permite cu ușurință accesul online la serii de date complete și ușor de interpretat. Atunci când este posibil, actualizările periodice ar trebui să furnizeze informații comparative între ani și între luni cu privire la fiecare stat membru.

(19) Întrucât producția de statistici europene trebuie să fie bazată pe o planificare operațională și financiară pe termen lung, pentru a asigura un grad ridicat de independență, Programul statistic european ar trebui să acopere aceeași perioadă ca și cadrul financiar multianual.

(20) Regulamentul (CE) nr. 223/2009 conferă Comisiei competențe în privința punerii în aplicare a anumitor dispoziții din regulamentul respectiv în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului ([1]). Ca urmare a intrării în vigoare a Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]), prin care se abrogă Decizia 1999/468/CE, competențele conferite Comisiei ar trebui aliniate la respectivul cadru juridic nou. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011. Comisia ar trebui să se asigure că aceste acte de punere în aplicare nu impun o sarcină administrativă suplimentară semnificativă asupra statelor membre sau asupra respondenților.

(21) Comisia ar trebui să aibă competența de a adopta acte de punere în aplicare în conformitate cu articolul 291 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) pentru a asigura aplicarea uniformă a cerințelor de calitate prin definirea modalităților, a structurii și a periodicității rapoartelor de calitate reglementate de legislația sectorială, atunci când acestea nu sunt prevăzute de legislația statistică sectorială. Comisia ar trebui să se asigure că respectivele acte de punere în aplicare nu impun o sarcină administrativă suplimentară semnificativă asupra statelor membre sau asupra respondenților.

(22) Este nevoie de condiții uniforme pentru punerea în aplicare a accesului la datele confidențiale în scopuri științifice. În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui să se confere Comisiei competențe de executare cu scopul de a stabili modalitățile, normele și condițiile care guvernează accesul la astfel de date la nivelul Uniunii. Aceste competențe ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(23) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume de a consolida guvernanța SSE, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere cerința de a avea date credibile elaborate la nivelul Uniunii, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este enunțat la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.

(24) Independența SEBC în desfășurarea sarcinilor sale, astfel cum sunt descrise în Protocolul nr. 4 privind Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale și al Băncii Centrale Europene, ar trebui respectată pe deplin în punerea în aplicare a prezentului regulament, în conformitate cu articolele 130 și 338 din TFUE.

(25) Comitetul SSE a fost consultat.

(26) Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 223/2009 ar trebui modificat în consecință,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Modificări la Regulamentul (CE) nr. 223/2009

Regulamentul (CE) nr. 223/2009 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (1), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) «independență profesională» înseamnă că statisticile trebuie să fie elaborate, produse și difuzate în mod independent, în special în ceea ce privește alegerea tehnicilor, definițiilor, metodologiilor și surselor care urmează să fie utilizate, precum și în ceea ce privește termenele și conținutul tuturor formelor de difuzare, iar îndeplinirea respectivelor sarcini se desfășoară fără nicio presiune din partea unor grupuri politice sau de interese, sau din partea Uniunii sau a autorităților naționale;”.

([1]) Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei (JO L 184, 17.7.1999, p. 23).

([2]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

2. La articolul 5, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritatea națională de statistică desemnată de fiecare stat membru ca fiind organismul responsabil cu coordonarea tuturor activităților la nivel național în vederea elaborării, producerii și difuzării statisticilor europene, care sunt stabilite prin Programul statistic european în conformitate cu articolul 1, (INS-ul) reprezintă în acest sens punctul unic de contact pentru Comisie (Eurostat) cu privire la chestiuni statistice.

Responsabilitatea de coordonare a INS-urilor acoperă toate celelalte autorități naționale responsabile cu elaborarea, producerea și difuzarea statisticilor europene, care sunt stabilite prin Programul statistic european în conformitate cu articolul 1. INS-urile sunt, în special, responsabile la nivel național cu coordonarea programării și raportării statistice, a monitorizării calității, a metodologiei, transmiterii datelor și comunicării privind acțiunile statistice ale SSE. În măsura în care unele dintre respectivele statistici europene pot fi compilate de băncile centrale naționale (BCN-urile) în calitatea lor de membri ai Sistemului European al Băncilor Centrale (SEBC), INS-urile și BCN-urile cooperează îndeaproape, conform mecanismelor naționale, în vederea asigurării elaborării unor statistici europene complete și coerente, asigurând totodată cooperarea necesară între SSE și SEBC, astfel cum se prevede la articolul 9.”

3. Se introduce următorul articol:

„*Articolul 5a*

Conducătorii INS-urilor și șefii serviciilor de statistică din cadrul altor autorități naționale

(1) În cadrul sistemului lor statistic național, statele membre asigură independența profesională a funcționarilor responsabili cu sarcinile prevăzute în prezentul regulament.

(2) În acest scop, conducătorii INS-urilor:

(a) sunt singurele persoane responsabile cu luarea deciziilor privind procesele, metodele, standardele și procedurile statistice, precum și privind conținutul și termenele de publicare a comunicatelor statistice și a publicațiilor statistice pentru statisticile europene elaborate, produse și difuzate de INS-uri;

(b) sunt împuterniciți să decidă cu privire la toate aspectele legate de gestionarea internă a INS-urilor;

(c) acționează în mod independent în îndeplinirea sarcinilor lor statistice și nu solicită și nici nu primesc instrucțiuni din partea vreunui guvern sau a altei instituții, organism, birou sau entități;

(d) sunt răspunzători pentru activitățile statistice și execuția bugetară a INS-urilor;

(e) publică un raport anual și pot formula observații privind aspecte în materie de alocare bugetară legate de activitățile statistice ale INS-urilor;

(f) coordonează activitățile statistice ale tuturor autorităților naționale care răspund de elaborarea, producerea și difuzarea statisticilor europene, astfel cum se prevede la articolul 5 alineatul (1);

(g) elaborează orientări naționale, dacă este necesar pentru asigurarea calității în ceea ce privește elaborarea, producerea și difuzarea tuturor statisticilor europene din cadrul sistemului lor național de statistică și monitorizează (și evaluează) punerea lor în aplicare; fiind, în același timp, responsabili pentru asigurarea respectării respectivelor orientări numai în cadrul INS-urilor; și

(h) reprezintă sistemul lor statistic național în cadrul SSE.

(3) Fiecare stat membru se asigură că alte autorități naționale responsabile cu elaborarea, producerea și difuzarea statisticilor europene îndeplinesc aceste sarcini în conformitate cu orientările naționale elaborate de conducătorul INS-ului.

(4) Statele membre se asigură că procedurile de recrutare și numire a conducătorilor INS-urilor și, după caz, a șefilor serviciilor de statistică din cadrul altor autorități naționale care produc statistici europene, sunt transparente și se bazează doar pe criterii profesionale. Respectivele proceduri asigură respectarea principiului egalității de șanse, în special în ceea ce privește egalitatea între femei și bărbați. Motivele pentru concedierea conducătorilor INS-urilor sau pentru transferul acestora în alte funcții nu pot compromite independența profesională.

(5) Fiecare stat membru poate înființa un organism național pentru asigurarea independenței profesionale a producătorilor de statistici europene. Conducătorii INS-urilor și, după caz, șefii serviciilor de statistică din cadrul altor autorități naționale care produc statistici europene pot fi consiliați de astfel de organisme. Procedurile pentru recrutarea, transferul și concedierea membrilor acestor organisme sunt transparente și se bazează doar pe criterii profesionale. Aceste proceduri asigură respectarea principiului egalității de șanse, în special în ceea ce privește egalitatea între femei și bărbați."

4. La articolul 6, alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) La nivelul Uniunii, Comisia (Eurostat) acționează în mod independent în sensul asigurării producerii de statistici europene în conformitate cu normele și cu principiile statistice stabilite.

(3) Fără a aduce atingere articolului 5 din Protocolul nr. 4 privind Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale și al Băncii Centrale Europene, Comisia (Eurostat) coordonează activitățile statistice ale instituțiilor și organismelor Uniunii, în special în vederea asigurării coerenței și a calității datelor și a reducerii la minimum a sarcinii de raportare. În acest scop, Comisia (Eurostat) poate invita orice instituție sau organism al Uniunii spre consultare sau cooperare în vederea dezvoltării de metode și sisteme în scopuri statistice, în domeniul lor specific de competență. Oricare dintre aceste instituții sau organisme care propun elaborarea de statistici se consultă cu Comisia (Eurostat) și ia în considerare orice recomandare pe care aceasta o poate face în acest scop.".

5. Se introduce următorul articol:

„*Articolul 6a*

Directorul general al Comisiei (Eurostat)

(1) Eurostat reprezintă autoritatea statistică a Uniunii și este o direcție generală a Comisiei. Eurostat este condus de un director general.

(2) Comisia se asigură că procedura de recrutare a directorului general al Eurostat este transparentă și se bazează pe criterii profesionale. Procedura asigură respectarea principiului egalității de șanse, în special în ceea ce privește egalitatea între femei și bărbați.

(3) Directorul general este singura persoană responsabilă cu luarea deciziilor privind procesele, metodele, standardele și procedurile statistice, precum și privind conținutul și termenele de publicare a comunicatelor statistice și a publicațiilor statistice pentru toate statisticile produse de Eurostat. În îndeplinirea respectivelor sarcini statistice, directorul general acționează în mod independent, nu solicită și nu primește instrucțiuni din partea instituțiilor sau organismelor Uniunii, a vreunui guvern sau a altor instituții,organisme, birouri sau agenții.

(4) Directorul general al Eurostat răspunde de activitățile statistice ale Eurostat. Directorul general al Eurostat se prezintă imediat după numirea sa de către Comisie și ulterior anual, în cadrul dialogului statistic, în fața comisiei relevante a Parlamentului European pentru a dezbate aspecte ce țin de guvernanța statistică, metodologie și inovarea statistică. Directorul general al Eurostat publică un raport anual.".

6. La articolul 11 se adaugă următoarele alineate:

„(3) Statele membre și Comisia iau toate măsurile necesare pentru a menține încrederea în statisticile europene. În acest scop, «angajamentele privind asigurarea încrederii în statistici» (angajamentele) stabilite de statele membre și de Comisie vizează, în continuare, asigurarea încrederii publice în statisticile europene și realizarea de progrese în punerea în aplicare a principiilor statistice cuprinse în Codul de bune practici. Respectivele angajamente includ angajamente specifice în materie de politici privind îmbunătățirea sau menținerea, după caz, a condițiilor pentru punerea în aplicare a Codului de bune practici și se publică împreună cu un rezumat pentru publicul larg.

(4) Respectivele angajamente ale statelor membre sunt monitorizate periodic de către Comisie pe baza rapoartelor anuale trimise de statele membre și sunt actualizate atunci când este necesar.

În absența publicării unui angajament până la 9 iunie 2017, un stat membru transmite Comisiei și publică un raport privind progresele înregistrate în punerea în aplicare a Codului de bune practici, și, dacă este cazul, privind eforturile depuse pentru stabilirea unui angajament. Aceste rapoarte privind progresele înregistrate sunt actualizate periodic, cel puțin o dată la doi ani, în urma publicării lor inițiale.

Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la angajamentele publicate și, după caz, rapoarte privind progresele înregistrate, până la 9 iunie 2018 și ulterior o dată la doi ani.

(5) Angajamentul stabilit de Comisie este monitorizat periodic de Comitetul consultativ european pentru guvernanță statistică (CCEGS). Evaluarea CCEGS cu privire la punerea în aplicare a angajamentului este inclusă în raportul său anual prezentat Parlamentului European și Consiliului în conformitate cu Decizia nr. 235/2008/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*). CCEGS prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la punerea în aplicare a acestui angajament până la 9 iunie 2018.

(*) Decizia nr. 235/2008/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2008 de instituire a Comitetului consultativ european pentru guvernanță statistică (JO L 73, 15.3.2008, p. 17).".

7. Articolul 12 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) În legislația sectorială pot fi prevăzute și cerințe de calitate specifice, cum ar fi valorile-țintă și standardele minime pentru producerea statisticilor.

Pentru a asigura punerea uniformă în aplicare a criteriilor de calitate prevăzute la alineatul (1) în ceea ce privește datele reglementate de legislația sectorială din domenii statistice specifice, Comisia adoptă acte de punere în aplicare de stabilire a modalităților, structurii și periodicității rapoartelor de calitate reglementate de legislația sectorială. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 27 alineatul (2).

(3) Statele membre prezintă Comisiei (Eurostat) rapoarte privind calitatea datelor transmise, incluzând orice preocupare pe care o au cu privire la exactitatea datelor. Comisia (Eurostat) evaluează calitatea datelor transmise, pe baza unei analize adecvate, și întocmește și publică rapoarte și comunicări privind calitatea statisticilor europene.";

(b) se adaugă următoarele alineate:

„(4) Din motive de transparență, Comisia (Eurostat) publică, după caz, evaluarea sa privind calitatea contribuțiilor naționale la statisticile europene.

(5) Dacă legislația sectorială prevede amenzi în cazurile în care statele membre denaturează datele statistice, Comisia poate, în conformitate cu tratatele și legislația sectorială respectivă, să inițieze și să desfășoare anchete, dacă este necesar, inclusiv, după caz, inspecții la fața locului pentru a stabili dacă denaturarea în cauză a fost gravă și intenționată sau s-a datorat neglijenței grave."

8. La articolul 13, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Programul statistic european asigură cadrul de elaborare, producere și difuzare a statisticilor europene, stabilind principalele domenii și obiective ale acțiunilor avute în vedere pentru o perioadă care corespunde cadrului financiar multianual. Programul statistic european se adoptă de Parlamentul European și de Consiliu. Impactul și eficiența costurilor programului se evaluează cu ajutorul opiniilor exprimate de experți independenți."

9. La articolul 14, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Comisia poate, prin intermediul actelor de punere în aplicare, să decidă asupra unei acțiuni statistice directe temporare cu condiția ca:

(a) acțiunea să nu prevadă culegerea de date pe o perioadă de referință mai mare de trei ani;

(b) datele să fie deja disponibile sau accesibile în cadrul INS-urilor și altor autorități naționale responsabile sau să poată fi obținute direct, utilizând eșantioanele corespunzătoare pentru observarea populației statistice la nivelul Uniunii, în coordonare corespunzătoare cu INS-urile și cu alte autorități naționale; și

(c) Uniunea să acorde sprijin financiar INS-urilor și altor autorități naționale pentru a acoperi cheltuielile suplimentare suportate de acestea, în conformitate cu Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 27 alineatul (2).

(*) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) Nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, 26.10.2012, p. 1)."

10. Articolul 17 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 17

Programul anual de lucru

Comisia înaintează Comitetului SSE programul său anual de lucru până la 30 aprilie pentru anul următor.

La pregătirea fiecărui program anual de lucru, Comisia asigură stabilirea eficace a priorităților, inclusiv revizuirea, raportarea privind prioritățile statistice și alocarea resurselor financiare. Comisia ia în considerare în cea mai mare măsură posibilă observațiile Comitetului SSE. Fiecare program anual de lucru se bazează pe Programul statistic european și indică, în special:

(a) acțiunile pe care Comisia le consideră prioritare, ținând cont de nevoile Uniunii în materie de politici, de constrângerile financiare la nivel național și la nivelul Uniunii, și de sarcina de răspuns;

(b) inițiativele cu privire la reexaminarea priorităților, inclusiv a priorităților negative, și reducerea sarcinii impuse atât furnizorilor de date, cât și producătorilor de statistici; și

(c) procedurile și orice alte instrumente juridice pe care Comisia le are în vedere pentru punerea în aplicare a programului anual de lucru.".

11. Se introduce următorul articol:

„Articolul 17a

Utilizarea, integrarea și accesul la registrele administrative

(1) Pentru a reduce sarcina pentru respondenți, INS-urile, alte autorități naționale menționate la articolul 4 și Comisia (Eurostat) au dreptul de a accesa și utiliza, imediat și gratuit, toate registrele administrative și de a integra respectivele registre administrative în statistici, în măsura în care acest lucru este necesar pentru elaborarea, producerea și difuzarea de statistici europene, care sunt stabilite prin Programul statistic european în conformitate cu articolul 1.

(2) INS-urile și Comisia (Eurostat) sunt consultate și participă la proiectarea inițială, dezvoltarea ulterioară și întreruperea registrelor administrative realizate și întreținute de alte organisme, facilitând astfel utilizarea ulterioară a respectivelor registre în scopul producerii de statistici europene. INS-urile și Comisia (Eurostat) se implică în activitățile de standardizare privind registrele administrative care sunt relevante pentru producerea de statistici europene.

(3) Accesul și implicarea INS-urilor, a altor autorități naționale și a Comisiei (Eurostat) în conformitate cu alineatele (1) și (2) se limitează la registrele administrative din cadrul propriului sistem administrativ public.

(4) Registrele administrative puse de proprietarii lor la dispoziția INS-urilor, a altor autorități naționale și a Comisiei (Eurostat) pentru a fi utilizate pentru producerea de statistici europene sunt însoțite de metadatele relevante.

(5) INS-urile și proprietarii registrelor administrative stabilesc mecanismele de cooperare necesare."

12. La articolul 20 alineatul (4), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„INS-urile, alte autorități naționale și Comisia (Eurostat) iau toate măsurile necesare pentru a asigura alinierea principiilor și orientărilor privind protecția fizică și logică a datelor confidențiale. Comisia asigură această aliniere prin intermediul unor acte de punere în aplicare, fără a aduce completări la prezentul regulament. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 27 alineatul (2).”.

13. La articolul 23, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Comisia stabilește, prin intermediul actelor de punere în aplicare, modalitățile, normele și condițiile de acces la nivelul Uniunii. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 27 alineatul (2).”

14. Articolul 24 se elimină.

15. Articolul 26 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 26

Încălcarea confidențialității statistice

Statele membre și Comisia iau măsurile necesare pentru a preveni și sancționa orice încălcare a confidențialității statistice. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficiente, proporționale și disuasive.”

16. Articolul 27 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 27

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul SSE. Comitetul respectiv este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(*) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).”

Articolul 2

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 29 aprilie 2015.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

REGULAMENTUL (UE) 2015/760 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 29 aprilie 2015

privind fondurile europene de investiții pe termen lung

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ([2]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([3]),

întrucât:

(1) Finanțarea pe termen lung reprezintă un important instrument propice pentru înscrierea economiei europene pe calea creșterii inteligente, durabile și favorabile incluziunii, conform Strategiei Europa 2020, pentru o mai bună competitivitate și ocupare a forței de muncă și pentru construirea economiei de mâine în așa fel încât să fie mai puțin predispusă la riscuri sistemice și să fie mai rezistentă. Fondurile europene de investiții pe termen lung (ELTIF) oferă finanțare de lungă durată unei game diverse de proiecte de infrastructură, unor societăți neadmise la tranzacționare sau întreprinderi mici și mijlocii (IMM-uri) admise la tranzacționare care emit instrumente de capitaluri proprii și de datorie pentru care nu există un cumpărător ușor de identificat. Prin faptul că acordă finanțare unor astfel de proiecte, ELTIF contribuie la finanțarea economiei reale și la realizarea politicilor Uniunii.

(2) În ceea ce privește cererea, ELTIF pot oferi un flux constant de venituri administratorilor de pensii, societăților de asigurări, fundațiilor, autorităților locale și altor entități care se confruntă cu obligații regulate și repetate și care urmăresc obținerea unui randament pe termen lung în cadrul unor structuri bine reglementate. Deși oferă mai puțină lichiditate decât investițiile în valori mobiliare, ELTIF pot asigura un flux constant de venituri investitorilor individuali care se bazează pe fluxul de numerar regulat pe care îl poate produce un ELTIF. Totodată, ELTIF pot oferi investitorilor care nu beneficiază de un flux constant de venituri oportunități adecvate pentru aprecierea capitalului în timp.

(3) Este posibil ca finanțarea să fie insuficientă pentru proiecte cum ar fi infrastructura de transport, producerea sau distribuția de energie durabilă, infrastructura socială (locuințe sau spitale), introducerea de noi tehnologii și sisteme care reduc utilizarea de resurse și de energie sau dezvoltarea în continuare a IMM-urilor. După cum a arătat criza financiară, completarea finanțării bancare cu o varietate mai largă de surse de finanțare ce mobilizează mai bine piețele de capital ar putea contribui la rezolvarea deficitelor de finanțare. ELTIF pot îndeplini un rol esențial în acest sens și pot mobiliza capital atrăgând investitori din țări terțe.

(4) Scopul principal al prezentului regulament este impulsionarea investițiilor europene pe termen lung în economia reală. Investițiile pe termen lung în proiecte, întreprinderi și infrastructură în țări terțe pot, de asemenea, atrage capital pentru ELTIF, aducând astfel beneficii economiei europene. De aceea, astfel de investiții nu ar trebui împiedicate.

(5) În absența unui regulament care să stabilească norme privind ELTIF, la nivel național ar putea fi adoptate măsuri divergente, care sunt susceptibile să provoace denaturări ale concurenței cauzate de diferențele dintre măsurile de protecție a investițiilor. Cerințele naționale divergente în materie de structură a portofoliului, diversificare și active

([1]) JO C 67, 6.3.2014, p. 71.
([2]) JO C 126, 26.4.2014, p. 8.
([3]) Poziția Parlamentului European din 10 martie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 20 aprilie 2015.

eligibile, în special investițiile în mărfuri, creează obstacole în calea distribuirii transfrontaliere a fondurilor de investiții care se concentrează pe întreprinderi neadmise la tranzacționare și active reale deoarece investitorii nu pot compara cu ușurință diferitele propuneri de investiții care le sunt oferite. Cerințele naționale divergente conduc, de asemenea, la crearea unor niveluri diferite de protecție a investitorilor. Mai mult decât atât, existența unor cerințe naționale divergente referitoare la tehnicile de investiții, cum ar fi nivelurile autorizate de contractare de credite, utilizarea de instrumente financiare derivate, normele aplicabile vânzării în lipsă sau tranzacțiilor de finanțare cu titluri de valoare generează discrepanțe în ceea ce privește nivelul de protecție a investitorilor. În plus, cerințele naționale divergente privind răscumpărarea sau perioadele de deținere împiedică vânzarea transfrontalieră a fondurilor care investesc în active neadmise la tranzacționare. Agravând insecuritatea juridică, aceste divergențe pot submina încrederea investitorilor în momentul analizării investițiilor în astfel de fonduri și pot reduce posibilitățile de care investitorii dispun pentru a alege în mod eficace între diferite oportunități de investiții pe termen lung. În consecință, temeiul juridic adecvat pentru prezentul regulament este articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, astfel cum este interpretat în jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

(6) Sunt necesare norme uniforme pentru a se asigura că ELTIF prezintă un profil de produs coerent și stabil în întreaga Uniune. Mai precis, pentru a asigura buna funcționare a pieței interne și un nivel înalt de protecție a investitorilor, este necesar să se stabilească norme uniforme privind funcționarea ELTIF, în special privind structura portofoliului acestora și instrumentele de investiții pe care sunt autorizate să le utilizeze pentru a obține expunere la active pe termen lung, precum instrumente de capitaluri proprii sau de datorie emise de IMM-uri admise la tranzacționare și întreprinderi neadmise la tranzacționare, precum și la active reale. De asemenea, sunt necesare norme uniforme privind portofoliul unui ELTIF pentru a se asigura că ELTIF care au ca obiectiv generarea unui venit regulat mențin un portofoliu diversificat de active de investiții adecvate pentru menținerea unui flux de numerar regulat. ELTIF reprezintă un prim pas pe calea creării unei piețe interne integrate pentru mobilizarea de capital ce poate fi canalizat către investiții pe termen lung în economia europeană. Buna funcționare a pieței interne pentru investiții pe termen lung obligă Comisia să analizeze în continuare posibilele obstacole care ar putea împiedica mobilizarea de capital pe termen lung la nivel transfrontalier, inclusiv obstacolele generate de modul în care aceste investiții sunt tratate din punct de vedere fiscal.

(7) Este esențial să se asigure că normele privind funcționarea ELTIF, în special privind structura portofoliului acestora și instrumentele de investiții pe care sunt autorizate să le utilizeze, sunt direct aplicabile administratorilor ELTIF și, prin urmare, este necesar ca aceste noi norme să fie adoptate sub forma unui regulament. Se garantează astfel și condiții uniforme pentru utilizarea denumirii „ELTIF", evitându-se apariția unor cerințe naționale divergente. Administratorii ELTIF ar trebui să respecte aceleași norme în întreaga Uniune, pentru a spori încrederea investitorilor în ELTIF și pentru a asigura credibilitatea pe termen lung a denumirii „ELTIF". În același timp, prin adoptarea unor norme uniforme, se reduce complexitatea cerințelor de reglementare aplicabile ELTIF. Prin intermediul unor norme uniforme, se reduc și costurile suportate de administratori pentru a asigura conformitatea cu cerințe naționale divergente care reglementează fondurile ce investesc în întreprinderi admise și neadmise la tranzacționare și în categorii comparabile de active reale. Acest lucru este valabil în special pentru administratorii ELTIF care doresc să mobilizeze capitaluri la nivel transfrontalier. Adoptarea de norme uniforme contribuie totodată la eliminarea denaturării concurenței.

(8) Noile norme privind ELTIF sunt strâns legate de Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]), întrucât această directivă constituie cadrul juridic care reglementează administrarea și distribuirea fondurilor de investiții alternative (FIA) în Uniune. Prin definiție, ELTIF sunt acele FIA din UE care sunt administrate de către administratorii fondurilor de investiții alternative (AFIA) autorizați în conformitate cu Directiva 2011/61/UE.

(9) Deși Directiva 2011/61/UE prevede, de asemenea, un regim eșalonat aplicabil țărilor terțe care reglementează AFIA și FIA din afara UE, noile norme privind ELTIF au un domeniu de aplicare mai restrâns care evidențiază dimensiunea europeană a noului produs de investiții pe termen lung. În mod corespunzător, doar un FIA din UE, astfel cum este definit în Directiva 2011/61/UE, ar trebui să fie eligibil să devină un ELTIF și numai dacă este administrat de un AFIA din UE care a fost autorizat în conformitate cu Directiva 2011/61/UE.

(10) Noile norme aplicabile în cazul ELTIF ar trebui să se bazeze pe cadrul de reglementare existent stabilit prin Directiva 2011/61/UE și actele adoptate pentru punerea sa în aplicare. Prin urmare, normele privind produsul referitoare la ELTIF ar trebui aplicate în plus față de normele prevăzute în dreptul existent al Uniunii. În special, normele de administrare și de distribuire prevăzute de Directiva 2011/61/UE ar trebui să se aplice în cazul ELTIF. De asemenea, normele privind prestarea transfrontalieră de servicii și libertatea de stabilire prevăzute în Directiva 2011/61/UE ar trebui să se aplice în mod corespunzător activităților transfrontaliere ale ELTIF. Acestea ar trebui să fie completate de norme specifice de distribuire concepute pentru distribuirea transfrontalieră a ELTIF atât către investitorii de retail, cât și către investitorii profesionali de pe teritoriul Uniunii.

([1]) Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

(11) Ar trebui să se aplice norme uniforme în cazul tuturor FIA din UE care doresc să se distribuie ca ELTIF. FIA din UE care nu doresc să se distribuie ca ELTIF nu ar trebui obligate să respecte aceste norme, acceptând astfel să nu beneficieze de avantajele care decurg din această opțiune. Organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) și FIA din afara UE nu ar trebui să fie eligibile pentru a fi distribuite ca ELTIF.

(12) Pentru a asigura conformitatea ELTIF cu normele armonizate care reglementează activitatea acestor fonduri, este necesar să se prevadă ca autoritățile competente să autorizeze ELTIF. Procedurile armonizate de autorizare și supraveghere a AFIA în temeiul Directivei 2011/61/UE ar trebui, prin urmare, să fie completate cu o procedură specială de autorizare pentru ELTIF. Ar trebui stabilite proceduri pentru a asigura faptul că numai AFIA din UE autorizați în conformitate cu Directiva 2011/61/UE și capabili să gestioneze un ELTIF pot gestiona ELTIF. Ar trebui întreprinse toate măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că ELTIF vor fi în măsură să respecte normele armonizate care reglementează activitatea acestor fonduri. În cazul în care ELTIF este administrat la nivel intern și nu este numit un AFIA extern, ar trebui să se aplice o procedură de autorizare specifică.

(13) Având în vedere că FIA din UE pot lua diferite forme juridice care nu le înzestrează în mod necesar cu personalitate juridică, dispozițiile care impun ELTIF să ia măsuri ar trebui interpretate ca trimiteri la administratorul ELTIF în cazurile în care ELTIF se constituie ca un FIA din UE care nu este în măsură să acționeze direct deoarece nu dispune de personalitate juridică proprie.

(14) Pentru a garanta că ELTIF vizează investiții pe termen lung și contribuie la finanțarea unei creșteri durabile a economiei Uniunii, normele privind portofoliul ELTIF ar trebui să impună o identificare clară a categoriilor de active care să fie eligibile pentru investiții prin intermediul ELTIF și a condițiilor în care acestea ar trebui să fie eligibile. Un ELTIF ar trebui să investească cel puțin 70 % din capitalul său în active de investiții eligibile. Pentru a asigura integritatea ELTIF, este de dorit, de asemenea, să se interzică ca un ELTIF să se angajeze în anumite tranzacții financiare care ar putea pune în pericol strategia și obiectivele sale de investiții prin generarea unor riscuri diferite de cele care ar fi de așteptat pentru un fond care vizează investiții pe termen lung. În vederea asigurării unui accent clar pe investiții pe termen lung, care ar putea fi utile pentru investitorii individuali care nu cunosc strategiile de investiții mai puțin convenționale, unui ELTIF nu ar trebui să i se permită să investească în alte instrumente financiare derivate decât cele necesare în scopul acoperirii riscurilor inerente propriilor investiții. Având în vedere caracterul lichid al mărfurilor și instrumentele financiare derivate care conferă o expunere indirectă la acestea, investițiile în mărfuri nu necesită un angajament pe termen lung din partea investitorilor și, prin urmare, ar trebui excluse din activele de investiții eligibile. Respectivul raționament nu se aplică investițiilor în infrastructură sau în societăți legate de mărfuri sau a căror performanță este legată indirect de performanțele mărfurilor, precum fermele în cazul produselor agricole de bază sau centralele electrice în cazul produselor energetice.

(15) Definiția elementelor care constituie o investiție pe termen lung este cuprinzătoare. Activele de investiții eligibile sunt, în general, nelichide, necesită angajamente pentru o anumită perioadă de timp și au un profil economic pe termen lung. Activele de investiții eligibile sunt titluri de valoare netransferabile și, prin urmare, nu au acces la lichiditatea pieței secundare. Acestea necesită, adeseori, angajamente cu durată fixă care le restricționează perspectivele de comercializare. Cu toate acestea, deoarece IMM-urile admise la tranzacționare se pot confrunta cu probleme legate de lichidități și de accesul la piața secundară, acestea ar trebui de asemenea considerate a fi societăți de portofoliu eligibile. Ciclul economic al investiției urmărit de ELTIF este, în esență, pe termen lung, din cauza nivelului ridicat al angajamentelor de capital și a duratei de timp necesare pentru a produce venituri.

(16) Un ELTIF ar trebui să aibă dreptul de a investi în alte active decât activele de investiții eligibile, ceea ce ar putea fi necesar pentru a gestiona în mod eficient fluxul de numerar, dar numai atât timp cât această măsură este în conformitate cu strategia de investiții pe termen lung a ELTIF.

(17) Activele de investiții eligibile ar trebui înțelese ca incluzând participațiile, cum ar fi instrumentele de capitaluri proprii sau de cvasicapital, instrumentele de datorie în societăți de portofoliu eligibile și împrumuturile care le-au fost acordate. Aceste active cuprind, de asemenea, participațiile la alte fonduri care se axează pe active cum ar fi investițiile în întreprinderi neadmise la tranzacționare care emit instrumente de capitaluri proprii sau de datorie pentru care nu există întotdeauna un cumpărător ușor de identificat. Deținerile directe de active reale, cu excepția cazului în care acestea sunt securitizate, ar trebui să reprezinte, de asemenea, o categorie de active eligibile, cu condiția să asigure un flux previzibil de numerar, fie el periodic sau nu, în sensul că pot fi modelate și evaluate pe baza metodei de evaluare a fluxului de numerar actualizat. Aceste active ar putea include, de exemplu, elemente de infrastructură socială cu un randament previzibil, cum ar fi infrastructura energetică, de transport sau de comunicații, precum și educația, sănătatea, asistența socială sau instalații industriale. Pe de altă parte, active

precum operele de artă, manuscrisele, colecțiile de vin sau bijuteriile nu ar trebui să fie eligibile deoarece nu generează în condiții normale un flux previzibil de numerar.

(18) Activele de investiții eligibile ar trebui să includă active reale cu o valoare de peste 10 000 000 EUR care generează un beneficiu economic și social. Astfel de active cuprind infrastructura, proprietatea intelectuală, navele, echipamentele, instalațiile, aeronavele sau materialul rulant și bunurile imobile. Investițiile în imobile comerciale sau locative ar trebui permise în măsura în care au ca scop contribuția la creșterea economică inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii sau la politicile Uniunii din domeniul energetic, regional sau de coeziune. Investițiile în astfel de bunuri imobile ar trebui documentate în mod clar pentru a se demonstra angajamentul pe termen lung în astfel de bunuri. Prezentul regulament nu urmărește promovarea investițiilor de natură speculativă.

(19) Amploarea proiectelor de infrastructură înseamnă că acestea necesită infuzii substanțiale de capital care rămâne investit perioade lungi de timp. Printre aceste proiecte de infrastructură se numără construirea de infrastructuri publice cum ar fi școli, spitale sau închisori, infrastructuri sociale precum locuințele sociale, infrastructuri de transport precum drumuri, sisteme de tranzit în masă sau aeroporturi, infrastructuri energetice cum ar fi rețelele energetice, proiectele de adaptare la schimbările climatice și de reducere a efectelor acestora, centralele electrice sau conductele, infrastructuri de gospodărire a apelor, precum sistemele de alimentare cu apă, sistemele de canalizare sau de irigație, infrastructuri de comunicații cum ar fi rețelele, și infrastructuri de gestionare a deșeurilor, precum sistemele de reciclare sau de colectare.

(20) Instrumentele de cvasicapital ar trebui înțelese ca incluzând un tip de instrumente de finanțare, care reprezintă o combinație de capital propriu și datorii și a căror rentabilitate este asociată profitului sau pierderilor înregistrate de societatea de portofoliu eligibilă în cauză, iar rambursarea instrumentului în caz de neîndeplinire a obligațiilor de plată nu este garantată în totalitate. Astfel de instrumente includ o varietate de instrumente de finanțare, cum ar fi împrumuturi subordonate, participații tacite, împrumuturi participative, drepturi de participare la profit, obligațiuni convertibile și obligațiuni cu warante.

(21) Pentru a ține seama de practicile comerciale existente, unui ELTIF ar trebui să i se permită să cumpere acțiuni existente ale unei societăți de portofoliu eligibile de la acționarii existenți ai societății în cauză. În plus, în scopul de a asigura cele mai mari oportunități posibile pentru activitățile de strângere de fonduri, ar trebui să fie permise investițiile în alte ELTIF, în fonduri europene cu capital de risc (EuVECA), reglementate prin Regulamentul (UE) nr. 345/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), și în fonduri europene de antreprenoriat social (EuSEF), reglementate prin Regulamentul (UE) nr. 346/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]). Pentru a preveni o diluare a investițiilor în societăți de portofoliu eligibile, ELTIF ar trebui să fie autorizate să investească în alte ELTIF, EuVECA și EuSEF cu condiția ca acestea să nu fi investit ele însele mai mult de 10 % din capitalul lor în alte ELTIF.

(22) Utilizarea unor întreprinderi financiare poate fi necesară în scopul de a reuni și de a organiza contribuțiile primite de la diferiți investitori, inclusiv investițiile cu caracter public, în proiectele de infrastructură. ELTIF ar trebui, prin urmare, să fie autorizate să investească în active de investiții eligibile prin intermediul unor întreprinderi financiare, atât timp cât aceste întreprinderi sunt dedicate finanțării unor proiecte pe termen lung și dezvoltării IMM-urilor.

(23) Întreprinderile neadmise la tranzacționare se pot confrunta cu dificultăți în ceea ce privește accesul la piețele de capital și finanțarea în continuare a creșterii și extinderii. Finanțarea privată prin participații la capital sau împrumuturi sunt modalități tipice de a mobiliza fonduri. Deoarece aceste instrumente sunt prin natura lor investiții pe termen lung, au nevoie de „capital inactiv (pe termen lung)" („patient capital") care poate fi furnizat de ELTIF. Totodată, IMM-urile admise la tranzacționare se confruntă adesea cu obstacole semnificative în ceea ce privește obținerea de finanțare pe termen lung, iar ELTIF pot constitui o valoroasă sursă alternativă de finanțare.

(24) În înțelesul prezentului regulament, categoriile de active pe termen lung ar trebui să cuprindă întreprinderi neadmise la tranzacționare care emit instrumente de capitaluri proprii sau de datorie pentru care nu ar exista un cumpărător ușor de identificat, precum și întreprinderi admise la tranzacționare cu capitalizare maximă de 500 000 000 EUR.

(25) În cazul în care administratorul unui ELTIF deține o participație într-o societate de portofoliu, există riscul ca administratorul să își pună interesele proprii deasupra intereselor investitorilor în ELTIF. Pentru a se evita astfel de conflicte de interese și pentru a asigura buna guvernanță corporativă, ELTIF ar trebui să investească numai în active care nu au legătură cu administratorul ELTIF, exceptând situația în care ELTIF investește în unități sau acțiuni ale altor ELTIF, EuVECA sau EuSEF care sunt administrate de administratorul ELTIF.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 345/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind fondurile europene cu capital de risc (JO L 115, 25.4.2013, p. 1).

([2]) Regulamentul (UE) nr. 346/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind fondurile europene de antreprenoriat social (JO L 115, 25.4.2013, p. 18).

(26) Pentru a permite administratorilor ELTIF un anumit grad de flexibilitate în ceea ce privește investițiile fondurilor lor, investirea în alte active decât investițiile pe termen lung ar trebui să fie permisă până la un plafon maxim de 30 % din capitalul ELTIF.

(27) Pentru a limita asumarea de riscuri de către ELTIF, este esențial să se reducă riscul de contraparte prin impunerea unor cerințe clare de diversificare a portofoliului ELTIF. Toate instrumentele financiare derivate extrabursiere (OTC) ar trebui să intre sub incidența Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

(28) Pentru a împiedica exercitarea influenței semnificative pe care un ELTIF care investește o are asupra conducerii unui alt ELTIF sau a unui organism emitent, este necesar să se evite ca un ELTIF să se concentreze excesiv în aceeași investiție.

(29) Pentru a permite administratorilor ELTIF să mobilizeze capitaluri suplimentare pe parcursul duratei de funcționare a fondului, ar trebui ca aceștia să fie autorizați să împrumute numerar până la o limită de 30 % din valoarea capitalului ELTIF. Astfel ar trebui să se ofere o rentabilitate suplimentară investitorilor. Pentru a elimina riscul unor neconcordanțe de monedă, ELTIF ar trebui să se împrumute doar în moneda în care administratorul ELTIF estimează să achiziționeze activul respectiv. Pentru a răspunde preocupărilor legate de activitățile desfășurate prin intermediul sistemului bancar paralel, numerarul împrumutat de ELTIF nu ar trebui utilizat pentru acordarea de împrumuturi societăților de portofoliu eligibile.

(30) Din cauza caracterului pe termen lung și nelichid al investițiilor unui ELTIF, administratorul ELTIF ar trebui să aibă timp suficient să aplice limitele de investiții. Timpul necesar pentru a pune în aplicare aceste limite ar trebui să țină seama de particularitățile și caracteristicile investițiilor, dar nu ar trebui să depășească cinci ani de la data autorizării ca ELTIF sau jumătate din durata de funcționare a ELTIF, în funcție de care durată este mai scurtă.

(31) Din cauza profilului portofoliului și axării pe categorii de active pe termen lung, ELTIF sunt concepute să canalizeze economiile private către economia europeană. ELTIF sunt concepute și ca un vehicul investițional prin care grupul Banca Europeană de Investiții (BEI) își poate canaliza finanțarea destinată infrastructurii europene sau IMM-urilor. În temeiul prezentului regulament, ELTIF sunt structurate ca un vehicul investițional comun care concordă cu axarea grupului BEI pe activități ce favorizează dezvoltarea echilibrată și constantă a unei piețe interne a investițiilor pe termen lung în interesul Uniunii. Întrucât se axează pe categorii de active pe termen lung, ELTIF își pot îndeplini rolul preconizat de instrument prioritar în realizarea Planului de investiții pentru Europa prevăzut în comunicarea Comisiei din 26 noiembrie 2014.

(32) Comisia ar trebui să acorde întâietate și să își eficientizeze procesele prin care ELTIF pot solicita finanțare din partea BEI. Comisia ar trebui prin urmare să eficientizeze procedura de emitere a avizelor sau a contribuțiilor privind orice cerere a ELTIF de finanțare din partea BEI.

(33) Mai mult, statele membre, precum și autoritățile regionale și locale ar putea beneficia de pe urma informării potențialilor investitori și a publicului cu privire la ELTIF.

(34) Deși ELTIF nu este obligat să ofere drepturi de răscumpărare înainte de încheierea duratei sale de funcționare, nimic nu ar trebui să împiedice un ELTIF să solicite admiterea unităților sau a acțiunilor sale pe o piață reglementată sau într-un sistem multilateral de tranzacționare, oferind astfel investitorilor ocazia să își vândă unitățile sau acțiunile înainte de încheierea duratei de funcționare a ELTIF. Regulile sau actele constitutive al unui ELTIF nu ar trebui să împiedice admiterea unităților sau a acțiunilor ELTIF la tranzacționare pe o piață reglementată sau în cadrul unui sistem multilateral de tranzacționare și nu ar trebui să împiedice investitorii să își transfere în mod liber unitățile sau acțiunile către părți terțe care doresc să achiziționeze unitățile sau acțiunile respective. Prin aceasta se urmărește promovarea piețelor secundare ca un loc important în care investitorii individuali pot cumpăra și vinde unități sau acțiuni ale ELTIF.

(35) Deși investitorii individuali pot fi interesați să investească într-un ELTIF, caracterul nelichid al majorității investițiilor în proiecte pe termen lung împiedică ELTIF să le permită răscumpărări periodice investitorilor săi. Angajamentul pe care investitorul individual și-l asumă în cazul unei investiții în astfel de active este, prin natura sa, valabil pentru toată durata investiției. Prin urmare, un ELTIF ar trebui să fie structurat în principiu astfel încât să nu ofere răscumpărări periodice înainte de încheierea duratei de funcționare a ELTIF.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

(36) Pentru a atrage investitori, în special investitori individuali, care ar putea să nu dorească să-și blocheze capitalul pe perioade îndelungate de timp, ELTIF ar trebui să poată oferi investitorilor lor, în anumite condiții, dreptul de răscumpărare anticipată. Prin urmare, administratorul ELTIF ar trebui să aibă capacitatea discreționară de a decide constituirea ELTIF cu sau fără drepturi de răscumpărare, în funcție de strategia de investiții a ELTIF. Atunci când se stabilește un regim de drepturi de răscumpărare, aceste drepturi și principalele lor caracteristici ar trebui clar prestabilite și prevăzute în regulile sau actele constitutive ale ELTIF.

(37) Pentru ca investitorii să își răscumpere efectiv unitățile sau acțiunile la sfârșitul duratei de funcționare a ELTIF, administratorul ELTIF ar trebui să înceapă să vândă portofoliul de active al ELTIF în timp util pentru a asigura obținerea unei valori adecvate. La stabilirea unui calendar de retragere ordonată a investițiilor, administratorul ELTIF ar trebui să ia în considerare diferitele profiluri de scadență ale investițiilor și perioada de timp necesară pentru a găsi un cumpărător pentru activele în care ELTIF este investit. Întrucât menținerea limitelor de investiții în timpul acestei perioade de lichidare nu este practică, acestea ar trebui să înceteze să se aplice în momentul în care începe perioada de lichidare.

(38) Pentru a lărgi accesul investitorilor individuali la ELTIF, un OPCVM poate investi în unități sau acțiuni emise de un ELTIF în măsura în care unitățile sau acțiunile ELTIF respectiv sunt eligibile în temeiul Directivei 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]).

(39) ELTIF ar trebui să aibă posibilitatea să-și reducă capitalul în mod proporțional în cazul în care își cesionează unul dintre active, în special în cazul unei investiții în infrastructură.

(40) Activele neadmise la tranzacționare în care a investit un ELTIF pot fi admise ulterior pe o piață reglementată în cursul duratei de funcționare a fondului. În cazul în care se întâmplă acest lucru, activele pot încălca cerința de a nu fi admis la tranzacționare prevăzută de prezentul regulament. Pentru a le permite administratorilor ELTIF să își retragă investiția într-un astfel de activ care nu ar mai fi eligibil în mod ordonat, activele ar putea continua să fie luate în considerare la calculul limitei de 70 % de active de investiții eligibile pentru o perioadă de până la trei ani.

(41) Având în vedere caracteristicile specifice ale ELTIF, precum și investitorii de retail și investitorii profesionali vizați, este important să fie instituite cerințe solide legate de transparență care să fie capabile să permită investitorilor potențiali să ia o hotărâre în cunoștință de cauză și să fie pe deplin conștienți de riscurile implicate. În plus față de respectarea cerințelor de transparență prevăzute în Directiva 2011/61/UE, ELTIF ar trebui să publice un prospect care să conțină toate informațiile prevăzute a fi prezentate de către organismele de plasament colectiv de tip închis în conformitate cu Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([2]) și cu Regulamentul (CE) nr. 809/2004 al Comisiei ([3]). Pentru distribuirea unui ELTIF către investitorii individuali, ar trebui să existe obligația de a publica un document privind informațiile-cheie, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1286/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]). În plus, orice document de distribuire ar trebui să atragă atenția, în mod explicit, asupra profilului de risc al ELTIF.

(42) ELTIF pot fi atractive pentru investitori, cum ar fi autoritățile locale, bisericile, organizațiile de caritate și fundațiile, care ar trebui să poată cere să fie tratați ca niște clienți profesionali în situațiile în care îndeplinesc condițiile stabilite în secțiunea II din anexa II la Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([5]).

(43) Întrucât ELTIF vizează nu numai investitorii profesionali, dar și investitorii individuali din Uniune, este necesar ca anumite cerințe suplimentare să fie adăugate cerințelor de distribuire deja prevăzute de Directiva 2011/61/UE pentru a se asigura un grad adecvat de protecție a investitorilor individuali. În mod corespunzător, ar trebui să

([1]) Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

([2]) Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau pentru admiterea valorilor mobiliare la tranzacționare și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 345, 31.12.2003, p. 64).

([3]) Regulamentul (CE) nr. 809/2004 al Comisiei din 29 aprilie 2004 de punere în aplicare a Directivei 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește informațiile conținute în prospecte, structura prospectelor, includerea de informații prin trimiteri, publicarea prospectelor și difuzarea comunicatelor cu caracter publicitar (JO L 149, 30.4.2004, p. 1).

([4]) Regulamentul (UE) nr. 1286/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 noiembrie 2014 privind documentele conținând informații esențiale referitoare la produsele de investiții individuale structurate și bazate pe asigurări (PRIIP) (JO L 352, 9.12.2014, p. 1).

([5]) Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

existe mijloacele necesare pentru realizarea subscrierilor, pentru efectuarea plăților către deținătorii de unități sau de acțiuni, pentru răscumpărarea sau rambursarea unităților sau acțiunilor, precum și pentru transmiterea informațiilor pe care ELTIF și administratorii ELTIF sunt obligați să le furnizeze. În plus, pentru a se asigura că investitorii individuali nu sunt dezavantajați comparativ cu investitorii profesionali, ar trebui instituite anumite măsuri de protecție atunci când ELTIF sunt distribuite către investitorii individuali. În cazul în care distribuirea sau plasarea ELTIF către investitori individuali este făcută prin intermediul unui distribuitor, acesta ar trebui să respecte cerințele relevante din Directiva 2014/65/UE și din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

(44) Administratorul ELTIF sau distribuitorul ar trebui să obțină toate informațiile necesare privind cunoștințele și experiența investitorului individual, situația sa financiară, apetitul pentru risc, obiectivele de investiții și perioada de timp preconizată pentru a determina dacă ELTIF este potrivit pentru a fi distribuit investitorului individual respectiv, ținând seama, printre altele, de durata de funcționare și de strategia de investiții planificată a ELTIF. De asemenea, în cazul în care durata de funcționare a unui ELTIF oferit sau plasat investitorilor individuali depășește 10 ani, administratorul ELTIF sau distribuitorul ar trebui să menționeze clar, în scris, că acest produs ar putea să nu fie potrivit pentru investitorii individuali care nu își pot permite o investiție pe un termen atât de lung și cu caracter nelichid.

(45) Atunci când un ELTIF este distribuit investitorilor individuali, depozitarul ELTIF ar trebui să respecte dispozițiile Directivei 2009/65/CE în ceea ce privește entitățile eligibile pentru rolul de depozitar, regula de „nelichidare a pasivelor" și reutilizarea activelor.

(46) Pentru a întări protecția investitorilor individuali, prezentul regulament prevede în plus că, în cazul investitorilor individuali al căror portofoliu nu depășește 500 000 EUR și conține depozite de numerar și instrumente financiare, cu excepția instrumentelor financiare care au fost depuse ca garanție, administratorul ELTIF sau orice distribuitor ar trebui să se asigure, după ce a efectuat un test de adecvare și a oferit recomandări corespunzătoare privind investițiile, că investitorul individual nu investește în ELTIF o sumă totală mai mare de 10 % din portofoliul investitorului, iar suma inițială investită în unul sau mai multe ELTIF să nu fie mai mică de 10 000 EUR.

(47) În circumstanțe excepționale prevăzute în regulile sau actele constitutive ale unui ELTIF, durata de viață a ELTIF ar putea fi extinsă sau redusă pentru a asigura o mai mare flexibilitate, în situația în care, spre exemplu, un proiect este finalizat mai devreme sau mai târziu decât fusese preconizat, pentru alinierea cu strategia sa de investiții pe termen lung.

(48) Autoritatea competentă a ELTIF ar trebui să verifice în mod continuu dacă un ELTIF respectă prezentul regulament. Întrucât autorităților competente li s-au conferit deja competențe sporite în temeiul Directivei 2011/61/UE, este necesar ca aceste competențe să fie extinse ținând cont de prezentul regulament.

(49) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe) (ESMA), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]), ar trebui să aibă posibilitatea de a exercita toate competențele care i-au fost conferite în temeiul Directivei 2011/61/UE în ceea ce privește prezentul regulament și ar trebui să i se pună la dispoziție toate resursele necesare în acest scop, în special resurse umane.

(50) ESMA ar trebui să aibă un rol central în aplicarea normelor privind ELTIF, asigurând aplicarea consecventă a normelor Uniunii de către autoritățile naționale competente. În calitate de organism cu înaltă specializare privind valorile mobiliare și piețele de valori mobiliare, este eficient și oportun să se încredințeze ESMA sarcina de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare care nu implică opțiuni de politici și de a le înainta Comisiei. Aceste standarde tehnice de reglementare ar trebui să privească circumstanțele în care utilizarea instrumentelor financiare derivate este destinată exclusiv acoperirii riscurilor inerente investițiilor, circumstanțele în care durata de funcționare a unui ELTIF va fi suficient de lungă pentru a acoperi ciclul de viață al fiecăruia dintre activele sale individuale, caracteristicile calendarului privind cedarea ordonată a activelor aparținând ELTIF, definițiile și metodologiile de calcul pentru costurile suportate de investitori, prezentarea publicării costurilor, precum și caracteristicile structurilor care urmează să fie înființate de către ELTIF în fiecare stat membru în care intenționează să distribuie unități sau acțiuni.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 173, 12.6.2014, p. 84).

([2]) Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

(51) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului [1] și Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului [2] ar trebui să fie pe deplin aplicabile schimbului, transmiterii și prelucrării datelor cu caracter personal în scopul prezentului regulament.

(52) Deoarece obiectivele prezentului regulament, și anume asigurarea unor cerințe uniforme privind investițiile și condițiile de operare pentru ELTIF în întreaga Uniune, ținând seama pe deplin de necesitatea de a găsi un echilibru între siguranța și fiabilitatea ELTIF, pe de o parte, și funcționarea eficientă a pieței de finanțare pe termen lung și costurile suportate de diversele părți interesate, pe de altă parte, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre dar, având în vedere amploarea și efectele acestora, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.

(53) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute, în special, de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, mai ales protecția consumatorilor, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la căi de atac și la un proces echitabil, protecția datelor cu caracter personal, precum și accesul la servicii de interes economic general. Prezentul regulament urmează să fie aplicat în conformitate cu aceste drepturi și principii,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiectul și obiectivul

(1) Prezentul regulament prevede norme uniforme privind autorizarea, politicile de investiții și condițiile de funcționare a fondurilor de investiții alternative ale UE (FIA din UE) sau a compartimentelor FIA ale UE distribuite în Uniune ca fonduri europene de investiții pe termen lung (ELTIF).

(2) Obiectivul prezentului regulament este acela de a mobiliza și de a direcționa capital către investițiile europene pe termen lung în economia reală, în concordanță cu obiectivul Uniunii privind creșterea inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii.

(3) Statele membre nu impun nicio cerință suplimentară în domeniul reglementat de prezentul regulament.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „capital” înseamnă totalul aporturilor de capital și al capitalului angajat nevărsat, calculat pe baza sumelor investibile după deducerea tuturor comisioanelor, taxelor și cheltuielilor care sunt suportate direct sau indirect de investitori;

2. „investitor profesional” înseamnă un investitor care este considerat a fi un client profesional, sau care poate fi tratat, la cerere, drept client profesional în conformitate cu anexa II la Directiva 2014/65/UE;

3. „investitor de retail” înseamnă un investitor care nu este un investitor profesional;

4. „capital propriu” înseamnă participații în capitalul unei societăți de portofoliu eligibile, reprezentate prin acțiuni sau alte forme de participație în capitalul societății de portofoliu eligibile, emise de aceasta către investitorii săi;

[1] Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

[2] Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

5. „cvasicapital" înseamnă orice tip de instrumente de finanțare a căror rentabilitate este corelată cu profitul sau cu pierderile înregistrate de societatea de portofoliu eligibilă și a căror rambursare în caz de neîndeplinire a obligațiilor de plată nu este garantată în totalitate;

6. „activ real" înseamnă un activ care posedă valoare în virtutea conținutului și a proprietăților sale și poate asigura un randament, inclusiv infrastructura și alte active care generează beneficii economice sau sociale, cum ar fi educația, consilierea, cercetarea și dezvoltarea, precum și inclusiv imobilele comerciale sau locative numai dacă fac parte integrantă dintr-un proiect de investiții pe termen lung sau reprezintă un element subsidiar al acestuia, proiectul respectiv contribuind la obiectivul Uniunii de creștere economică inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii;

7. „întreprindere financiară" înseamnă oricare dintre următoarele entități:

   (a) o instituție de credit, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]);

   (b) o firmă de investiții, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2014/65/UE;

   (c) o întreprindere de asigurări, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 1 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([2]);

   (d) un holding financiar, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 20 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

   (e) un holding cu activitate mixtă, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 22 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

   (f) o societate de administrare, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE;

   (g) un AFIA, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/61/UE;

8. „FIA din UE" înseamnă FIA din UE astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (k) din Directiva 2011/61/UE;

9. „AFIA din UE" înseamnă AFIA din UE astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (l) din Directiva 2011/61/UE;

10. „autoritate competentă a ELTIF" înseamnă autoritatea competentă pentru FIA din UE, în înțelesul articolului 4 alineatul (1) litera (h) din Directiva 2011/61/UE;

11. „stat membru de origine al ELTIF" înseamnă statul membru în care este autorizat ELTIF;

12. „administrator al ELTIF" înseamnă un AFIA din UE autorizat care a fost aprobat să administreze un ELTIF sau un ELTIF administrat intern în cazul în care forma juridică a ELTIF respectiv permite administrarea internă și nu a fost numit un AFIA extern;

13. „autoritatea competentă a administratorului ELTIF" înseamnă autoritatea competentă din statul membru de origine al AFIA, în înțelesul articolului 4 alineatul (1) litera (q) din Directiva 2011/61/UE;

14. „dare cu împrumut de titluri de valoare" și „luare cu împrumut de titluri de valoare" înseamnă orice tranzacție prin care o parte la tranzacție transferă titluri de valoare, debitorul angajându-se să restituie titluri de valoare echivalente la o dată ulterioară sau la cererea entității care le transferă, tranzacția respectivă fiind considerată o dare cu împrumut de titluri de valoare pentru partea la tranzacție care transferă titlurile de valoare și luare cu împrumut de titluri de valoare pentru partea la tranzacție căreia acestea îi sunt transferate;

15. „tranzacție de răscumpărare" înseamnă o tranzacție de răscumpărare astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 83 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

16. „instrument financiar" înseamnă un instrument financiar astfel cum este specificat în secțiunea C din anexa I la Directiva 2014/65/UE;

17. „vânzare în lipsă" înseamnă o activitate astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 236/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]);

18. „piață reglementată" înseamnă o piață reglementată astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE;

19. „sistem multilateral de tranzacționare" înseamnă un sistem multilateral de tranzacționare astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 22 din Directiva 2014/65/UE.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

([2]) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

([3]) Regulamentul (UE) nr. 236/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 martie 2012 privind vânzarea în lipsă și anumite aspecte ale swapurilor pe riscul de credit (JO L 86, 24.3.2012, p. 1).

Articolul 3

Autorizare și registrul central public

(1) Un ELTIF poate fi distribuit în Uniune numai dacă a fost autorizat în conformitate cu prezentul regulament. Autorizația ca ELTIF este valabilă în toate statele membre.

(2) Doar FIA din UE sunt eligibile să solicite și să primească o autorizație ca ELTIF.

(3) Autoritățile competente ale ELTIF informează trimestrial ESMA cu privire la autorizațiile acordate sau retrase în temeiul prezentului regulament.

ESMA ține un registru central public în care sunt identificate toate ELTIF autorizate în temeiul prezentului regulament, administratorul ELTIF și autoritatea competentă a ELTIF. Registrul este accesibil în format electronic.

Articolul 4

Denumirea și interdicția transformării

(1) Denumirea de „ELTIF" sau de „fond european de investiții pe termen lung" în legătură cu un organism de plasament colectiv sau cu unitățile sau acțiunile pe care le emite poate utilizată numai dacă organismul de plasament colectiv respectiv a fost autorizat în conformitate cu prezentul regulament.

(2) Este interzisă transformarea ELTIF în organisme de plasament colectiv care nu intră sub incidența prezentului regulament.

Articolul 5

Cererea de autorizare ca ELTIF

(1) Cererea de autorizare ca ELTIF se depune la autoritatea competentă a ELTIF.

Cererea de autorizare ca ELTIF include următoarele:

(a) regulile sau actele constitutive al fondului;

(b) informații privind identitatea administratorului propus al ELTIF, istoricul și experiența sa prezentă și trecută în materie de administrare de fonduri;

(c) informații privind identitatea depozitarului;

(d) descrierea informațiilor ce urmează a fi puse la dispoziția investitorilor, inclusiv descrierea mecanismelor prevăzute pentru soluționarea reclamațiilor din partea investitorilor de retail.

Autoritatea competentă a ELTIF poate solicita clarificări și informații cu privire la documentația și la informațiile furnizate în temeiul celui de-al doilea paragraf.

(2) Doar un AFIA din UE autorizat în temeiul Directivei 2011/61/UE poate solicita autorității competente a ELTIF aprobarea de a administra un ELTIF pentru care o cerere de autorizare este depusă în conformitate cu alineatul (1). În cazul în care autoritatea competentă a ELTIF este totodată și autoritatea competentă a AFIA din UE, această cerere de aprobare face trimitere la documentația depusă în vederea autorizării în temeiul Directivei 2011/61/UE.

Cererea de aprobare a administrării unui ELTIF include următoarele:

(a) acordul scris încheiat cu depozitarul;

(b) informații referitoare la modalitățile de delegare cu privire la administrarea portofoliului și a riscurilor și la administrarea ELTIF;

(c) informații cu privire la strategiile de investiții, profilul de risc și alte caracteristici ale FIA pe care AFIA din UE este autorizat să le administreze.

Autoritatea competentă a ELTIF poate cere autorității competente a AFIA din UE clarificări și informații referitoare la documentația menționată la al doilea paragraf sau o atestare a faptului că ELTIF face sau nu obiectul autorizației acordate AFIA din UE de a administra FIA. Autoritatea competentă a AFIA din UE furnizează un răspuns în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care a primit cererea transmisă de autoritatea competentă a ELTIF.

(3) Solicitanții sunt informați, în termen de două luni de la data depunerii unei cereri complete, dacă a fost acordată autorizația ca ELTIF, inclusiv aprobarea pentru AFIA din UE de a administra ELTIF.

(4) Orice modificare ulterioară a documentelor menționate la alineatele (1) și (2) este notificată imediat autorității competente a ELTIF.

(5) Prin derogare de la alineatele (1) și (2), un FIA din UE a cărui formă juridică permite administrarea internă și al cărui organ de conducere decide să nu numească un AFIA extern depune concomitent o cerere de autorizare ca ELTIF în temeiul prezentului regulament și o cerere de autorizare ca AFIA în temeiul Directivei 2011/61/UE.

Fără a aduce atingere articolului 7 din Directiva 2011/61/UE, cererea de autorizare ca ELTIF administrat intern conține următoarele:

(a) regulile sau actele constitutive ale fondului;

(b) descrierea informațiilor ce urmează a fi puse la dispoziția investitorilor, inclusiv descrierea mecanismelor prevăzute pentru soluționarea reclamațiilor din partea investitorilor individuali.

Prin derogare de la alineatul (3), FIA din UE administrat intern este informat, în termen de trei luni de la data depunerii unei cereri complete, dacă a fost sau nu acordată autorizația ca ELTIF.

Articolul 6

Condiții de acordare a autorizației ca ELTIF

(1) Un FIA din UE este autorizat ca ELTIF numai dacă autoritatea sa competentă:

(a) este convinsă că FIA din UE este în măsură să îndeplinească toate cerințele prevăzute de prezentul regulament;

(b) a aprobat cererea unui AFIA din UE autorizat în conformitate cu Directiva 2011/61/UE să gestioneze ELTIF, precum și regulile sau actele constitutive ale fondului și alegerea depozitarului.

(2) În cazul în care FIA din UE depune o cerere în temeiul articolului 5 alineatul (5) din prezentul regulament, autoritatea competentă autorizează FIA din UE numai dacă este convinsă că FIA din UE îndeplinește atât cerințele prezentului regulament, cât și cele ale Directive 2011/61/UE în ceea ce privește autorizarea unui AFIA din UE.

(3) Autoritatea competentă a ELTIF poate refuza să aprobe cererea AFIA din UE de a administra ELTIF numai în cazul în care AFIA din UE:

(a) nu îndeplinește cerințele prevăzute de prezentul regulament;

(b) nu îndeplinește cerințele prevăzute de Directiva 2011/61/UE;

(c) nu a primit din partea autorității sale competente autorizația de a administra FIA care urmăresc strategii de investiții de tipul celor care fac obiectul prezentului regulament; sau

(d) nu a prezentat documentația menționată la articolul 5 alineatul (2) sau orice clarificare sau informație solicitată la alineatul respectiv.

Înainte de a refuza aprobarea unei cereri, autoritatea competentă a ELTIF consultă autoritatea competentă a AFIA din UE.

(4) Autoritatea competentă a ELTIF nu acordă autorizația ca ELTIF pentru FIA din UE care a depus o cerere de autorizare, dacă acesta nu are dreptul de a-și distribui unitățile sau acțiunile în statul său membru de origine.

(5) Autoritatea competentă a ELTIF informează FIA din UE cu privire la motivul refuzului de acordare a autorizației ca ELTIF.

(6) Cererea care a fost respinsă în temeiul prezentului capitol nu poate fi depusă din nou la autoritățile competente din alte state membre.

(7) Autorizarea ca ELTIF nu este supusă cerinței ca ELTIF să fie administrat de un AFIA din UE autorizat în statul membru de origine al ELTIF sau ca AFIA din UE să exercite sau să delege orice fel de activități în statul membru de origine al ELTIF.

Articolul 7

Norme aplicabile și răspundere

(1) ELTIF respectă în orice moment dispozițiile prezentului regulament.

(2) ELTIF și administratorul ELTIF respectă în orice moment Directiva 2011/61/UE.

(3) Administratorul ELTIF răspunde pentru asigurarea respectării prezentului regulament și, de asemenea, răspunde în conformitate cu Directiva 2011/61/UE pentru orice încălcare a prezentului regulament. Administratorul ELTIF răspunde și pentru pierderile sau daunele care rezultă din nerespectarea prezentului regulament.

CAPITOLUL II

OBLIGAȚII REFERITOARE LA POLITICILE DE INVESTIȚII ALE ELTIF

SECȚIUNEA 1

Norme generale și active eligibile

Articolul 8

Compartimente de investiții

În cazul în care un ELTIF cuprinde mai multe compartimente de investiții, în sensul prezentului capitol fiecare compartiment de investiții este considerat a fi un ELTIF distinct.

Articolul 9

Investiții eligibile

(1) În conformitate cu obiectivele menționate la articolul 1 alineatul (2), un ELTIF trebuie să investească numai în următoarele categorii de active și numai în condițiile specificate în prezentul regulament:

(a) active de investiții eligibile;

(b) active menționate la articolul 50 alineatul (1) din Directiva 2009/65/CE.

(2) Un ELTIF nu desfășoară niciuna dintre următoarele activități:

(a) vânzarea în lipsă de active;

(b) expunerea directă sau indirectă la mărfuri, inclusiv prin instrumente financiare derivate, certificate care le reprezintă, indici bazați pe acestea sau orice alt mijloc sau instrument care ar permite o expunere pe acestea;

(c) încheierea de tranzacții de dare și luare cu împrumut de titluri de valoare, de tranzacții de răscumpărare sau orice alte acorduri care au un efect economic echivalent și ar prezenta riscuri similare dacă prin aceasta sunt afectate mai mult de 10 % din activele ELTIF;

(d) utilizarea de instrumente financiare derivate, cu excepția cazului în care utilizarea acestor instrumente este destinată exclusiv acoperirii riscurilor inerente altor investiții ale ELTIF.

(3) În vederea aplicării coerente a prezentului articol, ESMA inițiază o consultare publică în urma căreia elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice criteriile de stabilire a condițiilor în care utilizarea de instrumente financiare derivate servește exclusiv acoperirii riscurilor inerente investițiilor menționate la alineatul (2) litera (d).

Până la 9 septembrie 2015, ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 10

Active eligibile de investiții

Un activ menționat la articolul 9 alineatul (1) litera (a) este eligibil pentru investiții din partea unui ELTIF numai în cazul în care se încadrează în una dintre următoarele categorii:

(a) instrumente de capital propriu sau de cvasicapital care au fost:

(i) emise de o societate de portofoliu eligibilă și achiziționate de ELTIF de la societatea de portofoliu eligibilă sau de la o terță parte prin intermediul pieței secundare;

(ii) emise de o societate de portofoliu eligibilă în schimbul unui instrument de capital propriu sau de cvasicapital dobândit anterior de către ELTIF de la societatea de portofoliu eligibilă sau de la o terță parte prin intermediul pieței secundare;

(iii) emise de o întreprindere în raport cu care societatea de portofoliu eligibilă este o filială la care întreprinderea deține o participație majoritară, în schimbul unui instrument de capital propriu sau de cvasicapital dobândit în conformitate cu punctele (i) sau (ii) de către ELTIF de la societatea de portofoliu eligibilă sau de la o terță parte prin intermediul pieței secundare;

(b) titluri de creanță emise de o societate de portofoliu eligibilă;

(c) împrumuturi acordate de ELTIF unei societăți de portofoliu eligibile a căror maturitate nu este mai lungă decât durata de viață a ELTIF;

(d) unități sau acțiuni ale unuia sau mai multor alte ELTIF, EuVECA și EuSEF, cu condiția ca aceste ELTIF, EuVECA și EuSEF să nu fi investit ele însele mai mult de 10 % din capitalul propriu în ELTIF;

(e) active reale deținute în mod direct sau indirect printr-o societate de administrare de portofoliu calificată, cu o valoare de cel puțin 10 000 000 EUR sau o sumă echivalentă exprimată în moneda în care au fost efectuate cheltuielile respective la momentul efectuării acestora.

Articolul 11

Societatea de portofoliu eligibilă

(1) O societate de portofoliu eligibilă menționată la articolul 10 este o societate de portofoliu, alta decât un organism de plasament colectiv, care îndeplinește următoarele cerințe:

(a) nu este o întreprindere financiară;

(b) este o întreprindere care:

(i) nu este admisă la tranzacționare pe o piață reglementată sau în cadrul unui sistem multilateral de tranzacționare; sau

(ii) este admisă la tranzacționare pe o piață reglementată sau în cadrul unui sistem multilateral de tranzacționare și în același timp are o capitalizare pe piață de maximum 500 000 000 EUR;

(c) este stabilită într-un stat membru sau într-o țară terță, cu condiția ca acea țară terță:

(i) să nu fie o țară cu risc ridicat sau o jurisdicție necooperantă identificate de Grupul de Acțiune Financiară Internațională;

(ii) să fi semnat un acord cu statul membru de origine al administratorului ELTIF și cu toate celelalte state membre în care se intenționează distribuirea unităților sau a acțiunilor ELTIF pentru a se garanta faptul că țara terță respectă în totalitate dispozițiile articolului 26 din Modelul OCDE de convenție fiscală privind venitul și capitalul și garantează un schimb eficace de informații în materie fiscală, inclusiv privind eventuale acorduri fiscale multilaterale.

(2) Prin derogare de la alineatul (1) litera (a) din prezentul articol, o societate de portofoliu eligibilă poate fi o întreprindere financiară care finanțează exclusiv societățile de portofoliu eligibile menționate la alineatul (1) din prezentul articol sau activele reale menționate la articolul 10 litera (e).

Articolul 12

Conflictul de interese

Un ELTIF nu poate să investească într-un activ de investiții eligibil la care administratorul ELTIF are sau a dobândit un interes direct sau indirect altfel decât prin deținerea de unități sau de acțiuni la ELTIF-ul, EuSEF-ul sau EuVECA-ul pe care îl administrează.

SECȚIUNEA 2

Dispoziții privind politicile de investiții

Articolul 13

Structura portofoliului și diversificarea acestuia

(1) ELTIF investește cel puțin 70 % din capitalul său în active eligibile de investiții.

(2) ELTIF nu poate investi mai mult de:

(a) 10 % din capitalul său în instrumente emise de o singură societate de portofoliu eligibilă sau în împrumuturi acordate unei astfel de societăți;

(b) 10 % din capitalul său direct sau indirect într-un singur activ real;

(c) 10 % din capitalul său în unități sau acțiuni ale unui singur ELTIF, EuVECA sau EuSEF;

(d) 5 % din capitalul său în activele menționate la articolul 9 alineatul (1) litera (b), în cazul în care aceste active au fost emise de un singur organism, oricare ar fi acesta.

(3) Valoarea cumulată a unităților sau a acțiunilor ELTIF, EuVECA și EuSEF în portofoliul unui ELTIF nu trebuie să depășească 20 % din valoarea capitalului său.

(4) Expunerea globală a ELTIF la riscul de contraparte în cazul tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate extrabursiere sau al contractelor repo sau reverse repo nu depășește 5 % din valoarea capitalul ELTIF.

(5) Prin derogare de la alineatul (2) literele (a) și (b), ELTIF pot mări la 20 % limita de 10 % menționată la literele respective, cu condiția ca valoarea totală a activelor deținute de ELTIF în diferite societăți de portofoliu eligibile și în diferite active reale în care investește mai mult de 10 % din capitalul său să nu depășească 40 % din valoarea capitalului ELTIF.

(6) Prin derogare de la alineatul (2) litera (d), un ELTIF poate majora limita de 5 % menționată până la maximum 25 % atunci când obligațiunile sunt emise de către o instituție de credit care își are sediul social într-un stat membru și care prin lege fac obiectul unei supravegheri publice speciale destinate protejării deținătorilor de obligațiuni. În special, sumele derivate din emisiunea acestor obligațiuni trebuie investite, conform legii, în active care, pe toată durata de valabilitate a obligațiunilor, pot acoperi creanțele rezultate din obligațiuni și care, în caz de incapacitate de plată a emitentului, vor fi utilizate cu prioritate pentru a rambursa principalul și a plăti dobânzile acumulate.

(7) Societățile grupate în scopul consolidării conturilor, astfel cum se prevede în Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]) sau în conformitate cu standardele contabile internaționale recunoscute, sunt considerate ca fiind o singură societate de portofoliu eligibilă sau ca o singură entitate în scopul calculării limitelor menționate la alineatele (1)-(6).

Articolul 14

Redresarea pozițiilor de investiții

În situația în care ELTIF încalcă cerințele în materie de diversificare prevăzute la articolul 13 alineatele (2)-(6), iar administratorul ELTIF nu deține niciun control asupra încălcării, administratorul ELTIF ia măsurile care se impun, într-un termen adecvat, pentru a redresa poziția, ținând cont în mod corespunzător de interesele investitorilor ELTIF.

Articolul 15

Concentrare

(1) Un ELTIF nu poate achiziționa mai mult de 25 % din unitățile sau acțiunile unui singur ELTIF, EuVECA sau EuSEF.

(2) Limitele de concentrare prevăzute la articolul 56 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE se aplică investițiilor în activele menționate la articolul 9 alineatul (1) litera (b) din prezentul regulament.

([1]) Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

Articolul 16

Împrumuturi de numerar

(1) ELTIF poate lua cu împrumut numerar cu condiția ca un astfel de împrumut să îndeplinească toate condițiile următoare:

(a) să nu reprezinte mai mult de 30 % din valoarea capitalului ELTIF;

(b) să aibă drept scop investirea în active de investiții eligibile, cu excepția împrumuturilor menționate la articolul 10 litera (c), cu condiția ca deținerile de către ELTIF de numerar sau echivalent numerar să nu fie suficiente pentru efectuarea respectivei investiții;

(c) să fie contractat în aceeași monedă ca și activele care urmează să fie cumpărate cu numerarul împrumutat;

(d) să nu aibă o maturitate mai lungă decât durata de viață a ELTIF;

(e) să greveze active care nu reprezintă mai mult de 30 % din valoarea capitalului ELTIF.

(2) Administratorul ELTIF specifică în prospectul ELTIF dacă intenționează să ia cu împrumut numerar în cadrul strategiei sale de investiții.

Articolul 17

Aplicarea normelor în materie de structură și de diversificare a portofoliului

(1) Limitele de investiții stabilite la articolul 13 alineatul (1):

(a) se aplică până la data specificată în regulile sau actele constitutive ale ELTIF;

(b) încetează să se mai aplice din momentul în care ELTIF începe să vândă active în scopul răscumpărării unităților sau acțiunilor investitorilor după încheierea duratei de funcționare a ELTIF;

(c) sunt suspendate temporar în cazul în care ELTIF colectează capital suplimentar sau își reduce capitalul existent, în măsura în care o astfel de suspendare nu depășește 12 luni.

Data menționată la litera (a) din primul paragraf ia în considerare particularitățile și caracteristicile activelor în care urmează să investească ELTIF și nu intervine mai târziu de cinci ani de la data autorizării ca ELTIF sau mai târziu de jumătate din durata de viață a ELTIF stabilită în conformitate cu articolul 18 alineatul (3), în funcție de data care survine mai devreme. În circumstanțe excepționale, autoritatea competentă a ELTIF poate aproba, o prelungire a acestui termen cu cel mult încă un an, cu condiția prezentării unui plan de investiții motivat în mod corespunzător.

(2) În cazul în care un activ pe termen lung în care ELTIF a investit este emis de către o societate de portofoliu eligibilă care nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 11 alineatul (1) litera (b), activul pe termen lung poate continua să fie luat în considerare în vederea calculării limitei de investiții menționate la articolul 13 alineatul (1) pentru o perioadă de maximum trei ani de la data la care societatea de portofoliu eligibilă nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 11 alineatul (1) litera (b).

CAPITOLUL III

RĂSCUMPĂRAREA, TRANZACȚIONAREA ȘI EMITEREA DE UNITĂȚI SAU ACȚIUNI ALE ELTIF ȘI DISTRIBUIREA VENITURILOR ȘI A CAPITALULUI

Articolul 18

Politica de răscumpărare și durata de funcționare a ELTIF

(1) Investitorii într-un ELTIF nu pot cere răscumpărarea unităților sau a acțiunilor lor înainte de încheierea duratei de funcționare a ELTIF. Răscumpărarea este posibilă din ziua următoare datei încheierii duratei de funcționare a ELTIF.

Regulile sau actele constitutive al ELTIF trebuie să indice clar o dată specifică pentru încheierea duratei de funcționare a ELTIF, putând prevedea, de asemenea, dreptul de a prelungi temporar durata de viață a ELTIF și condițiile în care se poate exercita dreptul respectiv.

În regulile sau actele constitutive ale ELTIF, precum și în prezentarea informațiilor către investitori se stabilesc procedurile de răscumpărare a unităților sau acțiunilor și de cesiune a activelor și se precizează clar că răscumpărarea de către investitori începe în ziua următoare datei încheierii duratei de funcționare a ELTIF.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), regulile sau actele constitutive ale ELTIF pot prevedea posibilitatea răscumpărărilor înainte de încheierea duratei de funcționare a ELTIF, cu îndeplinirea tuturor condițiilor următoare:

(a) răscumpărările nu se acordă înainte de data specificată la articolul 17 alineatul (1) litera (a);

(b) la momentul autorizării și pe întreaga durată de viață a ELTIF, administratorul ELTIF poate demonstra autorităților competente că există un sistem adecvat de management al lichidității și proceduri efective de monitorizare a riscului de lichiditate al ELTIF, compatibile cu strategia de investiții pe termen lung a ELTIF și cu politica de răscumpărare propusă;

(c) administratorul ELTIF stabilește o politică de răscumpărare precisă, care indică clar perioadele de timp în care investitorii pot cere răscumpărări;

(d) politica de răscumpărare a ELTIF asigură că suma totală a răscumpărărilor în decursul oricărei perioade de timp date se limitează la procentul din activele ELTIF menționate la articolul 9 alineatul (1) litera (b). Acest procent se aliniază la strategia de management al lichidității și de investiții publicată de administratorul ELTIF;

(e) politica de răscumpărare a ELTIF garantează că investitorii sunt tratați în mod corect și că răscumpărările sunt acordate pe baza unui sistem pro rata dacă suma totală a cererilor de răscumpărare dintr-o anumită perioadă depășește procentajul menționat la litera (d) de la prezentul alineat.

(3) Durata de viață a ELTIF este compatibilă cu caracterul pe termen lung al ELTIF și este suficient de lungă încât să acopere ciclul de viață al fiecăruia dintre activele ELTIF, măsurat în conformitate cu profilul de nelichiditate și cu ciclul de viață economică al activului, precum și cu obiectivul de investiții pe termen lung declarat al ELTIF.

(4) Investitorii pot solicita lichidarea ELTIF în cazul în care nu au primit un răspuns la cererile lor de răscumpărare adresate în conformitate cu politica ELTIF în materie de răscumpărare în termen de un an de la data la care au fost formulate.

(5) Investitorii pot opta întotdeauna pentru răscumpărarea în numerar.

(6) Răscumpărarea în natură a activelor ELTIF este posibilă numai în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) regulile sau actele constitutive ale ELTIF prevăd această posibilitate, cu condiția ca toți investitorii să fie tratați în mod echitabil;

(b) investitorul solicită în scris ca răscumpărarea să se facă din activele ELTIF;

(c) nu există norme specifice care să limiteze transferul activelor în cauză.

(7) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în care se indică situațiile în care durata de viață a ELTIF este considerată suficient de lungă ca să acopere ciclul de viață al fiecăruia dintre activele ELTIF, astfel cum este menționat la alineatul (3).

Până la 9 septembrie 2015, ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 19

Piața secundară

(1) Regulile sau actele constitutive ale ELTIF nu împiedică admiterea la tranzacționare a unităților sau a acțiunilor ELTIF pe o piață reglementată sau în cadrul unui sistem multilateral de tranzacționare.

(2) Regulile sau actele constitutive ale ELTIF nu împiedică investitorii să își transfere în mod liber unitățile sau acțiunile unor părți terțe, altele decât administratorul ELTIF.

(3) ELTIF publică în rapoartele sale periodice valoarea de piață a unităților sau acțiunilor sale admise la tranzacționare, împreună cu valoarea activului net pe unitate sau acțiune.

(4) În cazul în care valoarea unui activ suferă o modificare substanțială, administratorul ELTIF comunică această informație investitorilor în rapoartele sale periodice.

Articolul 20

Emiterea de noi unități sau acțiuni

(1) ELTIF poate oferi noi emisiuni de unități sau de acțiuni, în conformitate cu regulile sau actele sale constitutive.

(2) ELTIF nu emite noi unități sau acțiuni la un preț situat sub valoarea netă a activelor sale fără să fi oferit în prealabil la acel preț unitățile sau acțiunile respective investitorilor existenți în ELTIF.

Articolul 21

Cesiunea activelor ELTIF

(1) ELTIF adoptă un calendar detaliat pentru cesiunea ordonată a activelor sale, astfel încât să asigure răscumpărarea unităților și acțiunilor investitorilor la încheierea duratei de funcționare a ELTIF și face cunoscut acest lucru autorității competente a ELTIF cu cel puțin un an înainte de data la care se încheie durata de funcționare a ELTIF.

(2) Calendarul menționat la alineatul (1) include:

(a) o evaluare a pieței pentru potențialii cumpărători;

(b) o evaluare și o comparare a prețurilor potențiale de vânzare;

(c) o evaluare a activelor care urmează să facă obiectul cesiunii;

(d) un calendar de cesionare.

(3) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în care precizează criteriile care urmează să fie utilizate pentru evaluările de la litera (a) și pentru evaluarea de la alineatul (2) litera (c).

Până la 9 septembrie 2015, ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 22

Distribuirea veniturilor și a capitalului

(1) Un ELTIF poate distribui în mod regulat investitorilor veniturile generate de activele din portofoliul său. Aceste venituri cuprind:

(a) venituri generate în mod regulat de active;

(b) aprecierea de capital realizată după cesionarea unui activ.

(2) Veniturile nu se distribuie dacă sunt necesare pentru angajamentele viitoare ale ELTIF.

(3) Un ELTIF își poate reduce capitalul în mod proporțional în cazul cesionării unui activ înainte de încheierea duratei de viață a ELTIF, cu condiția ca cesionarea să fie considerată de administratorul ELTIF, după o examinare atentă, ca fiind în interesul investitorilor.

(4) Regulile sau actele constitutive ale ELTIF specifică politica de distribuire pe care ELTIF o va aplica pe durata sa de funcționare.

CAPITOLUL IV

CERINȚE ÎN MATERIE DE TRANSPARENȚĂ

Articolul 23

Transparență

(1) Unitățile sau acțiunile unui ELTIF nu pot fi distribuite în Uniune fără publicarea prealabilă a unui prospect.

Unitățile sau acțiunile unui ELTIF nu sunt distribuite către investitorii de retail din Uniune fără publicarea prealabilă a unui document cu informații-cheie, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1286/2014.

(2) Prospectul conține toate informațiile necesare pentru ca investitorii să poată evalua în deplină cunoștință de cauză investiția care le este propusă și, în special, riscurile pe care aceasta le implică.

(3) Prospectul trebuie să conțină cel puțin următoarele:

(a) o declarație în care să se indice modul în care obiectivele de investiții ale ELTIF și strategia de realizare a acestor obiective permit calificarea fondului drept fond pe termen lung;

(b) informațiile care trebuie comunicate de organismele de plasament colectiv de tip închis în conformitate cu Directiva 2003/71/CE și cu Regulamentul (CE) nr. 809/2004;

(c) informațiile care trebuie comunicate investitorilor în temeiul articolului 23 din Directiva 2011/61/UE, în cazul în care aceste informații nu fac deja obiectul literei (b) din prezentul alineat;

(d) indicarea cât mai clară a categoriilor de active în care ELTIF este autorizat să investească;

(e) indicarea cât mai clară a jurisdicțiilor în care ELTIF este autorizat să investească;

(f) orice alte informații considerate de autoritățile competente ca fiind relevante în sensul alineatului (2).

(4) Prospectul și orice alte documente de distribuire informează în mod vizibil investitorii cu privire la natura nelichidă a ELTIF.

În special, prospectul și orice alte documente de distribuire trebuie:

(a) să informeze investitorii cu privire la faptul că investițiile ELTIF sunt investiții pe termen lung;

(b) să informeze investitorii cu privire la încheierea duratei de funcționare a ELTIF, precum și în legătură cu opțiunea de a prelungi durata de funcționare a ELTIF, dacă este cazul, și condițiile aferente acesteia;

(c) să precizeze dacă se intenționează ca ELTIF să fie distribuit către investitorii de retail;

(d) să explice drepturile investitorilor de a-și răscumpăra investițiile în conformitate cu articolul 18 și cu regulile sau actele constitutive ale ELTIF;

(e) să precizeze frecvența și eșalonarea distribuirii veniturilor, în cazul în care există, către investitori, pe durata de funcționare a ELTIF;

(f) să sfătuiască investitorii să investească doar un procent mic din portofoliul lor global de investiții într-un ELTIF;

(g) să descrie politica de acoperire a riscului a ELTIF, inclusiv prin menționarea clară a faptului că instrumentele financiare derivate pot fi utilizate numai în scopul acoperirii riscurilor inerente altor investiții ale ELTIF, și prin indicarea impactului posibil al utilizării instrumentelor financiare derivate asupra profilului de risc al ELTIF;

(h) să informeze investitorii în legătură cu riscurile aferente investițiilor în active reale, inclusiv infrastructură;

(i) să informeze regulat investitorii, cel puțin o dată pe an, în legătură cu jurisdicțiile în care a investit ELTIF.

(5) Pe lângă informațiile solicitate în temeiul articolului 22 din Directiva 2011/61/UE, raportul anual al ELTIF cuprinde următoarele elemente:

(a) o situație a fluxurilor de numerar;

(b) informații privind orice participare la instrumente care implică fonduri bugetare ale Uniunii;

(c) informații privind valoarea societăților de portofoliu eligibile individuale și valoarea altor active în care a investit ELTIF, inclusiv valoarea instrumentelor financiare derivate utilizate;

(d) informații privind jurisdicțiile în care sunt localizate activele ELTIF.

(6) La cererea unui investitor de retail, administratorul ELTIF furnizează informații suplimentare privind limitele cantitative care se aplică gestionării riscurilor la ELTIF, metodele alese în acest scop și evoluția recentă a principalelor riscuri și randamentele categoriilor de active.

Articolul 24

Cerințe suplimentare ale prospectului

(1) ELTIF trimite prospectul și toate modificările aduse acestuia, precum și raportul anual, autorităților competente pentru ELTIF. La cerere, ELTIF furnizează documentația respectivă autorității competente pentru administratorul ELTIF. ELTIF furnizează documentația respectivă în termenul specificat de autoritățile competente respective.

(2) Regulile sau actele constitutive ale unui ELTIF fac parte integrantă din prospect și se anexează la acesta.

Nu este obligatoriu ca documentele menționate la primul paragraf să fie anexate prospectului, atunci când investitorul este informat că, la cererea sa, aceste documente îi vor fi trimise sau că va fi informat despre locul în care va putea să le consulte în fiecare stat membru în care sunt distribuite unitățile sau acțiunile.

(3) În prospect se precizează modul în care raportul anual este pus la dispoziția investitorilor. Prospectul prevede ca un exemplar tipărit al raportului anual să fie furnizat investitorilor de retail la cerere și gratuit.

(4) Prospectul și cel mai recent raport anual publicat se furnizează investitorilor, la cerere și în mod gratuit.

Prospectul poate fi furnizat pe suport durabil sau prin intermediul unei pagini de internet. Un exemplar tipărit se furnizează investitorilor de retail la cerere și în mod gratuit.

(5) Elementele esențiale ale prospectului sunt permanent actualizate.

Articolul 25

Furnizarea de informații privind costurile

(1) Prospectul trebuie să informeze investitorii în mod cât mai vizibil cu privire la nivelul diferitelor costuri suportate direct sau indirect de către investitor. Diferitele costuri sunt grupate conform următoarelor rubrici:

(a) costurile de constituire a ELTIF;

(b) costurile legate de achiziționarea de active;

(c) costurile de administrare și bonusurile de performanță;

(d) costurile de distribuție;

(e) alte costuri, inclusiv costurile administrative, de reglementare, de depozitare, de custodie, de servicii profesionale și de audit.

(2) Prospectul trebuie să prezinte raportul global dintre costuri și capitalul ELTIF.

(3) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza definițiile comune, metodologiile de calcul și formatele de prezentare a costurilor menționate la alineatul (1) și raportul global menționat la alineatul (2).

Atunci când elaborează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare, ESMA ia în considerare standardele tehnice de reglementare menționate la articolul 8 alineatul (5) literele (a) și (c) din Regulamentul (UE) nr. 1286/2014.

Până la 9 septembrie 2015, ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

CAPITOLUL V

DISTRIBUIREA UNITĂȚILOR SAU A ACȚIUNILOR ELTIF

Articolul 26

Structurile puse la dispoziția investitorilor

(1) Administratorul unui ELTIF ale cărui unități sau acțiuni se intenționează să fie distribuite către investitori de retail înființează, în fiecare stat membru în care intenționează să distribuie astfel de unități sau acțiuni, structuri disponibile pentru efectuarea de subscrieri, pentru efectuarea de plăți către deținătorii de unități sau de acțiuni, pentru răscumpărarea sau rambursarea unităților sau a acțiunilor, precum și pentru punerea la dispoziție a informațiilor pe care ELTIF și administratorul ELTIF sunt obligați să le furnizeze.

(2) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica tipurile și caracteristicile structurilor menționate la alineatul (1), infrastructura tehnică și conținutul sarcinilor acestora în raport cu investitorii de retail.

Până la 9 septembrie 2015, ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 27

Procesul de evaluare internă în cazul ELTIF distribuite către investitori de retail

(1) Administratorul unui ELTIF ale cărui unități sau acțiuni se intenționează să fie distribuite unor investitori de retail elaborează și aplică un proces intern specific de evaluare a ELTIF înainte de distribuirea sau repartizarea acestuia către investitori de retail.

(2) În cadrul procesului intern menționat la alineatul (1), administratorul ELTIF evaluează dacă ELTIF îndeplinește condițiile pentru distribuirea către investitori de retail, ținând cont cel puțin de:

(a) durata de funcționare a ELTIF; și

(b) strategia de investiții urmărită de ELTIF.

(3) Administratorul ELTIF pune la dispoziția oricărui distribuitor toate informațiile corespunzătoare privind ELTIF distribuit către investitori de retail, inclusiv toate informațiile referitoare la durata sa de funcționare și strategia de investiții, precum și în legătură cu procesul de evaluare internă și jurisdicțiile în care ELTIF poate investi.

Articolul 28

Cerințe specifice privind distribuirea ELTIF către investitori de retail

(1) Atunci când oferă sau plasează unități sau acțiuni ale unui ELTIF către investitori de retail, administratorul ELTIF obține informațiile necesare în legătură cu:

(a) cunoștințele și experiența investitorului de retail în domeniul de investiții vizat de ELTIF;

(b) situația financiară a investitorului de retail, inclusiv capacitatea sa de a suporta pierderi;

(c) obiectivele de investiții ale investitorului de retail, inclusiv orizontul de timp avut în vedere de acesta.

Pe baza informațiilor obținute în temeiul primului paragraf, administratorul ELTIF recomandă ELTIF numai dacă este potrivit pentru investitorul de retail respectiv.

(2) În cazul în care durata de funcționare a unui ELTIF oferit sau plasat unui investitor de retail depășește 10 ani, administratorul ELTIF sau distribuitorul emite în scris un avertisment clar că produsul ELTIF ar putea să nu fie potrivit pentru investitorii de retail care nu sunt în măsură să își asume un astfel de angajament pe termen lung și nelichid.

Articolul 29

Dispoziții specifice în legătură cu depozitarul unui ELTIF distribuit către investitori de retail

(1) Prin derogare de la articolul 21 alineatul (3) din Directiva 2011/61/UE, depozitarul unui ELTIF distribuit către investitori de retail este o entitate de tipul celei menționate la articolul 23 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE.

(2) Prin derogare de la articolul 21 alineatul (13) al doilea paragraf și articolul 21 alineatul (14) din Directiva 2011/61/UE, depozitarul unui ELTIF distribuit către investitori de retail nu poate fi exonerat de răspundere în cazul pierderii unor instrumente financiare deținute în custodie de o terță parte.

(3) Răspunderea depozitarului menționată la articolul 21 alineatul (12) din Directiva 2011/61/UE nu poate fi înlăturată sau limitată printr-un acord în cazul în care ELTIF este distribuit către investitori de retail.

(4) Orice acord care contravine alineatului (3) este nul.

(5) Activele păstrate în custodie de către depozitarul unui ELTIF nu pot fi reutilizate pe cont propriu de către depozitar sau de către oricare parte terță căreia i s-a delegat funcția de custodie. Reutilizarea include orice tranzacție care implică active păstrate în custodie, inclusiv, dar fără a se limita la acestea, transferuri, gajări, vânzări și împrumuturi.

Activele păstrate în custodie de către depozitarul unui ELTIF pot fi reutilizate numai dacă:

(a) reutilizarea activelor este executată în numele ELTIF-ului;

(b) depozitarul execută instrucțiunile date de administratorul ELTIF în numele ELTIF;

(c) reutilizarea se face în beneficiul ELTIF și în interesul deținătorilor de unități sau de acțiuni; și

(d) tranzacția este acoperită de garanții de înaltă calitate și lichide primite de ELTIF în cadrul unui acord de transfer de proprietate.

Valoarea de piață a garanțiilor menționate la litera (d) din al doilea paragraf trebuie să se ridice în orice moment la cel puțin valoarea de piață a activelor reutilizate, plus o primă.

Articolul 30

Cerințe suplimentare privind distribuirea ELTIF către investitori de retail

(1) Unitățile sau acțiunile unui ELTIF pot fi distribuite către investitori de retail cu condiția ca administratorul sau distribuitorul ELTIF să ofere investitorilor de retail consultanță adecvată în domeniul investițiilor.

(2) Administratorul unui ELTIF poate să ofere sau să plaseze unități sau acțiuni ale ELTIF direct către investitori de retail, numai dacă administratorul ELTIF este autorizat să presteze serviciile menționate la articolul 6 alineatul (4) litera (a) și litera (b) punctul (i) din Directiva 2011/61/UE și numai după ce respectivul administrator a efectuat testul de adecvare menționat la articolul 28 alineatul (1) din prezentul regulament.

(3) În cazul în care portofoliul de instrumente financiare al unui potențial investitor de retail nu depășește 500 000 EUR, administratorul ELTIF sau orice distribuitor, după ce a efectuat testul de adecvare menționat la articolul 28 alineatul (1) și a oferit consultanță corespunzătoare în domeniul investițiilor, se asigură, pe baza informațiilor transmise de potențialul investitor de retail, că potențialul investitor de retail nu investește în ELTIF-uri o sumă totală care depășește 10 % din portofoliul de instrumente financiare al respectivului investitor, și că suma minimă inițială investită în unul sau mai multe ELTIF-uri este 10 000 EUR.

Potențialul investitor de retail are responsabilitatea de a furniza administratorului ELTIF sau distribuitorului informații exacte cu privire la portofoliul său de instrumente financiare și investițiile sale în ELTIF-uri, astfel cum este menționat la primul paragraf.

În sensul prezentului alineat, se înțelege că în portofoliul de instrumente financiare sunt incluse depozitele în numerar și instrumentele financiare, dar sunt excluse orice instrumente financiare depuse ca garanție.

(4) Regulile sau actele constitutive ale unui ELTIF distribuit către investitori de retail trebuie să prevadă că toți investitorii beneficiază de tratament egal și că nu se acordă tratament preferențial sau beneficii economice specifice unor investitori individuali sau grupuri de investitori.

(5) Forma juridică a unui ELTIF distribuit către investitori de retail nu atrage o răspundere suplimentară pentru investitorul de retail și nu presupune angajamente suplimentare în numele unui astfel de investitor, în afară de capitalul angajat inițial.

(6) Pe durata perioadei de subscriere și cel puțin două săptămâni de la data subscrierii de unități sau de acțiuni ale ELTIF, investitorii de retail pot să își anuleze subscrierea și să își recupereze banii, fără nicio penalitate.

(7) Administratorul unui ELTIF distribuit către investitorii de retail stabilește proceduri și mecanisme adecvate pentru soluționarea reclamațiilor adresate de investitorii de retail, care le permit acestora să depună reclamații în limba oficială sau una din limbile oficiale ale statului membru al acestora.

Articolul 31

Distribuirea unităților sau a acțiunilor ELTIF

(1) Administratorul unui ELTIF poate să distribuie unități sau acțiuni ale respectivului ELTIF investitorilor profesionali și investitorilor de retail din statul său membru de origine cu condiția notificării în conformitate cu articolul 31 din Directiva 2011/61/UE.

(2) Administratorul unui ELTIF poate să distribuie acțiuni sau unități ale respectivului ELTIF investitorilor profesionali și investitorilor de retail din alte state membre decât statul membru de origine al administratorului ELTIF cu condiția notificării în conformitate cu articolul 32 din Directiva 2011/61/UE.

(3) Administratorul ELTIF precizează autorităților competente, cu privire la fiecare ELTIF pe care îl administrează, dacă intenționează sau nu să distribuie ELTIF către investitori de retail.

(4) Pe lângă documentația și informațiile necesare în temeiul articolelor 31 și 32 din Directiva 2011/61/UE, administratorul ELTIF furnizează autorităților competente următoarele:

(a) prospectul ELTIF;

(b) documentul cu informații cheie al ELTIF, în cazul distribuirii către investitori de retail; și

(c) informații privind structurile prevăzute la articolul 26.

(5) Competențele și prerogativele autorităților competente conferite în temeiul articolelor 31 și 32 din Directiva 2011/61/UE se interpretează ca fiind aplicabile și distribuirii ELTIF către investitori de retail, și ca incluzând cerințele suplimentare prevăzute de prezentul regulament.

(6) În plus față de prerogativele prevăzute în articolul 31 alineatul (3) primul paragraf din Directiva 2011/61/UE, autoritatea competentă a statului membru de origine a administratorului ELTIF are și atribuția de a împiedica distribuirea unui ELTIF în cazul în care administratorul ELTIF nu respectă sau nu intenționează să respecte prezentul regulament.

(7) În plus față de prerogativele prevăzute în articolul 32 alineatul (3) primul paragraf din Directiva 2011/61/UE, autoritatea competentă a statului membru de origine a administratorului ELTIF are și atribuția de a refuza transmiterea unui dosar complet de notificare autorităților competente ale statului membru în care se intenționează distribuirea ELTIF în cazul în care administratorul ELTIF nu respectă prezentul regulament.

CAPITOLUL VI

SUPRAVEGHEREA

Articolul 32

Supravegherea exercitată de autoritățile competente

(1) Autoritățile competente supraveghează în mod continuu respectarea prezentului regulament.

(2) Autoritatea competentă a ELTIF are responsabilitatea de a supraveghea respectarea normelor stabilite în capitolele II, III și IV.

(3) Autoritatea competentă a ELTIF are responsabilitatea de a supraveghea respectarea obligațiilor prevăzute în regulile sau actele constitutive ale ELTIF, precum și a obligațiilor prevăzute în prospect, care trebuie să fie conforme cu prezentul regulament.

(4) Autoritatea competentă a administratorului ELTIF are responsabilitatea de a supraveghea caracterul adecvat al structurii și al organizării administratorului ELTIF, astfel încât administratorul ELTIF să fie în măsură să respecte obligațiile și normele legate de constituirea și funcționarea tuturor ELTIF pe care le administrează.

Autoritatea competentă a administratorului ELTIF are responsabilitatea de a supraveghea respectarea de către administratorul ELTIF a prezentului regulament.

(5) Autoritățile competente monitorizează organismele de plasament colectiv care sunt stabilite sau care sunt distribuite pe teritoriile lor, pentru a se asigura că acestea nu folosesc denumirea „ELTIF” sau nu sugerează că sunt ELTIF decât dacă sunt autorizate conform prezentului regulament și îl respectă.

Articolul 33

Prerogativele autorităților competente

(1) Autoritățile competente dețin toate prerogativele de supraveghere și de investigare necesare pentru exercitarea atribuțiilor lor în conformitate cu prezentul regulament.

(2) Prerogativele conferite autorităților competente în conformitate cu Directiva 2011/61/UE, inclusiv cele referitoare la sancțiuni, sunt exercitate, de asemenea, în ceea ce privește prezentul regulament.

(3) Autoritatea competentă a ELTIF interzice utilizarea denumirii „ELTIF” sau „fond european de investiții pe termen lung” în cazul în care administratorul ELTIF nu mai respectă prezentul regulament.

Articolul 34

Prerogativele și competențele ESMA

(1) ESMA deține prerogativele necesare pentru a îndeplini sarcinile care îi sunt conferite de prezentul regulament.

(2) Prerogativele ESMA în conformitate cu Directiva 2011/61/UE sunt exercitate, de asemenea, cu privire la prezentul regulament și în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001.

(3) În sensul Regulamentului (UE) nr. 1095/2010, prezentul regulament este înțeles ca orice alt act juridic cu caracter obligatoriu al Uniunii care conferă sarcini ESMA astfel cum este menționat la articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 35

Cooperarea între autoritățile competente

(1) Autoritatea competentă a ELTIF și autoritatea competentă a administratorului ELTIF, în cazul în care sunt diferite, cooperează și își transmit reciproc informații în scopul îndeplinirii sarcinilor care le revin în temeiul prezentului regulament.

(2) Autoritățile competente cooperează între ele în conformitate cu Directiva 2011/61/UE.

(3) Autoritățile competente și ESMA cooperează în scopul îndeplinirii sarcinilor care le revin în temeiul prezentului regulament, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(4) Autoritățile competente și ESMA își comunică toate informațiile și documentele necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care le revin în temeiul prezentului regulament, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, în special pentru a constata și remedia încălcările prezentului regulament.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 36

Prelucrarea cererilor de către Comisie

Comisia acordă întâietate și își eficientizează prelucrarea cererilor ELTIF de finanțare din partea BEI. Comisia aplică o procedură simplificată pentru a emite avize sau a oferi contribuții privind orice cereri ale ELTIF de finanțare din partea BEI.

Articolul 37

Revizuire

(1) Până la 9 iunie 2019, Comisia inițiază o revizuire a aplicării prezentului regulament. Revizuirea analizează în special:

(a) impactul articolului 18;

(b) impactul asupra diversificării activelor generat de aplicarea pragului minim de 70 % din activele de investiții eligibile prevăzut la articolul 13 alineatul (1);

(c) măsura în care ELTIF sunt distribuite în Uniune, inclusiv dacă AFIA care intră sub incidența articolului 3 alineatul (2) din Directiva 2011/61/UE ar putea avea un interes în distribuirea ELTIF;

(d) măsura în care lista activelor și investițiilor eligibile ar trebui actualizată, precum și normele de diversificare, structura portofoliului și plafoanele privind împrumutul de numerar.

(2) În urma revizuirii menționate la alineatul (1) de la prezentul articol și după consultarea ESMA, Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a contribuției prezentului regulament și a ELTIF la finalizarea uniunii piețelor de capital și la îndeplinirea obiectivelor prevăzute la articolul 1 alineatul (2). Raportul este însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

Articolul 38

Intrarea în vigoare

Prezentul regulamentul intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 9 decembrie 2015.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 29 aprilie 2015.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

RECTIFICĂRI

Rectificare la Regulamentul (UE) nr. 375/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 3 aprilie 2014 de instituire a Corpului voluntar european de ajutor umanitar (inițiativa „Voluntari UE pentru ajutor umanitar")

(Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 122 din 24 aprilie 2014)

La pagina 15, articolul 24 alineatul (2):

în loc de: „(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 7 alineatul (2), la articolul 9 alineatul (2) și la articolul 20 alineatul (3) se conferă Comisiei pentru o perioadă de șapte ani de la 25 aprilie 2014.",

se va citi: „(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 7 alineatul (2), la articolul 9 alineatul (2), la articolul 20 alineatele (3) și (4) se conferă Comisiei pentru o perioadă de șapte ani de la 25 aprilie 2014."

ISSN 1977-0782 (ediție electronică)
ISSN 1830-3625 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO